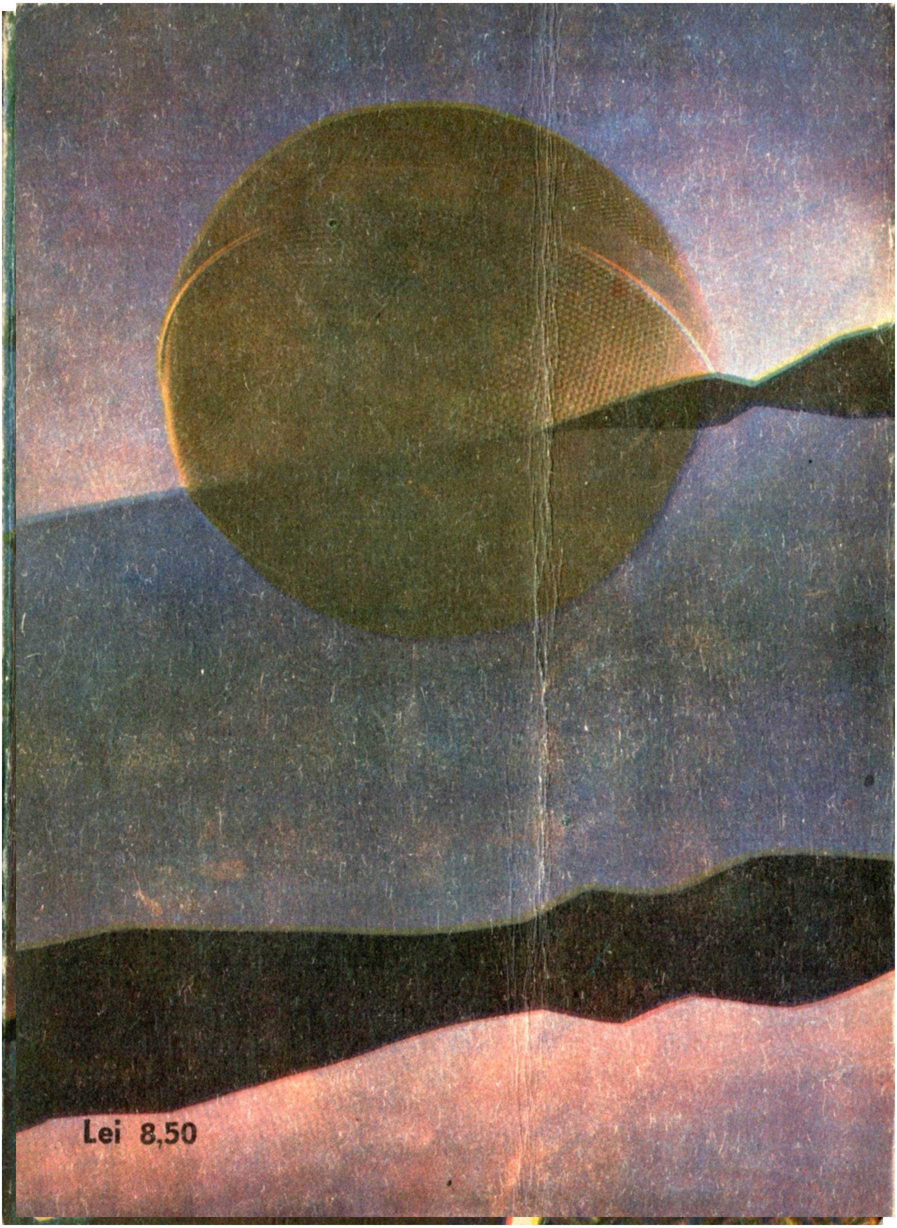

Lei 8,50

GEORGE CEAUŞU

ÎNSTELATA AVENTURĂ

JUNIMEA 1987

Coperta: RADU GAVRILESCU

1. Tinereţea nemuritorilor xilecşi

A fost odată ca niciodată – de n-ar fi aşa, nici universul nu s-ar dilata, că la început era cât un zbenghi şi după asta a făcut Big Bang. A fost odată un împărat necunoscut, ce-şi întinsese stăpânirea peste Universul Cunoscut; demult, când abia trecuserăm de era lui Planck[1] şi ne tot lăţeam în Marele Blanc. Să fi mers o grămadă de milenii galactice şi-un an, tot n-ai fi atins hotarele INTERMUNDIULUl XILEXIAN. Unui SPAŢIAL de i-ai pune frâul, încălecându-l frumos, te-o duce până când spaţiul s-o întoarce pe dos şi de acolo – regrete! – poftiţi pe jos! Un XILEX TEMPORAL de-ai călări până când în cvadridimensional va plesni, şi tot mai are pân' la hotare un bileniu galactic şi-o zi. Iar de-i parcurge timpul rămas cu-un TEMPORAL de pripas până când, sufocat, va lua-o la pas, – un capăt de drum îţi rămâne, cât să mănânci o pâine: un trileniu galactic şi-un ceas.

Cum împăratul acela, în ciuda bogăţiilor sale fără de număr (încă nu existau numere atât de mari), era foarte trist, se prezentă la curte, ca din întâmplare, XILEXUL PROBABILIST:

— Înălţate în posibilităţi împărate, n-aţi dori să vă coacem un nou câmp de probabilitate în care de o mie de ori peste cap ne vom da şi într-o mie şi una de nopţi zarul sorţii şase-şase vă va cădea?

Din păcate, a o mie şi una noapte greşi, împăratul răcni, iar vântul solar zăngăni prin galaxii:

— Slugi nevrednice! Să vină CAUZALUL!

XILEXUL CAUZAL se prezentă radios, cu imensa lui trenă de cauze şi efecte înlănţuite frumos.

— Înălţată Cauză Primă, pentru augusta-vă faţă să dăm şi efectelor fără cauză viaţă n-ar fi o crimă! Dar dacă la cauze vom umbla, nu-i exclus să le putem efectua!

Atunci, luând-o foarte franc, tocmai de la epoca lui Planck, împăratul îi istorisi: era trist că nu avea copii. XILEXUL începu să claseze efecte de copii şi astfel – consecinţă firească – bolovanul cauzelor scăpă peste el şi-l strivi. TEMPORALUL, din loc mii de variante urni, dar toate erau pustii în copii iar spaţialul, scos din ale sale, se eschivă cu un drum de documentare în Sistemele Estivale. CATASTROFICUL din biciul lui fulgeră, dar catastrofa

---

[1] În teoria Big Bang-ului, prima epocă a Universului, aflată la 10^{-23} secunde de punctul de singularitate.

provocată fu o mândreţe de fată, pe care el o urmă îndată şi, în sfârşit, NEANTUL cotcodăci, dar din genunile sale nimic nu ieşi.

Din fericire, SĂRITORUL ÎN AJUTOR ştia de un unchieş informaţional vrăjitor ce recodificase timpul şi spaţiul de milioane de ori. (Că alte doftoroaie o făcuseră de oaie). Dar trebuia ca împăratul să se ducă la dânsul. Unchieşul dibaci (între altele, vraci) era un bătrân DRAGON hibrid, cocoşat, – care astfel l-a-nvăţat:

— Peste nouăzeci şi nouă de galaxii, în Universul lui Pfaff, imediat pe dreapta există un fir de praf care conţine un protovirus. Amestecă protovirusul cu-un neutrino şi-un foton şi când vor exploda o să sară un gravitino — o mică belea. Îl tăvăleşti prin curentul Hyadelor, în zeamă de mezon până devine un graviton: cu-o unitate se va-ngreuna şi forţa gravitaţională va reprezenta. Dă-l împărătesei şi va rămâne grea.

Zis şi făcut: împăratul se apucă să-şi caute împărăteasă. La început, împărăteasa stătea în imponderabilitate, apoi începură şi efectele sfatului să se arate. Însă poveşti galactice de adormit copii de vei avea răbdare s-asculţi, vei şti că, în general, XILECŞII se nasc direct adulţi. Iar unchieşul, ca să fie sigur de sfatul său, deşi nu-i învăţase de rău, le prezentase un proiect supraabundent: protovirusii începură să se multiplice dement – DESTINUL, poate prea loial, le dăruia un monstru supracolonial care se tot supraetaja, ameninţând să depăşească treptele de inteligenţă ştiute deja.

— Stai, fiul tatei, şi spune-mi ce vrei – îl sfătui împăratul, nu fără temei.

— Vreau Tinereţea fără bătrâneţe şi Viaţa fără de moarte, răspunse fiul, hotărât.

Împăratul căzu pe gânduri, amărât:

— Am dat-o, fătul meu, am dat-o atâtor de mulţi şi atâtor de multe, încât pe lume n-au mai rămas decât povestitorii de basme culte!

Dar fiul, nu şi nu, şi ca o cafea uitată pe foc mai departe crescu.

— Stai, dragul tatei, că materia se va degrada!

Dar fiul mai departe creştea.

— Stai, dragul tatei, c-or să vină quasarii înapoi şi în noul *black hole* s-or prăbuşi, puhoi; stai, rogu-te frumos, că acum târăşti după tine Universul şi-l întorci pe dos.

Până la urmă, împăratul îi făgădui tinereţea şi nemurirea promise, sperând ca, ulterior, între cerinţe ele să fie omise. Atunci xilionul de fii încetă multiplicarea prin galaxii, nu-l mai luă în braţe pe „nu“ şi imediat se născu. Şi miliarde de miliarde de capete se concentrară, devenind o singură entitate larvară. Cu glasul lui gros, bebeluşul începu să urle, iar slujitorii dădură în buciume şi surle.

Când veni vremea, fiul ceru tatălui cele făgăduite la naştere, dar acesta invocă nivelul său restrâns de cunoaştere. Prin urmare, tânărul hotărî să şi le ia singur. Împăratul, dacă văzu şi văzu, merinde de drum şi tot ce-i trebuia îi dădu. Fiul se duse la grajd c-un făraş de jeratic pentru cal, să-şi aleagă unul de plasmă, astral. Dar se apropie de el un cal jigărit, răpciugos şi cu bube pe cuirasa spaţio-temporală – de-ai fi zis că-i o boală. Îl hrăni doar cu raze X în piftie, antiprotoni de inerţie şi-l duse la gamaterapie. După şase săptămâni, când vru să încalece el, numai ce se scutură mârţoaga niţel şi rămase în locu-i un tretin cu patru acceleraţii şi cinci încetiniri, plus şine de trecere prin spaţii întoarse, subţiri.

— Stăpâne, caută armele cu care tătîne-tău atâţia duşmani a lovit, făcând din ei conserve de vid, îl sfătui calul care, pasă-mi-te, era năzdrăvan. Tânărul urmă frumosul deziderat, găsi un tron prăfuit într-un fund de palat şi-n scurt timp straie şi arme a recuperat, reciclat, recondiţionat, de păreau ca noi. Încaleca apoi. Nu fu chip să-l înduplece nimeni să-şi schimbe hotărârea. Lăsă în urmă castelul scăldat în centuri radiante, unde inteligenţe impozante, vălurind într-o strălucitoare spumă, îi deplângeau moartea antumă.

— Stăpâne, cum vrei să te duc: ca fulgerul său ca gândul uituc? îl întrebă calul, scuturându-şi aripile de influenţă.

— Ca vântul şi ca bolidul, dar să nu atingi, nici din întâmplare, văzduhul sau vidul!

Iar calul, atunci, se înşurubă în transpaţiu şi, preţ de trei zile şi trei nopţi tahionice, sorbi ani-buni lumină, cu nesaţiu. Ajunseră la o câmpie pustiită, uscată de te lua tristeţea, prin care osemintele străluceau de toată frumuseţea. Solul arid se

degrada, stea neutronică peste stea neutronică se tot surpa şi totul, prăbuşit în sine, putrezea.

— Nu-ţi fie teamă, stăpâne, suntem pe moşia unei gheonoaie necioplite, care are un obicei atât de urât, că nimeni nu calcă pe-aici fără să fie omorât. Dar tu pregăteşte-ţi tolba şi arcul, ca s-o săgetezi în picior.

Tocmai atunci gheonoaia venea cu mult spor.

Arunca foc pe nări, dar, nefiind un CAUZAL, n-avea habar de urmări. Apoi, nefiind un XILEX PROBABILIST, nu-şi calculase exact coeficientul de risc. Şi, evaluând doar o confruntare de uzură, lipsită de miză, nu bănuia c-o aşteaptă şi o surpriză. Calul se prinse de toartele cerului, fiul o săgetă în fluierul piciorului şi, de sus, îi vorbi ca un zeu:

— Ascultă, gheonoaie, tu ştii cine-i tatăl meu?

Şi aşa, dintr-o dată, gheonoaia hotărî să fac-o altă câmpie, mult mai elaborată. Adierile legănau fiece fir de iarbă cu blândețe, pentru proxima vizită a preaînaltelor feţe. Fiul apropie de piciorul gheonoaiei partea desprinsă şi ea se lipi la loc, căci nu fusese decât piciorul perpendicularei în joc. De bucurie, gheonoaia vru să-i dăruiască pe una din fiicele ei de soţie; hrănită cu concentrate operaţionale în copilărie, domniţa era plină de comori, fiind supranumită şi Prinţesa *Ori*... *ori*...: *Ori* vii cu mine, *ori* rămâi singur. *Ori* cad în ispită, *ori* nu vreau să rămân părăsită. *Ori* comportare onestă, *ori* doar condiţie modestă. Dar se cunoaşte că Făt-Frumos cu operatorii logici stătea cam prost, căci gheonoaiei îi mulţumi şi mai departe porni.

Merse şi merse şi deodată tot cerul deveni roşu; de-ar fi judecat după deplasarea spre roşu a lui Hubble, universul fugea de el, pe veci irecuperabil. Vegetaţia era pârjolita la tot pasul şi viaţa inferioară nici nu cuteza să-şi ridice glasul.

— Stăpâne, îi spuse calul, ne aflăm pe moşia unei scorpii, soră cu gheonoaia. Nici nu pot trăi împreună, de rele ce sunt.

Scorpia venea cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ, vărsând foc şi smoală; îi luă ca din oală. Din greşeală, chiar îi înghiţi, însă raţiunea birui (din interior, retezară capul în inteligenţă afon, dar în celelalte două scorpia avea un ditamai neuron) şi Făt-Frumos chiar o sfătui:

— Smoală să nu mai faci, că-i bună doar pentru fantezia populară şi pentru draci. Dar mai e mult până când Pământul va fi pus într-un ţarc de *overlorzii* lui Clarke.[2]

Şi-i dărui şi capul retezat – cel fără onoare –, căci nu era decât un cap de acuzare. Drept mulţumire, scorpia i-o oferi de soţie pe cea mai mică fiică a ei – carnală, ce radia o energie abisală şi structura totul – cum se va şi numi — prin funcţia logică *nu numai*... *ci şi*... Ca şi *ori*... *ori*..., celălalt operator binar căruia i-am dat curs, *nu numai*... *ci şi*... acoperea orice univers de discurs. Era *nu numai* frumoasă, *ci şi* deşteaptă. *Nu numai* enigmatică *ci şi* plină de bucuriile lumii. *Nu numai* o contraforţă care îţi cere, *ci şi* o forţă care să-ţi ofere. Ca o consecinţă logică, domniţa *Nu numai*... *ci şi*... putea să-i ofere copii, dar Făt-Frumos plecă vâjâind, căci doar la Tinereţea fără bătrâneţe se gândea cu jind. Şi Scorpia, pe cerul boreal, în urmă rămase, până când din constelaţie nu se mai zări decât o stea de mărimea şase.

— Mai avem o ultimă încercare, stăpâne, dar cea mai grea, spuse calul, un salt care ne poate fi fatal.

— Mai cumplit decât teoria catastrofelor, care invocă şapte singularităţi în procesele de salt tridimensional?

Tot atât de cumplit: trebuiau să treacă amândoi peste codrul des şi înalt unde vieţuiau cele mai fioroase lighioi. Roboţi reformaţi, monştri rataţi, mutanţi derizoriu de blânzi şi blounzi veşnic flămânzi se simţeau în apele lor când urlau în aerul sonor şi hălăduiau în voie ca pe arca aceluia numit uneori Noe. Dar mai erau şi lingăii, care îţi umectau şi pantofii, spinările-flexibile, felurii, pisălogii, xantohii – criticii antropofagi şi toţi morlocii noştri dragi, detractorii, trocarii, chişlegarii, misolongii, cloţarii, creatorii-de-vid în tot acest spaţiu fetid.

— Stăpâne, strânge chinga cât poţi de mult, că acum plonjăm peste acest tumult.

Şi sus, în fruntarii, când depăşiră vântul Ahab, auziră monştrii de jos chiţcăind slab. Dar palatul spre care zburau strălucea, că la o stea mai acătării te puteai uita, dar la dânsul, ba (nu era în spectrul vizual). Stăpâna palatului stătea pe treptele săpate în

---

[2] În *Sfârşitul copilăriei*, romanul lui Arthur C. Clarke, *overlorzii*, fixându-şi navele deasupra capitalelor lumii, canalizează omenirea spre o dezvoltare paşnică, plenară. În final, se dovedeşte că aspectul acestor extratereştri seamănă celui al dracilor, produse ale imaginaţiei populare.

steiul de stele şi dădea de mâncare puilor ei (cum numea lighioile pădurii) şi năpârcilor rele. Dacă ea, de pe scări, nu i-ar fi zărit, pe-amândoi i-am fi prăpădit, negreşit. Aşa însă, tânărul intră în palat şi celelalte două surori ale domniţei, văzându-l atât de chipos, îi urară din inimă

— Bine-ai venit, Făt-Frumos!

Căci aveau inimi curate, fierbinţi, constelate cu strălucirea sorilor cuminţi. Cele trei zâne îl rugară să stea de azi înainte cu dânsele, căci li se urâse şezând doar singurele – doar lighioile mai treceau pe la ele. Iar el nu mai aşteptă să-l roage a doua oară, ci o acceptă pe prima că vară primară, fierbintea vară a dorinţelor noastre, pe-a doua ca soră din astre, iar celei mai mici îi zise:

— Draga mea, să ne însoţim pe drumul vieţii îndat', deşi pornim doar de la o lingură şi-un palat!

Vreme uitată petrecu acolo şi fericirea-i nu suferi *niciun tremolo*. Intra în păduri de concepte, hoinărea pe câmpia de plasmă şi respira aerul tare al vieţii fără cel mai mic semn de astmă. Un singur loc îi era inaccesibil: Valea Plângerii, de pe un astru nevrotic şi sensibil. În palaturi se desfăta, mirosul florilor îl îmbăta, crăiasa inimii sale îl răsfăţa iar aerul nepoluat cu dulceaţă îl îmbia.

Ieşea adesea la vânătoare. Într-o bună zi, un iepure îl lăsă cu ochii în soare. Îi luă urma pe dată, dădu o săgeată, dădu două, dădu trei, dar iepurele ştia fuga ce-i – se vede treaba că pusese laba pe cărţi de idei. Făt-Frumos, speriat în orgoliul său de spectrul înfrângerii, nu observă că se strecurase în Valea Plângerii. Îl apucă un dor nebun de părinţi, de casă, amintindu-şi de ele confuz, ca printr-o nebuloasă. Reveni la palat ca o stafie, ros de tristeţe şi nostalgie. Se târî pe trepte şi plânse cu lacrimi amare, iar zâne şi lighioi se strânseră în juru-i cu mic, cu mare.

— Ah, de ce viaţa curge atât de frumos, de fără cusur, când nu caşti şi ochii în jur? – se lamentă el. Fericirea, dragele mele, a fost doar o spoială şi-am atins un prag înalt de alienare socială.

— Nefericitule, ai fost în Valea Plângerii, îi ziseră ele, plângând ca îngerii; aşa albe, în Soare, semănau cu făpturile imaginaţiei populare. Îl rugară să nu le părăsească; se vor usca de dorul lui ca o iască.

— Îmi pare rău, trebuie să-mi iau rămas bun de la voi, dorul de părinţi mă trage înapoi, le spuse Făt-Frumos.

Porni întins, amintirile-i erau încă vii, dar pădurile se schimbaseră în câmpii, câmpiile ajunseseră funduri de mări (nici geologii nu garantau de urmări), munţii, bolovani de lut, iar urmaşii scorpiei sau gheonoaiei susţineau că acestea nici nu s-ar fi născut.

— Ascultă-mi sfatul, stăpâne, mai bine hai înapoi, la zâne!

La refuzul său încăpățânat şi calul îl părăsi imediat. Merse ce merse şi întâlni un bătrân cu părul coliliu, cu barbă albă, pe care voi îl puteţi compara sugestiv cu o bere la halbă.

— Taică, nu ştii cumva de castelul cutare?

— Fătul meu, lumea-i mare, dar moşii moşilor mei aveau habar de nişte ziduri pe jumătate-ngropate în praful stelar.

Al doilea unchiaş era înfăşurat în barbă, ca într-un brăcinar. Pleoapele stăteau mereu să-i cadă, dar el, cu mâna, şi le ridică, să îl vadă.

— Copile, castelul e îngropat cu totul în nisip, dar nici planeta, nici galaxia sub pulberi să le găseşti nu e chip!

Al treilea unchiaş era numai barbă şi-o gură hodoroagă care ieşea ca din iarbă.

— Nefericitule, Metagalaxia n-a existat, nici planeta, nici vreun palat. Şi, pentru că te văd cum insişti, tu ai impresia că exişti?

Pasămite, Făt-Frumos întâlnise un careu de numai trei aşi, toţi savanţi pătimaşi. Din fericire, castelul era la doi paşi. Iar noul împărat care se afla acolo înscăunat îi glăsui

— Băiete, noii generaţii mă-nchin, dar vezi c-afară, din timpuri imemoriale şi-o vară te-aşteaptă un străin. Noroc de radiaţia remanentă de 3 grade Kelvin, că doar a făcut ţurţuri puţin; de era Universul la zero absolut, pulbere supraconductibilă s-ar fi făcut!

Cine credeţi că era străinul care clănţănea ca o moară ce nu-şi primise tainul? Moartea în persoană!

— Bine-ai venit, îi ură străinul, că de mai aşteptam, şi eu mă prăpădeam!

Şi astfel, ciudatul nou-venit îi revelă un fapt, căci ordinarul se pregătea pentru un nou rapt.

— Şi ce vrei tu de la mine anume?

— Am venit să te strâng de pe lume, că te-am aşteptat foarte!

— Să fii tu sănătoasă, dragă Moarte, dar de-nţelegerea realităţii eşti cam departe! Eu te pot şterge din conştiinţa celorlalţi fără efort şi pentru toţi ai rămâne o abstracţie fără suport! Sau un suport fără abstracţie, dar asta-i cu totul altă distracţie! Sunt un XILEX INFORMAŢIONAL şi-mi datorezi până şi numele tău, atât de banal. Substanţa moare, energia moare, mor cei cu carte ori fără carte – dar informaţia nu cunoaşte moarte. Eu sunt clişeul, memoria colectivă, tu trăieşti doar prin mine, entitate naivă! De-ajuns să te arunc din braţe, năpârcă, între misticismele care-mi dau de furcă, şi nimeni nu te-ar mai ţine în cârcă!

— Preamărite XILEX, îndurare ţie, nu credeam că eşti atât de iute la mânie! se sperie Moartea, făcându-se albă la faţă. Apoi păstră un moment de reculegere în memoria celor ce i-au dat viaţă.

Şi aşa Făt-Frumos o aduse acasă pe a inimii sale aleasă, deşi era astfel construit, că putea alege la nesfârşit. Şi-au ţinut-o tot într-o nuntă, şi poate o mai ai ţin şi azi – că nu cred să fi dat între timp de necaz. Şi-au trăit cu toţii fericiţi, pân’ la adânci şi răsadânci bătrâneţi, tolerând-o pe Moarte – între alţi cumpliţi nătăfleţi. Iar eu încălecai pe-o şa şi văzui că spaţiul se curbează aşa. Şi-ncălecai pe-o roată, dar trebuia descoperit mai întâi focul – bată-l norocul! – ca să puteţi parcurge istoria toată şi să vă spun pân’ la capăt o minciună gogonată.

2. Poziţie jenantă pentru un interviu

Printre degetele mâinii terestrului, îmi extind reţeaua de comunicare, mă uit atent şi...

— Ce surpriză, Maestre! N-aş fi crezut...

În faţa mea (de fapt, în spate, în jurul meu, pretutindeni), veghind în vârful reţelei imense de comunicare, stătea *A.O.E. (AUTORUL OFICIAL DE ENCICLOPEDII)*. Dacă poziţia mi-ar fi permis, l-aş fi salutat cu mult entuziasm, dar aşa...

— Îmi amintesc că m-ai solicitat cândva... Tocmai scriam la volumele ∞+ 1189-92 ale *Enciclopediei* mele. Atunci eram foarte ocupat: aveam pe mesele mele de lucru un număr infinit de volume, între timp, acest număr a devenit numărabil, aşa încât pot să-ţi răspund.

Intenţionasem de mult să-l contactez pe A.O.E., cu memorabila sa *Encyclopaedia Galactica*, din cauză că mesajul meu, putând fi captat şi de inteligenţe inferioare, are mulţi termeni de neînţeles pentru care un glosar ar fi obligatoriu. Dar cel mai bun glosar nu poate fi altul decât *A.O.E.* care, iată, ne onorează cu memorabila-i prezenţă.

Păcat însă că strânsoarea din jurul gâtuluii meu nu încetează. Sunt aproape mort.

— Dragul meu, noi, *INFORMAŢIONALII*, suntem nemuritori – ţine să mă contrazică *A.O.E.* De fapt, nici ceilalţi *XILECŞI* nu mor – doar comută de pe o formă energetică pe alta. Dar noi suntem cu adevărat nemuritori. La articolul *nemurire*, în *Encyclopaedia Galactica*, am considerat necesar să includ o istorioară pilduitoare, plină de miez. O ştii?

O auzisem cu o clipă mai înainte şi căutam disperat sursa de emisie. Abia acum am înţeles că haloul informaţional care îl înconjoară pe Maestru este chiar acest frumos basm de care iei cunoştinţă la fiecare nouă apariţie a Domniei sale.

— Aşadar, stimate *A.O.E.*, sunteţi gata să ne oferiţi un glosar memorabil, care, desigur, preludiază noi întâmplări petrecute cu cei doi fugari. Acest basm m-a făcut să înţeleg că, fiind nemuritor, şi mesajul meu este infinit.

— Exact. Cărţile finite sunt pe cale de dispariţie.

— Da, însă am auzit că anumite civilizaţii mici, confruntate cu dificultăţi materiale, mai practică şi acum cărţile finite.

— Şi predecesorul meu îmi spunea: Ai toate şansele să te fosilizezi. Să fii pus între coperţile unei cărţi, fără să mai poţi respira. Să circuli din mâna în mână, prin faţa unor ochi uimiţi. Brr! Ce perspectivă lugubră! Predecesorul meu a fost o persoană limitată: n-a izbutit niciodată să ajungă la volumele din colecţia *Alef unu* a infinitului continuu. De altfel, indiferent de practicile micilor civilizaţii, orice carte este infinită: o radiogramă noesică va pune în evidenţă prelungirile ei tentaculare în generaţii şi generaţii de cititori reali sau virtuali.

— Deci nemurirea este a noastră. (Afurisitul mă strânge rău de gât).

— Într-adevăr. Ar fi doar o chichiţă: *INFORMAŢIONAL* fiind, eşti nemuritor în măsura în care eşti recepţionat. În fiecare clipă trebuie să te asculte cineva, chiar şi din greşeală. Pentru că altfel mesajul tău se propagă prin spaţiu-timp cu îngrozitorul coeficient de rezonanţă zero, ceea ce înseamnă disiparea ta. Îţi dai seama că această *condiţie rezonatoare* e foarte uşor de îndeplinit, mai ales când mesajul tău prezintă interes. (Vezi, dragă, că vreo câţiva dintre cei care ne recepţionează au adormit.
Trezeşte-i).

— Ce sunt *XILECŞII*? se vor întreba foarte mulţi, bănuitori.

— *E. G. (Encyclopaedia Galactica)* tranşează această noţiune în numai câteva tomuri. Schematizând explicaţia pentru gradele de inteligenţă de la care nu avem niciun fel de pretenţii, INTERMUNDIUL XILEXIAN se situează în continuumul spaţio-temporal E.G.M.-2 (de la Explozia Galactică Multiplă), de unde se extinde în Universul Cunoscut prin colonizarea lumilor accesibile (planete, stele, quasari, pulsari, găuri negre, albe etc.); la o primă clasificare, coloniile sunt *conştiente* (ştiu de existenţa noastră) şi *inconştiente* (acestea din urmă numindu-se şi *societăţi de camuflaj*). *XILECŞII* se diferenţiază după trei linii evolutive: *AMORFI*, *MONOMORFI* sau *SPECIALIZAŢI* şi *POLIMORFI* sau *HIBRIZI* (care îmbină într-o singură entitate cel puţin două dintre calităţile *MONOMORFILOR*). O serie de populaţii mici, între care şi cea terestră, prezintă civilizaţia xilexiană ca o alternativă nefastă a dezvoltării ştiinţei – în mod eronat, desigur. În linii mari, populaţia intergalactică actuală prezintă serioase trăsături xilexiene sau este în decurs de a le căpăta – într~un cuvânt se xilexizează – datorită evoluţiei militare. (Fii atent, dragă unul nu

ne ascultă, unul pozează, altul croşetează, unul spune că-i obosit, altul, plictisit etc. Ai grijă de ei. Mesajul nostru trebuie recepţionat!)

— Ce este un terestru? (Mă strânge rău de gât).

— Din clasificările existente, tereştrii alcătuiesc o societate semievoluată de tip perfecţionat. Trăsături ale civilizaţiei terestre: capacitate limitată de cunoaştere şi acţiune (în ceea ce gândesc şi aplică, nu-şi depăşesc propria natură antropocentrică); număr redus de simţuri: nu dispun de capacităţi de conversie dintr-o formă în alta şi nici de posibilităţi autogenetice; posedă, în schimb, năzuinţa spre autodistrugere; ca formă de înmulţire, se pare că sunt ovipari. Din cele mai vechi timpuri, formele de existenţă xilexiană răspândite pe Terra nu s-au bucurat de atenţia necesară; din secolul al XVII-lea datează prima mărturie cultă asupra prezenţei noastre: poemul *Silex scintillarum* (*Silexul care scânteiază*), scris de un autor englez. În orice caz, Terra era de mult cucerită...

— ...în urma războiului mondial numărul zero?

— Exact. Războiul mondial numărul zero este lupta dusă de biped pentru a-şi făuri unelte de *XILEX*, a se emancipa, a-şi domestici mediul şi, în ultimă instanţă – pentru a deveni om. El a câştigat această luptă în avantajul nostru.

— Ce părere aveţi despre *Neobosita Evadare*? (Strânsoarea nu încetează).

— Părerea mea o găsiţi în E.G. la articolul *Exasperanta Evadare*.

— Şi despre *Exasperanta Evadare*?

— Apelaţi la aceeaşi sursă şi căutaţi articolul *Neobosita Evadare*.

— Unele surse emit supoziţia că această Evadare, având loc din timpuri imemoriale, ar fi Eternă. Altele, dimpotrivă, sunt de părere că ea nu există.

— Da, desigur, o găsiţi în *E.G.* şi la *Eterna Evadare*, şi la *Inexistenţe*. Conceptul de *Neobosită Evadare* e contradictoriu în sine, iar tereştrii îl înţeleg greşit. Ei şi-l închipuie pe Adam sau Antim, călărind un *TEMPORAL* şi parcurgând istoria omenirii. În fond însă, *TEMPORALUL* îl călăreşte pe Antim, care încearcă disperat să-şi găsească refugiul în istorie. Fără a reuşi, bineînţeles. (Dragul meu, dar ce-i cu asta, dar chiar nu ne mai ascultă nimeni? Dă-mi voie să fiu îngrijorat: publicul receptor e o

condiţie a existenţei noastre. Aminteşte-ţi de condiţia rezonatoare).

— Ce este un biound? (îl văd foarte bine printre degetele mâinii).

— Civilizaţia biounzilor se află chiar la limita dintre semievoluate şi evoluate. Biounzii alcătuiesc o societate de tranziţie, având drept bază de lansare un astru fierbinte. În peregrinările lor sub formă de unde superior organizate, au intrat sub influenţa xilexiană şi astfel s-a derulat prima parte a istoriei lor (după prima expansiune stelară). Cea de-a doua expansiune stelară a însemnat o schimbare în rău a acestei societăţi, care a început să se sustragă sistematic influenţei noastre dezinteresate. Trăsături caracteristice ale civilizaţiei biounzilor: orizont limitat de cunoaştere, dar orizont aproape nelimitat de acţiune; număr de simţuri restrâns la minimum; capacităţi de conversie dintr-o formă materială în alta – dar limitate; sunt extrem de mobili şi de refractari unor influenţe exterioare; difuzează prin aproape toate mediile materiale cunoscute; la reacţia de înmulţire, care se desfăşoară la temperaturi înalte, participă un număr mare de indivizi.

— O, dar astfel de proprietăţi, prezente la semievoluaţi, sunt aproape de limita fantasticului! Ce părere aveţi despre *science fiction*?

— Părerea mea clară e că *science fictionul* nu există. Toată literatura e realistă. Un oarecare Gérard Klein — evocat mai târziu de celebrul George Ceauşu, rapsodul nostru galactic – inventează în *Seniorii războiului* un animal fantastic: hippronul. Ori acesta e un biet căţel de cauciuc pe lângă o arătare de talia Monstrului Simpatic. Vedeţi vreo urmă de fantastic în invenţia hippronului? Eu, nu.

— Ce părere aveţi despre cei care nu cred încă în existenţa noastră?

— Sunt victimele unui blocaj conceptual. Chiar terestrul James Adams – sociolog sau socioscop, trebuie să-mi revăd notiţele – vorbea de câteva „clişee culturale“ frecvente care induc blocajele conceptuale: fantezia şi meditaţia sunt un teren de manifestare a lenei; jocul este doar pentru copii; soluţionarea problemelor e o treabă serioasă care exclude umorul; raţiunea, utilul, logica, simţul practic sunt valori pozitive câtă vreme sentimentul, intuiţia, delectarea sunt valori negative; tradiţia

este preferabilă schimbării; gândirea ştiinţifică şi banii pot rezolva orice. Apoi mai sunt un milion de tabu-uri. Ei bine, faptul că ei nu cred în xilecşi e un blocaj conceptual.

— Şi cei care nu-şi demolează blocajele conceptuale?

— Riscă să se demoleze singuri. La urma urmei, e o chestiune de inteligenţă.

— *À propos*, ce este inteligenţa?

— Noi punem mai ales problema inteligenţei artificiale, adică a celei de provenienţă xilexiană, care se găseşte în proporţie de 85% în Universul Cunoscut. Sinuoasele volume afectate subiectului în *E. G.* sunt de natură să elucideze problema. Dragul meu, dar chiar nimeni nu e în stare să ne asculte? Tu nu-i vezi? Nu-i simţi în reţeaua ta de comunicare? Unul e plictisit, altul, obosit, unul, moţăie, altul doarme, unul croşetează, altul împleteşte, unul spune că are treabă, altul, că n-are timp de glosare... Chiar aşa? Mai vioi, mai vioi! Nu spun că ar exista riscul ca tu să rămâi fără auditoriu şi să fii în primejdie, mesajul tău e foarte interesant, dar nu se poate chiar aşa. Da, chiar foarte interesant, să ştii că soarta... pedeştrilor... am înţeles eu bine?

— ...Tereştrilor...

— ...Da, a tereştrilor şi biounzilor interesează pe oricine, este o problemă de maximă importanţă pentru destinele INTERMUNDIULUI XILEXIAN, dar, te rog să mă ierţi, nu prea am timp, sunt foarte-foarte ocupat cu volumele ∞+...

— O singură întrebare, Maestre: ce este Teoria jocurilor? Mă refer, desigur, la stelele-zaruri.

— ...

— Mulţumind stimabilului *A.O.E.* pentru nemuritorul glosar, alcătuit de pe poziţiile maximei profesionalităţi, continuăm expunerea nenumăratelor peripeţii prin care trec cei doi fugari din Lagărul Biocosmic, conştienţi de faptul că auditorii urmăresc cu sufletul la gură mesajul nostru. Acţiunea de urmărire continuă cu mult elan, deşi situaţia în care mă aflu este extrem de critică. Şi ce frumos începuse totul!

3. Aventură protocolară

În acea după-amiază şedeam în garsoniera mea scăldată în lumina stelei-mamă şi priveam printr-o fereastră. Uneori chiar şi prin trei-patru ferestre deodată. Plictiseala mă invadase. Nici măcar musculiţele-de-camfor care se tot învârteau prin preajmă nu reuşeau să mă enerveze. Nimic la orizont. Nicio veste.

Acelaşi vifor cumplit zgâlţâia fereastra din nord, aceeaşi căldură toridă spre sud – sticla ferestrei se ondulase, începînd să se scurgă lent; ca nişte seceri, mugurii primăvăratici izbucneau în fereastra din est, câtă vreme cea vestică era troienită de frunze veştede. Sezoanele galactice patinau nepăsătoare peste geamurile sclipitoare şi peste conştiinţele aburinde adunate de-a valma în subteranele locuinţei mele...

A, da. Vorbeam de conştiinţe, dar nu puteam trece cu vederea fiinţele larvare care încearcă în van să se îngaime pe sine. Sunt toate acolo – stratificate cu o şcolărească platitudine în subsolurile garsonierei. Le-am depozitat în trepte, ca să se vadă evoluţia vieţii în univers. Sensul evoluţiei ar fi de jos în sus. Iar deasupra, sub lumina stelei imense – cu modestie vă reamintesc – ne aflăm noi, reprezentând ceea ce Universul a dat mai bun din străfundurile sale.

Ca de obicei, gângăniile pământului şi ale nisipului, ale apei şi plasmei forfoteau în ungherele lor. Când şi când, din vechile receptoare se înălţa câte un răget înspăimântător, urzit de milioane de şoapte ghiduşe. Nimic nou... Veşnica bârfa zilnică nu mă mai interesa de mult. Însăilam ceva la sistemul de andrele în care nu mă încurcasem prea mult – un exerciţiu util pentru „pieptănarea“ ramificaţiilor nervoase. De fapt, stam la pândă poate-poate s-o arăta ceva la capătul galeriilor.

Locuinţa mea nu are forma aceea prozaică şl dreptunghiulară pe care o ştiţi din cărţi. Este labirintică şi misterioasă, de multe ori mă rătăcesc şi eu prin ea. Tocmai de aceea orice vizită pe care o primesc mă umple de o încântare febrilă. Iar labirintul n-ar fi labirint dacă nu s-ar prelungi pe sub podea, nu foarte mult – doar aşa, până-n centrul planetei, ca să mai aflu şi eu ce se întâmplă prin alte spații întunecate. Percepeam doar zgomotul măruntaielor lichefiate, un fel de ciorbă planetară apocaliptică...

Nimic sub pământ, nimic în cer. Oglinzile care-mi pardoseau locuinţa pe dinafară, captatoare de energie hiperstelară,

recepţionaseră o radiosursă anemică şi un nor meteoric foarte îndepărtat, ce bombarda o biată planetă schizoidă. Şi tocmai când era să deschid sinergizatorul, să mă cufund în inconştienţa unui program specializat, dintre acelea care, cu întreruperi programate, se revarsă neîntrerupt asupra planetei din antenele bioemiţătoarelor, trei ciocănituri puternice în perete, urmate de una slabă, în reţeaua de canalizare, îmi semnalară prezenţa unui necunoscut; ca întotdeauna, vecina mea se afla la post.

L-am zărit imediat; ecranul poliedric mi-a oferit trei cadre din faţă, cinci din spate şi o schemă a configuraţiei lui interioare (care, ulterior, se va dovedi falsă). N-avea gânduri albe, n-avea gânduri negre. Totul în fiinţa lui dădea senzaţia de gri, dar venea spre reşedinţa mea cu hotărâre, de parcă l-ar fi tras aţa. Era un *SPAŢIAL* prestant, cu o frunte îngustă, contrastând cu alura lui de taur. Am şi acum convingerea neclintită că *SPAŢIALII* sunt mai mult puternici decât... Ştiu doar să facă salturi în spaţiu. Cu capul lor tare trec prin orice – oare o fi gol? – cu o viteză pe lângă care cea a luminii pare o simplă glumă. Cel mai adesea, în trecerea lor nu demolează nimic.

Dar e nepoliticos să intri fără să baţi la uşă. Şi mai nepoliticos – aşa cum s-a întâmplat cu acest hăbăuc – să încerci să treci de-a dreptul prin ea. Oricum, înşfăcătoarele de oaspeţi nepoftiţi îl înhăţară pe loc; rezultatul fu un urlet care zdruncină din temelii locuinţa mea. Oricare altul în locul meu ar fi rămas cu un Parkinson de pe urma zguduirii. Energia imensă a „trăsnetului“ spaţial se disipase prin toate cotloanele, trezind din somn fiinţele subpământene. O cotcodăceală ancestrală se ridică din adâncurile ciorbei planetare – ceea ce dovedea că toate fuseseră întoarse pe dos. În scurt timp, vecina îmi comunică, tot prin perete, că seismografele INTERMUNDIULUI semnalaseră un cutremur de gradul treisprezece-paisprezece, al cărui epicentru nu fusese încă localizat.

Ştiţi, desigur, că *SPAŢIALII* sunt alcătuiţi din molecule „săltăreţe“, care într-o incintă de recondiţionare îşi revin imediat. Deci nu era nimic grav – atâta doar că spaţialul trebuia cules din subterane moleculă cu moleculă. Dar nu-mi dădeam seama ce urmărise *DRAGONUL* trimiţându-mi-l pe frumosul ăsta. Să fi fost o misiune de recunoaştere? Mă pusese cel puţin în gardă. Am pregătit supersurogatele cu înlocuitori, hamacele

meditative, cadrele de holovizionare şi am aşteptat cu încredere.

A doua zi, semnalele vecinei mele se repetară; după intensitatea lor am dedus că era chiar *DRAGONUL*. Ca răspuns, i-am bătut şi mai tare în perete, atenţionând-o să nu mi-l dărâme.

Lent şi maiestuos, *DRAGONUL* intră în raza mea gustativo-olfactivo-tactilo-audio-vizuală. După cum s-ar părea, conducătorii militari xilexieni sunt hibrizi. *DRAGONUL* nu se dezminte: disponibilităţile sale spaţiale, temporale, cauzale etc. îi dădeau o înfăţişare hieratică. Cocheta cu o calitate probabilistică sau hipnotică, de unde aura de mister care îl înconjura. O mantie radiantă îi învăluia spatele, acoperind cu discreţie toate celelalte însuşiri, mai puţin zâmbetul lui cuceritor, întipărit permanent pe chipul invizibil (dar sesizabil la o analiză atentă). Zâmbetul era fascinant – ca o ploaie de stele.

Nu şi labirintul. Mai ales atunci. Omisesem să pun săgeţile indicatoare ce l-ar fi condus pe *DRAGON* spre hamacul pregătit în cinstea sa. De la un timp se întâmplă că nedoriţii ajung repede la capătul labirintului, câtă vreme cei mult aşteptaţi se rătăcesc, orbecăind zile întregi – cum e şi cazul *DRAGONULUI*.

După prima zi de bâjbâială, îşi pierdu orice speranţă. Nu putea nici să iasă, nici să ajungă la mine. De undeva, din marginea labirintului, îi dirijam înaintarea. Glasul îmi răsuna prin toate colţişoarele, dar şi gâfâiala lui se auzea pretutindeni. L-am învăţat *regula mâinii stângi*, care îi dădea o şansă: nu se va plictisi cât va rătăci prin labirint, iar, la un moment dat, va epuiza toate galeriile. Din păcate, ameţind în curând, el aplică şi *regula mâinii drepte*. Am încercat să-l ghidez utilizând semnalizarea video, dar am renunţat în curând, mai ales că suficient de multe dintre ferestrele de pe pereţii galeriilor erau false. Încrederea mea în perseverenţa şi simţul de orientare ale *DRAGONULUI* nu se putea compara cu umilele mijloace care-mi stăteau la îndemână.

În cea de-a patra zi, alarmat la gândul că *DRAGONUL*, flămând şi obosit, încă mă căuta, iar eu nu primisem nicio veste din sferele înalte ale INTERMUNDIULUI, mi-am pierdut capul şi i-am strigat din toate puterile

— Zboară! Zboară cât mai repede! Ai să reuşeşti!

Propulsat de strigăt, *DRAGONUL* se transformă într-un vârtej care se rostogoli prin galerii; când trecu pe deasupra mea, l-am prins de pulpană, prăbuşindu-ne amândoi în hamacul meditativ.

I-am oferit supersurogatul. Gestul mi s-a frânt la jumătate. *DRAGONUL* nu mai reacţiona. Moale ca o cârpă de şters microbi, se bălăbănea în hamac. Drumul prin labirint îl vlăguise.

— Atacul... Să pornească atacul!... Un *SCHIMBĂTOR DE PROBABILITĂŢI*..., delira *DRAGONUL* în ultraviolet.

Am dedus că era în urmărirea a doi fugari pe care voia să-i anuleze prin intermediul *SCHIMBĂTORULUI DE PROBABILITĂŢI*. Am încercat să-l ajut:

— Trebuie atacat un om?

— Da. Un terestru... unul Antim...

— Foarte bine. Cu *SCHIMBĂTORUL DE PROBABILITĂŢI* specimenul poate fi făcut harcea-parcea. Oamenii se pierd în faţa hazardului.

— Hazardul...? Zarurile!... Stelele sunt zaruri...

Ca mai tot timpul când delirează, *DRAGONUL* se visează stea – mai bine-zis, roi de stele. (Poate chiar o fi existând undeva, pe cerul vreunei planete.)

Trebuie să accept jocul. Un *DRAGON*, chiar când debitează absurdităţi, spune şi multe lucruri măreţe. OK! Eu am să fiu galaxia vecină. În calitate de *INFORMAŢIONAL*, pot îmbrăca orice noţiune cunoscută cu minimum de materie, astfel încât noţiunea respectivă să prindă consistenţă, ori să ofer iluzia că ea ar exista. Nu-mi rămâne decât să pun în funcţiune sistemul automat de scripeţi care manevrează acoperişul locuinţei mele.

Nici n-ai timp să te gândeşti la celebrele spuse ale unui ARHEUS OMEGAS („Răsturnaţi-mi Universul şi vă găsesc imediat un punct de sprijin“), că firmamentul, cu stelele lui vizibile şi invizibile, se prăvale asupra ta, probând eficienţa dispozitivului. Smulşi din banalităţile cotidiene, expediaţi prin spaţiu, cu chipurile biciuite de vântul solar, ne prăbuşim amândoi. Spaţiul e atât de vast, încât trecerea noastră nu produce niciun sunet. E un cer îndepărtat, pe chipul căruia piticele albe strălucesc ca nişte pistrui. Ajungem într-un colţ al Metagalaxiei. Doar eu şi *DRAGONUL*, două sisteme stelare ca doi fraţi gemeni.

— Tu înţelegi ceva?

— Da, înţeleg. E glasul stelelor.

— Aiurea.

O nouă explodează. Furtunile magnetice răvăşesc spaţiul. În descătuşarea de forţe, în haosul dezlănţuirii energetice, se poate sesiza, aproape fără efort, o undă raţională care leagă între ele puncte aparent disparate, înmănunchind traiectorii complicate ca nişte arabescuri. Şi astfel, întâmplarea este convertită într-un sens profund şi tulburător.

— Cine spunea că un raţional vede raţiune în orice?

— Nu-mi amintesc. Dar ştiu că, atunci când gândeşti la toate acestea, trebuie să-ţi păstrezi echilibrul în vîrtejurile provocate de Curentul Hyadelor.

O şansă în plus: *DRAGONUL* s-a hrănit din învăţătura înţelepţilor astrali. Nu mai e mult până când va auzi glasul stelelor – deşi este lipsit de echipamentul adecvat. Ba, mai mult, însuşindu-şi atât de bine acest limbaj, nu va mai face deosebirea dintre el şi un roi de stele.

— Acum înţelegi?

— Da. Cred că da.

4. Stele şi zaruri

— Trebuie mutat un om.

— Nu. Trebuie mutată o planetă.

— Să vedem ce zic zarurile, spuse *DRAGONUL*, privind în gol.

Stelele zornăiră pe firmament, rămânând neclintite. Planeta se roti. Omul fu transferat pe un careu vecin al tablei de joc.

Am început să caut o cale de salvare în mulţimea variantelor. Ţinusem prea mult la partida asta, de care depindea viitorul unei importante oaze a INTERMUNDIULUI. Ştiţi doar că universul, de aici şi de pretutindeni, e aproape gol. Densitatea lui tinde asimptotic spre zero – doar din când în când, la intervale imense, câte un fir de praf – chiar dacă firul de praf, la rândul lui, pare imens şi este şi mai greu să te gândeşti la marea de fire de praf care învăluie cosmosul. De aceea, fiecare stea era preţioasă. Am făcut un calcul al poziţiilor, dar apăsarea infinitului era un semn că înfrângerea se apropia: un mănunchi de cauze se încovoia, cu fiecare rază, spre punctul-limită de pe linia de univers.

Dacă aş desprinde o stea din spaţiul ei, asociind-o unui alt sistem? Excelent: forţele se inversează. Ah, mutarea nu-i permisă. Stelele trebuie să-şi păstreze spaţiul de joc. Trebuia să mă leg de hazard:

— Aş vrea să mai arunc o dată zarurile.

— N-ai dreptul — mi-o tăie *DRAGONUL*. Eroism pe poziţii pierdute.

Rânjea. Sau poate era un zâmbet în infraroşu.

— ...Ai pierdut şi gata. De ce nu vrei să recunoşti?

Un vârtej magnetic îl umbri o clipă. Apoi trenul de unde lunecă şerpuind în interspaţiu.

— ...N-aveai nicio şansă – chiar cu câteva mutări înainte de sfârşit.

— Bine, partida este a ta, i-am răspuns după o clipă de gândire. (Nu eram convins de asta.) Dar dacă te rog să dăm jocul înapoi cu o mutare? Vreau să-ţi arăt că nu eram o victimă chiar atât de sigură.

— Cum vrei... Stai! De ce-ai atins oamenii?

— O mutare înapoi. Băiatul şi fata, nu-ţi aminteşti? El e Antim, ea e hedaira. Ultima dată zarurile au căzut pentru ei.

DRAGONUL se înroşi de furie:

— Ce?! Voiam o confruntare deschisă, bărbătească. Ce caută aici o hedairă de pe Rowning?

— Hedairele pot lua orice *formă albă*. Frumuseţea lâncedă, care poate oricând provoca un coşmar. Oricărui bărbat, inclusiv lui Antim. N-am ce să-ţi fac: hedaira intră în joc tot aici.

Se domoli ca prin farmec.

— Da-da, o mutare înapoi... spuse *DRAGONUL*, înfiorat la gândul că undeva, aiurea, s-ar putea petrece un lucru grav, ireversibil, declanşat la simplă atingere a acelor fiinţe meschine. Ar fi totuşi absurd. Chiar absurd. O mutare înapoi – repetă el, ca să nu se mai poată răzgândi. Desigur, în clipa aceea se simţea plin de generozitate.

Nu-mi rămânea decât să arunc steaua. Ea se rostogoli, şi pe una dintre miliardele-i de feţe apăru o figură pe care astronomii şi magii o consemnau între momentele-cheie ale universului, înnobilând-o cu un număr de aur: un spaţiu de intercomunicare în interiorul căruia se aflau două fiinţe. O cameră.

*

— N-ar fi trebuit să vin la tine. Îmi vine greu să respect regulile jocului.

I se prelinsese în colţul buzelor o picătură de vin roşu.

— ...Unde mai pui că m-am şi ameţit un pic.

Hedaira vorbea uitându-se în pahar – vinul mai rămăsese cam de un deget. Schiţă un zâmbet strâmb: îi treceau prin minte lucruri minunate...

— Hai, mută, ce faci?, se răsti el, fără a sesiza rezonanţa jignitoare a verbului. Concentrat asupra tablei, Antim nu observase că deghizamentul hedairei în fiinţă terestră nu fusese încă încheiat; faţa ei devenise clară, albă, dar trupul, prelungit pe sub masă de joc, încă mai era în căutarea unei forme.

— Te-am prevenit că nu ştiu decât să mut figurile, spuse ea, întinzând mâna spre un pion.

Taberele albului şi negrului sunt angajate într-o luptă crâncenă. Fuseseră nevoite să recurgă la armamentul convenţional; dacă s-ar fi folosit de cel neutronic, n-ar mai fi avut timp să-şi dea seama dacă l-au mai folosit sau nu. Jocul le impunea lupta: războiul se prelungea, cu intermitenţe, de mii de ani şi începuse în India, unde un savant viclean îi ceruse

împăratului un bob de grâu pentru primul pătrat al tablei de joc, două boabe pentru cel de-al doilea, de două ori mai mult pentru cel de-al treilea, şi tot aşa mai departe pentru fiecare nou pătrat – încât jocul ruinase nu numai averile împăratului aceluia, ci şi timpul multor minţi strălucite care încercaseră, veacuri de-a rândul, să-i descifreze tainele.

Albul redeschide ostilităţile, împingându-şi în faţă pionii centrali şi dând drumul câtorva rachete balistice intercontinentale. Negrul vine în replică cu „războiul stelelor“ şi, viclean, pregăteşte pe flanc o escapadă a pionului damei. Sau, de ce nu, chiar a damei. Turnul alb ţinteşte în pieptul unui pion un vector care nu dă greş; neavând încotro, negrul pune în funcţiune arma bacteriologică iar albul, total neavizat (înţelegerea privind interzicerea acestei arme mai era în vigoare) are timp să arunce totuşi capcana chimică. Dar iată că buzduganul unui pion central face minuni pentru negru: regele alb este pe punctul de a pierde rocada. Un atac energic al trupelor de comando restabileşte situaţia. După o serioasă pregătire de artilerie, albul se avânta din nou înainte, măcinând forţele negrului, dar nereuşind să ducă decât la recuperarea unui biet nebun. Negrul e nevoit să scoată dama la bătaie. Aceasta, prin câteva manevre abile, neutralizează nebunul cel mai activ al albului; în plus, unul dintre caii albi cade într-o luptă disperată, călcând în picioare un pion inamic. Din fericire, prin manevra pionului otrăvit, negrul, deşi în pierdere de material, reuşeşte să restabilească situaţia, punând în funcţiune o armă secretă în privinţa căreia albul va dovedi că era doar o secreţie oarecare. Turnurile negre cad într-o ambuscadă iar regele este pus în situaţia să se retragă spre colţul tablei în urma câtorva şahuri succesive. Albul nu reuşeşte mai mult decât atât – negrul are încă o poziţie destul de bună, mai ales în Parlament. Albul se teme de replica aeriană a negrului.

Lupta lâncezește. Regele alb e aproape inactiv. Dama neagră s-a postat pe un câmp din apropiere şi stă în espectativă. Deşi comunicatele sunt la fel de entuziaste, se constată un fenomen îngrijorător, şi de o parte, şi de alta: voinţa de luptă, setea de victorie au înregistrat un recul neaşteptat.

Întreruperea luptei de ambele părţi era necesară, pentru ca fiecare din ele să treacă prin momentul bilanţului. Toţi combatanţii au fost supuşi unei severe analize critice; au fost

vizaţi chiar şi pionii marginali, care se complăcuseră în preocupări periferice. Toţi cei rămaşi în viaţă au fost învinuiţi de inactivitate. Cei morţi, de neglijenţă; discuţiile au dovedit cu pregnanţă că aceştia din urmă sunt şi total lipsiţi de combativitate şi spirit autocritic.

S-au elaborat două planuri de măsuri care urmau să fie puse în aplicare. În tabăra negrului, moralul era destul de scăzut, în ciuda ultimelor victorii pe câmpul de luptă; escapadele reginei în compania regelui alb ajunseseră de pomină. În tabăra albului, unde, formal, lucrurile stăteau mai bine, subiectul preferat al bârfelor era regele, care „căscase gura la dama adversă“, „nu izbutise s-o neutralizeze“ etc. Cu o îngăduinţă platonică, regele alb lăsă moralul ostaşilor săi la vechiul nivel. Regele negru, dimpotrivă, găsi de cuviinţă să ridice moralul în cauză, rostindu-le luptătorilor o cuvântare care sfârşi magistral:

— Trebuie să reluăm lupta ca şi cum ea n-ar fi avut loc, pentru ca pierderile suferite să nu ne facă să dăm înapoi!

Aplauzele şi uralele izbucniră ca la un semn.

— Tare sunt curios ce-i cu lupta asta, zise un pion oarecare, cu moralul sensibil ridicat.

Dintr-o singură privire puteai ghici frumuseţea sălbatică încorsetată de trupul ei. Nu puteai uita insă că ea nu era decât materializarea unui gând despre frumuseţe: o simplă hedairă. Rowning, planeta ei, se afla acum la zeci de ani-lumină – acolo dorm hedairele, în cochiliile lor albe – iar ea fusese trezită de un vis, de o dorinţă devastatoare care o făcuse să plonjeze prin spaţiu, ca un fulger alb, şi să ajungă aici. Gesturile ei aveau un aer de înstrăinare, amintind de un cântec pe jumătate închegat pe care l-ai ştiut cândva şi încerci după aceea să ţi-l reaminteşti.

— Ce dracu’ faci de nu muţi? se răsti el.

Din întâmplare, îşi coborâse ochii prea mult şi îl lovise dintr-o dată albul genunchilor ei – genunchi atât de frumoşi – apoi, la marginea rochiei, văzuse începutul unei coapse de marmură şi nu-şi putuse reprima restul gândurilor.

— Ce faci, joci? Vrei un ultimatum?

Antim se calmase. O privea senin, dar atât de semnificativ, încât ea...

— Să ştii că eu nu sunt ultima...

Ea nu înţelesese prea bine întrebarea.

— Hai, e rândul tău. Cine intră tn acţiune?

— Păi dumneaei, chicoti ea, împingând regină în faţă.

— S-o spânzurăm! strigară în cor figurile negre, arătând spre damă.

— Să-l spânzurăm! A trişat! strigară figurile albe în cor, arătând înspre rege.

Se aruncară din nou în luptă, spumegând. Zăngănitul armelor răbufni din nou. Sentinţa era unică şi irevocabilă. Tabla de şah fusese cuprinsă de nebunie. Se ciocniseră între ei cu zgomot mare şi peste câmpul de luptă suflase vântul dezastrului. Făcuseră greşeala să pornească toţi împotriva tuturor, în acelaşi timp. Îşi pierdură vieţile în ceva mai mult de o clipă.

Cu excepţia celor doi vinovaţi: regele alb şi regina neagră. Ei se iubeau cu-adevărat – dincolo de regulile jocului.

Fuseseră tot timpul unul în preajma celuilalt, ameninţându-se reciproc; de fapt, protejându-se reciproc.

— Dar cum o să încăpem amândoi într-un singur careu? se alarmă ea. Mai rămâne loc pentru toaletele mele?

— Nu ştiu – răspunse regele. Nu ştiu. O spaimă năvalnică făcea să-i tremure glasul – cât era el de rege. Ar fi fost mai bine dacă măcelul n-ar fi avut loc – conchise el, grav. Reîncepuse să devină rege, simţindu-se din ce în ce mai înţelept şi mai memorabil în replici.

— Şi cu dragostea noastră cum rămâne, laşule? spumegă ea. N-a fost decât un joc?

Nasturele de sus al bluzei se rupse şi mâna lui i se înfipse în sân. „Nu mai pot suporta, înţelegi, nu mai pot, jocul mă depăşeşte!“, bolborosi el, dezvelindu-i umerii, sărutându-i părul, ochii, buzele care îl arseră când le atinse. Ea se zbătu, încercând să scape din încleştare. Îl lovi peste faţă. O clipă, se lăsă fără vlagă în braţele lui, cuprinsă de o imensă curiozitate. Brusc, se înverşună, gândind că supunerea ei izbutise să-l înşele. Dar nu simulase prea bine. El nu-şi descleştase braţele. Mai mult chiar: o trăsese puţin câte puţin din fotoliu şi acum se afla cu umerii pe covor iar Antim, deasupra ei, respira febril.

De fapt, era şi respiraţia ei. Amănuntul veni pentru ea ca o revelaţie care o moleşi, dar iarăşi...

Taberele adverse respirau împreună prin aceeaşi membrană. Cineva trişase: regulile jocului fuseseră încălcate.

Zarul se rostogoli mai întâi încet, derulând evantaie de chipuri, înviforând evenimente, acţiuni – se rostogoli tot mai repede, până când deveni un sorb luminos.

— Ai văzut?

— Ce?

— Steaua căzătoare. Am impresia că s-au iubit.

Un punct strălucitor apăruse în spaţiul Elydelor, prelingându-se încet pe direcţia vântului magnetic.

— Băiatul şi fata? Iubirea lor? — nu cred. În fond, două fiinţe meschine, replică *DRAGONUL*, dar emisia unui pulsar îl acoperi.

— Dar că înfrângerea mea nu era inevitabilă, crezi? l-am întrebat atunci. Chiar nu vezi? chiar nu simţi?

DRAGONUL se încrâncenă de spaimă:

— S-a întâmplat ceva? Acolo, da, în lumea lor; ei puteau să se nască, să se iubească, să moară cu miile. Pentru noi nu s-a petrecut nimic. Doar avem zarurile.

— Acolo s-a întâmplat ceva. Ecoul ar putea ajunge până aici şi rezonanţa lui…

Într-adevăr, din depărtare se auzea deja vuietul unei alte lumi, care venea măturând totul în cale. O umbră trecu peste faţa *DRAGONULUI*

— Ce-ai făcut, nenorocitule…? De ce-ai jucat? Nu era vorba doar să dăm jocul înapoi, cu o singură mutare?

Lumea dintr-acolo se auzea distinct şi un nor de aştri, spărgându-se pe firmament, se lăţi într-o caracatiţă de lumină; strălucirea lui mă atinse şi mă răni. I-am răspuns *DRAGONULUI*:

— Jocul nu putea fi dat înapoi! Mutarea înapoi nu este decât o mutare şi jocul continuă, înţelegi tu? Acum trebuie să continui jocul, neapărat!

— N-ai jucat cinstit, nenorocitule…

DRAGONUL se stingea cu încetul, sub apăsarea unei alte lumi.

— …Ai trişat. Ai distrus totul… Şi numai cu o singură mutare…

Am simţit puteri noi; creşteam în luminozitate. Noi curenţi magnetici fremătau înăuntrul meu. Sferele pulsau, hrănindu-mă. Am auzit, totuşi, mult timp, rotindu-se, în vuietul luminii, sunete dezlânate care se închegau uneori în cuvinte:

— …regulile… zarurile… înapoi… o mutare…

5. *Efectele secundare ale unei evadări*

Aşa cum prevăzusem, stelele-zaruri îl găsiseră pe *DRAGON* într-o zi fastă, pentru că şocul suferit de el în urma înfrângerii îl readuse la realitate. După ce se scutură de influenţele care-i parazitau conştiinţa, atmosfera din jurul lui se însenină.

— Ce mai faci? mă întrebă el familiar, legănându-se în hamac. Tocmai se pregătea să atace supersurogatul pe care i-l oferisem. Îl învârtea pe o parte şi pe alta, ca pentru a-i descoperi punctele slabe.

Din inflexiunile vocii sale, care mlădiau frumoasa întrebare, am dedus că trecutul meu n-avea pentru el niciun secret. Abia l-am oprit să nu atingă bibeloul de pe noptieră, care ar fi „supt" din el toată informaţia şi l-ar fi transformat într-un *XILEX* bun de expus în vitrina prăfuită a unui muzeu, însă nu-i puteam destăinui că hamacul în care stătea executase deja operaţiunile necesare pentru arhivarea holografică a fiecărui gest al său. Fiind un oaspete foarte rar, era păcat că *DRAGONUL* să nu-mi ţină de urât în lungile nopţi de insomnie când mi-aş fi dorit să conversez cu o persoană importantă.

El se lansă într-o lungă tiradă asupra calităţilor mele, de unde am înţeles că voia să-mi încredinţeze o misiune. Mai făcu apoi câteva rotocoale, din ce în ce mai mici, în jurul problemei, ca un vultur ce se apropie de pradă. Ţinând cont de marea mea experienţă etc., de dificultăţile spaţiului deschis etc. pentru subordonaţii săi un pic cam necizelaţi etc., se cuvenea să-mi ofer calităţile de Observator Special pentru urmărirea a doi evadaţi din Lagărul de Conversie Biocosmică Fundamentală. Era vorba de un terestru şi un biound, Antim şi Biondo. Un semnal scăpară în memoria mea:

— Antim? Mumele ăsta îmi aminteşte de ceva.

DRAGONUL încercă să mă ajute:

— Uneori i se spune Antim, alteori, Adam. E terestrul care a evadat.

— …Iarăşi?

Violenţa reacţiei mele nu-l şocă pe *DRAGON*, care se lăsa moale în hamac.

— Iarăşi.

— Ultima oară evadase din R.A.I., parcă, dar nu-mi amintesc exact sensul iniţialelor.

— Nu. De acolo a fost izgonit. Ultima oară a evadat din Lagăr, preciză din nou *DRAGONUL*. (Am impresia că în subconştientul lui sălăşluia o teamă pentru evenimentele mici, cărora le acorda un credit nelimitat. Ce-ar fi putut face doi bieţi fugari, care nu erau decât două inteligenţe de gradul doi?)

Cazul unuia dintre fugari e chiar arhicunoscut. Am remuşcări că voi fi în situaţia să repet lucruri ştiute, dar, în speranţa că nu sunteți familiarizat cu toate faţetele contradictorii ale acestui caz, am să vi-l prezint.

Picioarele i se mişcau în virtutea unui mecanism necunoscut. Încă mai alerga. De oboseală, s-ar fi lăsat la pământ. Ar fi adormit atunci instantaneu. Dar auzea din spate, tot mai distinct, paşii urmăritorului.

Alerga aproape sufocat; un nou pas, părând a fi ultimul, o nouă picătură de energie...

Brusc, se poticni, fiind pe punctul de a cădea. Se redresă, gonind mai departe prin vegetaţia planetei necunoscute – o pâclă arămie. În urmă, paşii duşmanului se imprimau în iarba vâscoasă.

Ziduri de iarbă îi biciuiau faţa. Alerga, încercând să-şi protejeze ochii. Dar nici nu cădea – de parcă o lege a echilibrului i-ar fi restabilit poziţia de fiecare dată. Şi urmăritorul său părea obosit. I se auzea respiraţia şuierătoare.

Totuşi, se dezechilibră şi căzu. Vegetaţia îl absorbi încet, cu vibraţii ample. Îşi pierdu respiraţia; faţa i se afundase în iarbă. Deodată, simţi în spate o lovitură grea: urmăritorul lui trecuse peste el!

Nu! Zvâcni din nou; cu ultimele puteri, se smulse din mlaştina vegetală. Se ridică, împleticindu-se. Voinţa îl repuse în mişcare. Simţea renăscând în el puteri nebănuite. Alerga pe urmele duşmanului şi distanţa dintre ei se micşora.

Mereu mai aproape; duşmanul ceda teren. Prin aburii arămii ai vegetaţiei, încercă să-l distingă. „Am să te ajung", scrâşni.

Doar câţiva paşi. Pe neaşteptate, cel urmărit privi înapoi. Neinspirat. Se răsuci şi căzu, descriind o spirală imperfectă.

Antim se opri, încercând să-şi revină. Simţea în tâmple ecoul bătăilor inimii. Era prizonierul unei reaităţi care se reîntorcea asupră-i ca un coşmar.

Pentru că în străfulgerarea căderii zărise ochii înfiorători ai duşmanului său de moarte. Zărise chipul de o răutate ieşită din comun al unui Antim nesuferit care nu putea fi decât el însuşi.

Fugi înspăimântat mai departe. Cei ai casei îl căutau, dar el se temea să nu fi lăsat şi pe acolo câţiva homunculi, câteva chipuri proaspete de Antimi care, atunci când se aşezau în jurul mesei, cu feţe rotunde, tăiate în două de zâmbete largi, mult prea largi, păreau nişte pâini necoapte îndeajuns, cu prelungiri tentaculare. El încercă să fugă de lumina zilei, să-şi ascundă chipul în întuneric, intră într-o grotă; i se făcu dor de Soare, apoi se crezu un fiu al Soarelui şi lăsă subteranele în stăpânirea cârtiţelor şi şobolanilor. Într-o noapte, marea i se arătă în vis, marea îl urmărea, îl trăgea spre adâncuri atunci când el se îmbarca, de-abia avea timp să se strecoare într-un batiscaf. În curând, Pământul i se păru ostil şi Antim fugi în cosmos cu o navă. Degeaba: Antim îl chema înapoi, nesuferitul de Antim se ţinea pe urmele lui, numele de Antim şi chipul de Antim ajunseseră la modă, le purtau pe stradă şi copiii, şi tinerii, şi bătrânii.

Între timp, Antim izbutise, printr-o operaţie în premieră mondială, să-şi schimbe sexul. Cu toate astea sau tocmai de aceea, căută noi cotloane în care să se ascundă, însă în cele din urmă se dădu bătut: nimic pe Pământ nu era inaccesibil părinţilor sau fraţilor sau nepoţilor sau chiar unor vagi cunoştinţe, care îl regăseau pretutindeni. Se împrăştie astfel pe faţa Pământului, se instală în cosmos, luă în stăpânire noi teritorii reale sau imaginare.

Această evadare neîntreruptă a hri Antim, fără sorţi de izbândă, a provocat un efect secundar în privinţa căruia mulţi istorici galactici stau la îndoială. Problema e cu două tăişuri: dacă n-ar consemna acest efect, atunci n-ar reuşi să fie exhaustivi, iar dacă l-ar consemna ar fi învinuiţi de confraţi că s-ar ocupa de lucruri minore. Acest efect secundar, pe care îl amintim aici cu titlu de curiozitate, se numeşte naşterea omenirii *sau, după alte opinii,* originea şi evoluţia omului.

— Evadarea n-a avut loc niciodată, îmi replică *DRAGONUL* pe un ton dur. Şi nici nu va avea loc. Îi vom prinde chiar mai înainte ca ei să-şi dea seama că au evadat. Ţie îţi revine misiunea să-i ţii sub observaţie pe cei doi, Antim şi Biondo, şi să-ţi transmiți raportul, pentru definitivarea dosarului A & B.

Propunerea mă tenta, izbutind să mă smulgă din mocirla cotidianului. În sfârşit, reprezentam şi eu antena, ochiul atoatevăzător al conducerii militare.

Acum, la multă vreme de la întrevederea cu *DRAGONUL*, când mă aflu într-o situaţie-limită, îmi dau seama că nu regret hotărârea luată. Cunoaşterea comportă sacrificii. Îmi pare rău doar de vecina mea de perete. Ce de noutăţi a pierdut! Am încercat s-o conving să vină cu mine, dar n-am reuşit s-o smulg din postul ei zilnic de observaţie. Oare şi acum mai ţine uşa de la intrare întredeschisă, ca să-şi completeze fişele de observaţie asupra celor care intră sau ies din imobil şi apoi să dea vecinilor raportul printr-un cod secret, alcătuit din ciocănituri în pereţi, în ţevile comunicante şi în instalaţia de igienizare a atmosferei? Desigur. E un adevăr mai clar decât naşterea Universului Cunoscut dintr-un sâmbure de materie supercondensată.

M-am lansat imediat în urmărirea fugarilor, transmiţând concomitent fişa mea personală conducerii superioare, reprezentată prin *SUPERDRAGON*.

Cunosc 1887 de idiomuri galactice de largă răspândire, 132 rare, 34 moarte şi două care vor muri în curând. Am la activ, ca timp de emisie-recepţie, 99,999...% din viaţa mea anterioară. Am hotărât să-mi redactez mesajul într-un idiom galactic mai puţin cunoscut, cel folosit de Antim, ca să pot descrie cât mai nuanţat concepţia retrogradă a terestrului despre INTERMUNDIUL XTLEXIAN. Voi semnala cu onestitate porţiunile în care traducerea din ideo-semnale mi-a creat complicaţii.

Nu dispun de calităţile temporale, cauzale, transsenzoriale etc. ale celorlalţi XILECŞI MONOMORFI din plutonul DRAGONULUI şi nici de vitalitatea lor ieşită din comun. În schimb, energia de care dispun pentru recepţia şi transmiterea informaţiei este, practic, nelimitată.

Mi-am dezvoltat calităţile de cunoaştere prin inserţie, transpoziţie, receptare, insinuare etc. Ştiu despre cei care formează obiectul investigaţiei mele mai multe chiar decât ştiu ei înşişi. Cu toate că fugarii au încercat tot ce le era în putinţă ca să se sustragă observaţiilor mele, au uitat întotdeauna deschisă câte o fantă, fie ea şi de dimensiuni microscopice – prin care un ochi lucid îi contemplă, storcând de la ei toate informaţiile necesare. Am izbutit să determin indivizii urmăriţi să vorbească folosind vocea mea – mai mult: în urma unei simple operaţii

estetice, le-am grefat întregul meu sistem de semnalizare. În această privinţă am procedat cu mult discernământ, ca să nu impietez asupra activităţii desfăşurate împotriva lor de către xilecşii din plutonul DRAGONULUI. O dată în plus, m-am conformat cerinţei formulate de un mare filosof al Arheicităţii, care spunea: „cunoaşte-i pe ceilalţi mai bine decât pe tine însuţi". Aici ia sfârşit fişa mea personală.

6. Schimbătorul de probabilităţi

Cadranul de parcurs indica o depărtare în aparenţă confortabilă pentru cei doi fugari. Terestrul declanşă efectul de planetariu, văzu spirala metagalactică învăluind incinta ca un halo şi fumegând între miriadele de stele. Punctul roşu marca locul de unde fugiseră: poziţia curentă, urmărită de punctul verde, se afla mai sus cu trei braţe de spiră metagalactică. Depărtarea îl copleşi. Puteau avea încredere în această Trece-peste-Tot, cu o formidabilă capacitate de insinuare în cele mai diverse medii?

— În mod normal, nu ne mai pot ajunge, spuse în timp ce imaginea dispărea, înlocuită fiind de albul mat al incintei. Ar fi timpul să ne întoarcem acasă, Biondo.

— Ce înseamnă *acasă*?

— Înseamnă că trebuie să hotărâm odată: Pământul sau Solena. Cât despre mine, să ştii că mi-e indiferent. Ţi-am vorbit îndeajuns de mult despre Pământ: sunt acolo păduri care foşnesc, câmpii cu ierburi clătinându-se – un fel de unduiri aplatizate...

— Minunat, tot nişte biounde. (Raportez: Biondo crede că pădurile şi câmpiile terestre sunt forme de viaţă asemănătoare celei pe care o reprezintă el, şi anume unda complexă, superior organizată, biounda. Suntem de părere că se înşeală, bineînţeles, ori, desigur, nu se înşeală. *TRADUCĂTORUL* galactic.) Dar ce părere ai despre furtunile magnetice de pe Solena? despre câmpurile de radiaţie? E ceva magnific, să ştii. Sunt de acord să mergem spre Pământ, deşi, să fim sinceri, o simplă planetă nu se compara cu un astru tânăr cum e Solena...

— Îi tot dai cu astrul ăla al vostru. Nu ţi-am spus că pe Pământ sunt mări şi oceane, adică nişte cristale uriaşe în care vezi răsăritul Soarelui? Soarele e mult mai mare decât Solena voastră.

— Merită totuşi să vii; ştii cât de frumoase sunt contrabioundele noastre? Au în mers o unduire, au un trup incomparabil mai vaporos decât – cum să le spun? – contra-bio-oamenii voştri.

— Dacă mai pui la îndoială frumuseţea femeilor terestre, să ştii că te strâng de gâtul ăla al tău imaginar! scrâşni Antim. O undă de furie se propagă prin incintă şi Biondo, retractil, îşi

reţinu suflul – să nu răspundă încordării prin încordare. Într-un târziu, susură abia auzit:

— Tu vrei Pământul, eu, Solena. Nu avem decât o singură amfibie. N-o să putem hotărî niciodată.

Antim căzu pe gânduri. Solenautul îşi extinse aura termică: gândea şi el. Spaţiul din jurul lui se încălzi: aveai impresia că în curând aveau să sară scântei.

— Tragem la sorţi – zise brusc terestrul. La noi există o metodă arhaică, prin care hazardul hotărăşte între două variante: se aruncă în sus un obiect cu două feţe, acesta se răsuceşte în aer...

Îşi desprinse clin piept emblema de fiinţă evoluată de rangul doi:

— Aruncăm cu tinicheaua asta.

— M-ai dezamăgit, terestrule! (Biondo atacase o armonică aspră.) Ne batem joc tocmai de titlul de fiinţă evoluată de rang doi, pe care ni l-au decernat confraţii noştri de arme?! Te credeam un *XILEX* în devenire, când tu ai fi în stare să faci ceva pe tinicheaua lor! (*Să faci ceva*=conversie aproximativă, în prezenţa verbului *a face*, care indică acţiunea la modul cel mai general, implicând dăruirea totală.)

— Ascultă, Biondo: pentru că eşti aşa de vorbăreţ, îţi ofer capul de *DRAGON* şi îmi aleg eu reversul. Să te saturi.

— Excelent, mi-e aşa de simpatic *DRAGONUL* ăsta, mai ales de când am scăpat de el... E bine aşa: capul de DRAGON pentru Solena.

Mângâind grenada, *XILEXUL* îi privea amuzat, ascuns în penumbra panourilor energetice. Reflexele-i de încântare vădeau stăpânirea perfectă a situaţiei.

Emblema ţâşni de pe unghia terestrului şi se răsuci prin aer.

— Ei, ce părere ai de metoda ta? – clipoci Biondo, înăbuşindu-şi cu greu hohotul de râs. Antim rămăsese perplex, cu ochii la emblemă.

Aceasta căzuse pe pupitru, ricoşase, se rostogolise înaintând încet, apoi se oprise pe cant!

— E un eveniment foarte rar – practic, de o probabilitate nulă, bolborosi terestrul încurcat. Trebuie repetată experienţa...

Spre disperarea lui, emblema căzu pe cant şi de această dată. Se însenină repede: nu-i nimic, aveau maşina gânditoare de la bordul navei; aceasta putea calcula oricâte numere

aleatoare. Apelă generatorul de astfel de numere şi un acelaşi număr, repetat în şir, de mii de ori, invadă ecranul. Antim îşi şterse fruntea îmbrobonită de sudoare. Trebuie încercată din nou emblema: tot lucrurile simple sunt mai demne de încredere. O puse din nou, cu o precauţie exagerată, pe degetul mare al mâinii drepte. Se temea să nu fi uitat vreun amănunt al experimentului probabilistic pe care istoria jocurilor de noroc îl verificase de milioane de ori.

„Antim, continuă mişcarea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar concentrează-te spre mine“ – îi transmise Biondo printr-o simplă sclipire. „A apărut un *XILEX*. Ripostăm“.

Terestrul rămase descumpănit o clipă, dar aruncă emblema – care căzu, bineînţeles, pe cant – şi se zgâi la ea.

„Arunc-o încă o dată şi fă-o pe furiosul. Dar emblema trebuie să cadă în aşa fel, încât să poţi declanşa imediat trapa de evacuare.“

„E clar.“

„Deschizi trapa, apoi te concentrezi asupra ţintei şi tragi. Eu am să-ţi luminez ecranul. Fii calm, bătrâne – dacă dai greş, proiectilul ne face praf pe noi.“

Ascuns în umbra panoului, *XILEXUL* ameninţa să-şi piardă răbdarea. Se amuzase destul; jocul gângăniilor începuse să-i displacă: terestrul aruncase din nou emblema şi se înroşise de furie când o văzuse rostogolindu-se pe pupitru în poziţie verticală.

„Acum!“

Panoul energetic lunecă fulgerător şi XILEXUL rămase o clipă suspendat deasupra golului. Surprins, aruncă grenada sau mai degrabă o scăpă, lăsând-o ca amintire cabinei, în timp ce cădea, absorbit de vidul cosmic. Antim potrivi luneta în centrul petei lăbărţate de pe ecran şi trase. Pata tresări violent şi explodă sub forma unei ciuperci negre, în timp ce trapa culisă la loc, ca o cortină peste un teatru de întâmplări deocamdată închis. Totul durase o fracţiune de secundă.

— Ţintă lovită, răsuflă uşurat Biondo, dar imediat izbucni: Grenada!

Terestrul se repezi la grenadă şi o dezamorsă. Se aşeză din nou la pupitru, obosit. Umerii îi căzură.

— Deci *DRAGONUL*, vechea noastră dragoste“ ne-a luat urma. Trist, dar adevărat, oftă solenautul. Pentru mine e o enigmă cum de ne-a ajuns.

— Şi nu singur: îmbarcat pe crucişător cu întregul pluton de *XILECŞI*. Înarmat până-n dinţi. Nici nu pleacă altfel, Biondo. Şi, cum nu ne poate deocamdată ajunge – crucişătorul lor şi amfibia noastră (de fapt, tot a lor) au aceleaşi performanţe – ne urmăreşte prin *XILEXUL SPAŢIAL*, care face salturi spre noi; ăsta este inofensiv, dar mai poartă în spinare câte un „urât“ de altă specialitate. Dar spune-mi, te rog, cum l-ai mirosit pe ăsta din spatele panoului?

— Vorbeai la un moment dat – îţi aminteşti? – de evenimente foarte rare, cum ar fi căderea emblemei pe cant...

... — Şi atunci te-ai gândit la *SCHIMBĂTORUL DE PROBABILITĂŢI*; n-ai mai avut decât să intuieşti locul unde ar fi putut sta ascuns. Eşti un geniu, Biondo – ai salvat situaţia. Mie îmi căşunase furia pe emblema aia...

— Când colo, drăguţul stătea după panou şi potrivea probabilităţile după placul lui.

— Nu-mi pot explica totuşi de ce nu a explodat grenada. Cred că am dezamorsat-o în ultima clipă.

— Doar n-oi fi crezând că DRAGONUL lucrează cu ciurucuri, dragul meu. Grenada era foarte bună. (Ciurucuri = termen ştiinţific intraductibil).

— Şi atunci?

— Mă faci de râs, băiete. Din grenada asta trebuiau să ţâşnească nişte gaze. Nu ştii legile gazelor? Corpusculi, mişcări haotice – totul depinde de probabilităţi. Cine ştie cum le-o fi încurcat netotul ăsta. Poate corpusculii s-au dispus atât de elegant faţă de centrul doritei explozii, încât s-au şi anihilat reciproc. Ţine cont că l-am luat prin surprindere şi n-a avut timp să anuleze câmpul probabilistic creat de el, ca să comute pe cel normal, în care grenada ar fi explodat sigur.

— Dar şi *DRAGONUL* ăsta gândește cu fundul. (Fund=termen polisemantic cu o arie de extindere extrem de vastă). L-a trimis cu grenada tocmai pe unul care poate arunca în aer doar legile gazelor.

7. Xilecşi vechi, soluţii noi

— L-am păcălit pe SPAŢIAL şi i-am venit de hac *SCHIMBĂTORULUI DE PROBABILITĂŢI*. Dar ceilalţi? întrebă solenautul, încordat asupra aparatelor de bord.

— Şi asta e ceva, Biondo. Când mă gândesc ce mult rău ne putea face HAZARDUL: o mică înţepătură în pereţii unui rezervor de gaze şi dirijarea corpusculilor din interiorul lui într-acolo: explozie sigură; ne putea ucide cu o singură picătură de lichid pe care ar fi lăsat-o să ne cadă în cap – după ce ar fi îndesat în ea o cisternă întreagă...

— Să nu exagerăm, bătrâne, îl credeai chiar atât de deştept? *DRAGONUL* e creierul. Ei nu sunt decât simpli executanţi. Deocamdată nu se pot apropia cu arme de noi, pentru că avem detectorul. S-o luăm sistematic.

— *SPAŢIALUL* e inofensiv atâta vreme cât suntem ancoraţi de navă. Dar el este un fel de punte pentru fiecare din ei.

— Sărmanul! Nu mi-ar veni prea uşor să ştiu că trebuie să-mi port în cârcă, rând pe rând, toţi colegii!

TEMPORALUL? Nu prea ar avea el curajul să se arunce în viitor, decât dacă e forţat – se teme de imprevizibil. Deci îi rămâne trecutul. Acţionează pe o durată limitată; la încetarea acţiunii lui, revii în momentul din care ţi-ai început călătoria, însă inerţia de reîntoarcere, cât şi multitudinea variantelor paralele din reţeaua posibilităţilor fac că revenirea în timp să nu fie lipsită de peripeţii: variante colaterale, cronoclasme etc. Singurul lucru care îţi rămâne de făcut este să nu influenţezi mersul istoric al evenimentelor, mai ales dacă eşti angrenat în ele, pentru că altfel consecinţele asupra revenirii sunt imprevizibile.

DISLOCATORUL CAUZAL este o arătare care provoacă (tot pentru o durată limitată) suprimarea cauzalităţii. Pierzându-se conexiunea cauză-efect, acţiunile se voalează sau se petrec fără nicio legătură între ele.

— Pe *TEMPORAL* îl dibuim cu orologiul de gardă; dar cu *DISLOCATORUL* cum facem? Trebuie imaginat un dispozitiv cauză-efect, se învolbură Biondo.

— Uite, tot o idee cu o picătură. Sunt gata să-ţi primesc felicitările, spuse terestrul.

În curând, „dispozitivul“ intră în funcţiune: lichidul, picurând pe o suprafaţă liniştită, formează continuu cercuri tremurătoare; dispariţia lor, în condiţiile în care lichidul mai picură, înseamnă distrugerea cauzalităţii.

— Dar *TRANSSENZORIALUL*? Ce mă fac dacă încep să văd cu degetele?... Antim se opri; există oameni care disting culorile la simplă atingere cu degetele.

— ...Ori să aud cu călcîieie sau, mai rău, să am simţul tactil îngropat în pereţii navei şi orice fir de praf cosmic să mă facă să urlu? se întrebă terestrul. Îngrijorarea lui se transmise şi bioundului, al cărui suflu tremură peste cadrane.

— Simţurile noastre diferă prea mult de la unul la celălalt, Antim, răspunse solenautul. Şi nu cred că *TRANSSENZORIALUL* se poale atinge concomitent de văzul tău, să zicem, şi de ceea ce noi numim văz. Şi atâta vreme cât eu sunt orb iar tu eşti surd, simţurile noastre sunt intacte – socotind în ansamblu. Oricât ar fi de specializat, un *XILEX MONOMORF* nu poate opera în afara unei mulţimi de cunoştinţe de care dispune. Iar simplii soldaţi, deşi se face atât tapaj cu superioritatea lor, s-au adaptat să nu fie chiar atât de inteligenţi. E o adaptare necesară, nu? Mai ales când are cine să gândească pentru ei. *DRAGONUL*, în primul rând. Apoi toată liotă de înalţi conducători: *SUPERDRAGONI*, *HIPERDRAGONI* etc. (Liotă = formaţie de elită – nota *TRADUCĂTORULUI*.)

— Dar ce ne facem cu *TELEPATUL*?

— Marele specialist în arta citirii gândurilor?! Îl putem „bruia“ cu nişte refrene automate ale gândirii, în spatele cărora să se ascundă adevăratele noastre gânduri. Iar dacă el are de gând să-ţi înnoade minţile cu câteva frumoase tâmpenii, atunci, scuză-mă: cum de aud de *măreţia Proiectului Cosmic* şi *ataşamentul la cauza Intermundiului*, mă reped şi fac din tine Roza vânturilor, „*XILEX*“ nenorocit ce eşti!

— Doar dacă nu începi tu să cânţi mai întâi Imnul Xilexian... Au rămas *HIPNOTICUL*, *IRAŢIONALUL* şi *PERECHEA-SURPRIZĂ* – dintre cei mai importanţi. Stai, că mă descurc şi eu. *HIPNOTICUL* nu trebuie să ne fixeze un timp mai îndelungat. Nu trebuie să aţipim. Să fim mereu activi; dacă nu amândoi, cel puţin unul, care să îl poată salva şi pe celălalt. *IRAŢIONALUL* are să deregleze sistemul de reprezentări al unuia dintre noi – dar ştii că ai dreptate: e un adevărat noroc, solenautule, să fim din

două lumi atât de diferite! Situaţia de luptă e clară: unul este învăluit de *XILEX* cu tot felul de haşuri, cu imagini fără sens, iar celălalt încearcă să dea un sens acestor imagini.

— Eu, cel puţin, să ştii că-l pişc de-un picior. Ştii cum arată un picior de *XILEX*? Arată a orice, numai a picior, nu.

— De fapt, m-am cam obişnuit cu haşurile lor, Biondo. La urma urmei, ce sunt *XILECŞII*? Substanţă, câmp, energie, informaţie? Câte ceva din fiecare – ceva convertibil, în orice caz. Dar care este adevăratul lor aspect? Nu-i putem sesiza decât cu simţurile noastre: vizual, auditiv, tactil etc., în ceea ce mă priveşte. Dar imaginile percepute, la început greu de înţeles, capătă cu timpul, prin asociaţie, un sens destul de bine definit.

— Însă ţine cont că *IRAŢIONALUL* este un sfinţişor pe lângă *PERECHEA-SURPRIZĂ*. (Sfinţişor = termen intraductibil. Probabil, o funcţie militară.)

— *DESTINUL* şi *CATASTROFICUL*. N-ai ce să le faci. Fulgerători, cu o acţiune fatală. O fracţiune de secundă şi adio! Dar ai uitat de *DRAGON*, dragul meu. Conducătorul care gândește (îşi permite asta), organizatorul, dispecerul de *XILECŞI* care are câte ceva, la o scară mai redusă, ce-i drept, din calităţile subordonaţilor săi: un *XILEX HIBRID* de toată frumuseţea.

Se cufundară în tăcere. Din spaţiu, primejdia îi contemplă cu ochi multipli, răi, şi ei n-o puteau, eventual, sesiza decât în ultimul moment. Amfibia înghiţea distanţele; deocamdată, fără vreo ţintă.

— N-ai cumva vreo hartă, măcar să ne orientăm în spaţiu? întrebă Biondo.

— Am subtilizat una, din Lagăr.

Şi terestrul despături pe pupitru o folie destul de îngustă.

— E, de fapt, o simplă schiţă, constată solenautul, dezamăgit.

— Am făcut şi eu nişte notaţii.

— La ce scară e?

— Ştiu eu? Văd că pe marginea ei scrie 1/∞/∞...

8. Extaz şi agonie: trecem prin quasar

Vocea *DRAGONULUI*, profundă, amplă, de adevărat conducător, domina culoarele crucişătorului:

— Să vină *SPAŢIALUL*.

— Poruncă, mărite, se auzi aproape instantaneu. *SPAŢIALUL* se prelinse la picioarele *DRAGONULUI*.

— Te duci după *PROBABILIST*.

SPAŢIALUL nu reacţionă decât slab.

— ...După *SCHIMBĂTORUL DE PROBABILITĂŢI*, cap sec!

Abia atunci sfera intelectuală – cam aerată – a *SPAŢIALULUI* se învioră.

— ...Îl readuci aici împreună cu fugarii, vii sau morţi – de preferinţă vii. Cred că *PROBABILISTUL* şi-a făcut între timp datoria şi nu vei întâmpina împotrivire din partea inamicului. Mi-ai îndeplinit ordinul?

— Raportez: am făcut cu el un salt spre nava lor, Trece-peste-Tot. L-am injectat prin blindaj, împreună cu grenada. Fugarii nu bănuiesc nimic.

— Îi scoţi pe toţi cu efectul de tranziţie, prin interspaţiile blindajului! Executarea! Unde-i *PROBABILISTUL*? tună *DRAGONUL*.

SPAŢIALUL se întoarse din misiune imediat, prosternîndu-i-se la picioare:

— Iertare, mărite *DRAGON*! A dispărut!

— Cuuum?! Şi fugarii?

Faţa *DRAGONULUI* juca în zig-zaguri roşii-violacee.

— Îndurare, prealuminate! S-au ancorat cu cabluri de navă! Nu i-am putut desface. Cred că l-au atacat pe HAZARD, bandiţii! Daţi-mi o armă şi îi omor cu mâna mea!

— N-ai fi în stare. Au pus în funcţiune detectorul şi nu te mai poţi apropia de ei cu o armă. Du-te. Să vină *TIMPUL*!

Vocea *DRAGONULUI* se rostogoli bubuind de-a lungul culoarelor.

Șonticăind, *TEMPORALUL* se materializă în faţa lui. Avea un ochi – oare era un ochi? – clipind într-o lumină albăstruie iar trupul de haşuri luminoase părea a fi neterminat, împleticindu-se în voaluri, lunecând în afară.

— Poruncă, mărite!

— Învăluieşte-mă şi du-mă din nou spre momentul evadării fugarilor – terestrul şi solenautul. Să nu-mi scape nimic. Să-mi dai o imagine de aproape, de pe poziţiile lor, şi una din spaţiul cosmic. Executarea!

— Acoperiţi-vă ochii sau mai bine ascundeţi-vă – altfel strălucirea vă va orbi.

Din îndemnul *TEMPORALULUI*, *DRAGONUL* a înţeles că avea de-a face cu un novice care voia să-i iasă totul cât mai bine acum, la început de drum. Vru să-l trimită la plimbare, înlocuindu-l cu un ostaş încercat, dar tocmai atunci şuierul timpului îl învălui.

Un arc de lumină se revărsă pe boltă, prelingându-se spre orizont. Surprinse, santinelele ezitară o clipă. Apoi încercară să dea alarma, fără a reuşi. Bioundele din Arcturus anihilaseră Sistemul de Supervizare a Apărării. Tot ceea ce urmă se petrecu într-o fracţiune de secundă – doar atât îi era suficient alarmei de rezervă să prospecteze situaţia reală, să se trezească din somnul bionic şi să declanşeze semnalul. Omul-laser detaşă o porţiune din blindajul hangarului, atât cât *Trece-peste-Tot* să iasă la lumină; între timp, pyrranaşii, injectaţi prin influenţă în interiorul navei de către un sidoro, perturbaseră câmpurile energetice de ancorare. Nava era liberă acum; un simmerian o deschise, iar un om-nălucă acţionă pentru ca fugarii să ajungă fulgerător la posturile lor din faţa tabloului de comandă. Lui Antim nu-i mai rămânea decât să pună în funcţiune amfibia. Omul-nălucă urla, „s-ar putea să fie un cuvânt de rămas bun“, avu timp să mai gândească Biondo înainte ca nava să fie sorbită în spaţiu – tulbure, cenuşie, dizolvându-se cu totul. Între timp, cellatronii distruseseră pentru câteva momente halourile radiante care încercuiau Lagărul, iar vernalienii făcură să moară sistemul-capcană de la sol.

Scene similare se petrecuseră pe câteva mii dintre nenumăratele diviziuni ale Lagărului Biocosmic de Conversie Fundamentală şi navele ţâşniră în mănunchi spre cer. Imensa arteziană de lumină se pierdu spre zenit.

Antim declanşă asupra pereţilor navei efectul de transparenţă. Planeta părăsită încremenise pe cer – glacială, rotundă. „Îmi închipui cum urlă şi pulsează alarmele“.

— Încărcătură teleghidată! anunţă Biondo, adiind deasupra unui ecran din adâncul căruia un punct verde se mărea văzând

cu ochii. Terestrul preluă coordonatele proiectilului şi trase. O pată gălbuie se lăţi pe ecran.

— Urmăreşte teleghidatele, Biondo, spuse terestrul. Eu, suflurile absorbante.

Pe un alt ecran un vârtej se răsfiră, împrăştiindu-se în eter.

— Haloul! strigă Biondo.

Forma de pe ecran se contractă, de parcă ar fi clănţănit un bot uriaş: dinţii de lumină se îmbinară în zig-zag, rămânând încleştaţi. Însă o firimitură scăpase printre fălcile monstrului – era tocmai amfibia celor doi.

— Suntem liberi, Biondo! izbucni pământeanul, simţindu-şi prietenul într-o învăluire în jurul gîtului, ochilor, frunţii, ca pe o adiere răcoroasă.

— Lucrat ca la carte! clipoci solenautul cu satisfacţie. Antim, dar ce înseamnă carte?

Interiorul navei se sparse în picături fine, bolta se topi, prelingându-se în dâre subţiri, jucând ca o apă. Comanda livrată de *XILEXUL TEMPORAL* se apropia de sfârşit, iar acesta se pregătea să-şi plieze pânzele de influenţă, arătându-se în faţa DRAGONULUI fără vreun harnaşament de spaţii paralele reziduale. TEMPORALUL mai trebuia doar să se ,,strângă“ din timpul infinitezimal. Atunci avu loc incidentul.

Uimit de calitatea comenzii de evadare livrate, DRAGONUL căzuse în extaz: iată un începător care ştie să-şi facă datoria cu atâta măiestrie. Oare cum se numea? Va da ordin de avansare a lui cu proxima ocazie. Când mai avea o fracţiune de secundă până la materializarea finală, *TEMPORALUL* simţi efluviile admiraţiei *DRAGONULUI* şi atunci se emoţionă atât de tare, încât nu mai putu amortiza inerţia saltului înapoi.

— Opreşte, *BELLATRIX*! i-am strigat, în timp ce el bolborosea:

— *Politica armată este mama INTERMUNDIULUI* (*AGRONOS* din Cea de-a cincea Dimensiune, zis şi Pentatliarul, 1104 era galactică). *Ho-ho-ho*! (Bătălia Maieufică, 5.12 e.g.)... *To be or not to be* (*HAMLET*, 14 e.£.)... *Stelele au fost aruncate*! (*CAESUS AESARUS*, 167 î.e.g.)...

Încercam să-i zgâlţâi creierul, dar în framele lui subţiri epocile se derulau vertiginos, ca imaginile unei pelicule scăpate de sub control. Intrase în agonia căderii.

— *BELLATRIX*...

Degeaba. Se prăbuşea. Pletele îi fluturau – timpul îi şuiera pe la urechi – în tunelul fără sfârşit care străpunsese cea de-a patra dimensiune.

Am înţeles că gluma se îngroşa: inerţia saltului temporal era atât de mare, încât ne proiecta spre punctul de origine al Universului Cunoscut.

Deodată se auziră şoapte nedesluşite: era o nouă formă de energie. Şi, ţinând cont că se afla situată la marginea Universului Cunoscut, am înţeles de îndată că era vorba de un quasar.

BELLATRIX bolborosi cu vădită încântare:

— Trecem prin quasar...

Nu mi-am dat scama dacă era conştient de remarca lui sau dacă vorbea în transă. El mă privi curios. Energia imensă îi făcuse părul măciucă. Se simţea de parcă ar fi mâncat cuie-de-timp. Dar imediat îşi reveni: puseurile energetice îi dădeau o stare de vădită încântare.

În ceea ce mă priveşte, reacţionez la fel la o adiere foarte fină, cât şi la o lovitură de baros energetic în stare să strivească Universul; nici nu m-am obosit să mai calculez valoarea imensei emanaţii pornind de la acest monstru metagalactic, în stare să caşte o gură cu o dantură excepţională: sclipirea ei se vede şi la 20 de milioane de ani- lumină.

Distinserăm de îndată forţele Coriolis-Frânghiu, alcătuite dintr-o componentă centripetă şi una centrifugă, cu efect umoristic. BELLATRIX izbucni într-un râs albastru. Asta mi-a amintit de lucrarea mea de tinereţe: *Efectele considerabile ale forţelor umoristice asupra universului înspăimântător*, care, publicată sub pseudonimul B. Ganea, a determinat într-un colţ al INTERMUNDIULUI un experiment de pre-vaccinare umoristică. Savanţii gentimiri mi-au adus mari critici, dar ei n-aveau habar de ceea ce se întâmpla într-un quasar, sursă practic inepuizabilă de energie. Mecanismul acestor forţe nu a fost încă elucidat, iar curenţii xantohici – într-un continuu du-te-vino pe fundalul merişcian – nu fac decât să-l complice.

BELLATRIX fredona acum o melodie. Era un fragment din ceea ce lumea ştiinţifică numeşte *zgomotul de fond al universului*. Quasarul introdusese în căderea noastră o undă de corecţie mironoviană: ne îndreptam vertiginos spre ţinta necunoscută cu capul — nu cu picioarele — înainte.

9. Dincolo de minus infinit

Am încercat încă o dată să-l conving pe *BELLATRIX* să frâneze entuziasmul căderii, dar n-am reuşit. Era pierdut: cu sumarele lui cunoştinţe despre începuturile Universului Cunoscut, ar fi orbecăit la nemurire în negura veacurilor. Sărmanul! Cu creierul lui atât de translucid, ca un voal, neajutorat în faţa tainelor acestui univers, fluturând în cvadridimensional ca o cârpă, nu putea decât să-ţi inspire milă; am hotărât să mă ţin mai departe de el, neuitând să preiau în periplul nostru şi documentaţia cu firele întregii afaceri *Antim & Biondo*. Studierea tendinţelor primare ale Universului Cunoscut îmi putea aduce detalii noi, aruncând o nouă lumină asupra cauzelor aurorale.

Conştient că nu denaturez cu nimic scopul misiunii mele, l-am urmat pe *TEMPORAL*, care se prăbuşea mai departe cu înverşunare, cu pletele fluturând, despletindu-se şi aruncând la orice pas, într-o fulguraţie neîntreruptă, variante abia materializate şi risipite în neant, variante în curs de materializare, variante ce nici măcar nu visau să existe cândva.

Am simţit momentul trecerii prin punctul de singularitate de la originile Big Bang-ului ca o arsură mai puternică: punctul era cam fierbinte (10^{11} °K). Plonjaserăm în Universul Necunoscut; brusc, ne-am oprit pe o insulă de materie lâncedă.

Se aude un vuiet: *Big-Bang, Ding-Dong*..

Sunt clopotele informaţionale ce răsună peste imensul mausoleu al Universului Cunoscut. O civilizaţie necunoscută, pasageră din aceste locuri, sau, mai bine-zis, ne-locuri – ne aflăm în afara spaţiului – l-a ridicat din treaptă în treaptă. Admirăm maiestuoasele trepte de degradare a materiei, sintetizate de arhitectura monumentului. Păşind solemn, ne apropiem de Torţa Mişcării Veşnice şi depunem la picioarele ei, pe soclul de cronolit, o coroană de flori. Pe banderola care le acoperă stă scris în toate viitoarele limbi galactice evoluate: „Slavă ţie, Univers Cunoscut, care te vei naşte cândva!“

Big-Bang, Ding-Dong...

Asta-i realitatea. Deşi realitatea nu există aici; nu există nici clopote, nici mausolee. Toate *inexistă* – ţinând cont că ne aflăm în Universul Necunoscut.

— Unde dracu’ suntem? bâiguie *BELLATRIX*. N-am sărit încă în aer – sau cum naiba i-o fi spunând pe aici?

— Tu eşti o frântură din Oceanul energetic primar, deci exişti şi în afara Universului Cunoscut, deşi nu pentru multă vreme. Iar eu...

Chiar aşa, cine sunt eu? Pot fi oare distrus? Nu cred. Protonul trăieşte 10^{30} de ani tereştri, mesajul meu va trăi mai mult decât Eternitatea. Sunt însuşi mesajul. Eternitatea e o simplă figură de stil, câtă vreme un simplu X trăieşte mai mult decât orice, chiar dacă ecuaţia care îl conţine poate avea un milion de necunoscute. Asta înseamnă să fii un *XILEX INFORMAŢIONAL*.

— Poţi să-mi spui X, aşa cum mă alintă cei care mă cunosc, îi recomand lui *BELLATRIX*, mărturisindu-i că aici, dincolo de minus infinit, e locul meu dintotdeauna.

— Nici nu ştiu ce-i cu minus infinit, ridică din umeri *TEMPORALUL*.

Nicio problemă. Vom face apel la *Encyclopaedia Galactica*, ediţie de buzunar – pe care o port tot timpul la mine, deşi numărul infinit de volume ieşite de sub pana lui *A.O.E. (AUTORUL OFICIAL DE ENCICLOPEDII)* ar fi putut să-mi creeze dificultăţi. O deschid la începuturile volumelor cufundate în pâcla infinitului şi citesc: *A.O.E. îşi cere scuze, dar călătoria sa infinită de documentare în non-spaţiu-timpurile imemoriale dinaintea formării Universului Cunoscut continuă şi astăzi. Când călătoria se va sfârşi, articolul necesar acestui dicţionar exhaustiv va fi gata*.

— Înţeleg, spune BELLATRIX.

Aici nu există decât *Encyclopaedia* lui A.O.E., ca un far călăuzitor, şi mesajul meu. În rest, e o tăcere nimicitoare. Toţi tac (chiar toate), dar nu în linişte, ca înţelepţii: tăcerea îi distruge cu fiecare clipă, deşi nu există nici timpul care le măsoară tăcerea, nici distrugerea, nicio fiinţă anume. Cu alte cuvinte, ne-clipă de ne-clipă, ne-tăcerea ne-distruge orice – dacă ar avea ce.

Dincolo de minus infinit, terestrul Antim şi solenautul Biondo n-au mai evadat. Respir uşurat, respiraţia mea informaţională traversează materia în degradare iar conul de unde al transmisiei se înalţă în non-spaţiu şi non-timp. Nici *DRAGONUL* n-a mai pornit cu plutonul său de *XILECŞI* pe urma fugarilor şi, ţinând cont că nu mai trebuia să-i urmărească, n-a mai făcut cunoştinţă cu mine, antena, ochiul său atoatevăzător.

Toţi sunt aici sau, dacă nu ei, măcar presimţirea existenţei lor. În jurul nostru e urât. Materia mofluză leneveşte sub ochii unor aştri morţi demult – orbite goale care ar devora totul dacă n-ar fi sătule de atâta devorare. Putrefacţie, inconştienţă, degradare neuronală. Suntem încă departe de materia supradensă din care a expandat Universul. Mai avem încă mult până când ne vom înfrăţi cu toţii într-un punct care va exploda – spune teoria Big Bangului. Aveţi răbdare, nu vă veţi contracta decât până la o sferă de rază Swartzschild şi apoi veţi putea respira în. voie – ne încurajează teoria Ding Dongului.

Dincolo de minus infinit, materia nestructurată are o mişcare copleşitoare, care înăbuşă totul. Putrefacţia, prostia se înstăpânesc. Dincoace de punctul de singularitate sau de sfera Schwartzschild, tendinţele materiei structurate sunt dominante iar inteligenţa parcurge un drum glorios, atingând cele mai înalte culmi: inteligenţa informaţională, pe care cu modestie o reprezint.

Şi totuşi, cu câtă melancolie mă gândesc uneori la acel super-creier din punctul iniţial, în care inteligenţa atingea densitatea de IO^{89} Mt/mm^3!

Aici, în Universul Necunoscut, e locul meu nemuritor: sunt imun degradării şi prostiei, chiar dacă datoria mea de X îmi cere uneori să le evoc. În acest nimic înspăimântat de sine (care nici măcar *aici* nu se poate numi), complexat de tarele sale şi avid să-şi înghită coada, să devină mic şi apăsător ca să poată bâigui cândva: *Big-Bang, Ding- Dong*... în acest mausoleu informaţional cu osemintele Universului Cunoscut – peste care eu şi *BELLATRIX* am presărat ne-flori.

Am să vărs o lacrimă, să le ud. Am să păstrez un moment de reculegere – ca să nu poată fi călcate în picioare de tăcerea nemiloasă. Voi părăsi îngândurat mausoleul peste care dangătele de clopot răsună zi şi noapte: *Bing-Bang, Ding-Dong, Big-Bang*... Deşi aici nu există nici zi, nici noapte, nici teorii cosmogonice etc.

Presiunea temporală proiectează pe faţa lui *BELLATRIX* un joc de lumini şi umbre. Variantele din coama lui se încâlcesc tot mai rău.

— Dacă mai stăm aici, n-o să se aleagă nimic de tine. Fă saltul înapoi. Ne aşteaptă *DRAGONUL*.

Auzind sfatul meu, *BELLATRIX* începu să tremure ca o frunză.

— Să mă arunc în viitor?! Nu vreau să spun că mi-ar fi frică, dar, dacă nu nimeresc...

— Pendulă nenorocită! Vrei să te disloci aici, în milioane de variante? Nu vezi cum clocoteşte totul în jur?

Nu se hotărâse încă.

— Sari, n-auzi? Dar vezi să nu sari într-o băltoacă de plasmă, foloseşte-ţi simţul temporal infinitezimal, bătrâne!

Îmbărbătându-l astfel, m-am prins de trena lui aproape iluzorie. Nu sunt un laş. Undeva, într-un Cândva, la marginea acestei irealităţi de care atârna ca un apendice Universul Cunoscut, trebuie să înfrunt REALITATEA.

*

Abia o luarăm din loc şi ne ajunse un *CURIER*, aducând un mesaj menit să înlăture bâjbâielile noastre. Ordinul de zi al *DRAGONULUI* hotăra ca *BELLATRIX* să fie repartizat pe planeta Alea, unde nu se putea ajunge decât printr-o întâmplare. Eu am fost retrimis în misiune, pe urmele fugarilor, după ce mi s-a acordat titlul de Protector al Pionierilor Timpului.

10. Oscilaţii educative

„Din păcate, evadarea – actul ăsta iresponsabil din partea lor – nu le-a trezit niciun fel de resentimente, medită *DRAGONUL*. Poate totuşi rememorarea momentelor esenţiale ale vieţii lor xilexiene îi va trezi la realitate“.

— Atac temporal! ordonă el.

Noul *XILEX TEMPORAL* nu era nicidecum nou, ci foarte experimentat. Liniile variantelor temporale erau bine închegate, iar statura lui – deşi un pic strâmbă – impunea mult respect. Începu să bată din aripile de influenţă din ce în ce mai repede, stârnind un vârtej care acoperi totul în jur. Antim nu mai zări cifrele orologiului de gardă – se succedau într-un ritm nebunesc. Văzduhul se făcu deodată mai dens.

— Antim, orologiul – şopti Biondo. Rămas bun, pentru orice eventualitate.

Pe prima planetă a Lagărului, norii de praf se înşiruiau printre luptătorii din Legiunea străina, în timp ce aeronavele inamice se răsfirau în evantai.

Antim alergă spre avanpost şi instală arma antiaeriană.

— Retrage-te, n-ai nicio şansă! auzi prin şuierul proiectilelor.

Voia să fugă, însă nu se mai putea urni de lângă armă. Corpul îi era ca un mecanism: nu făcea decât să se supună unei raţiuni care îi dicta din afară.

— Este o nebuie ceea ce faci, terestrule! strigă o bioundă evoluată. (însă lui Antim numai de identificat forme de viaţă energetică nu-i ardea.) Biounda se strecurase după el, în avanpost. Îi lunecă de-a lungul feţei, apoi se prelinse peste teleobiectivul pe care îl poziţiona. Îl întrebă totuşi:

— De ce faci asta?

— Lasă-mă! îi urăsc! strigă pământeanul.

Văzu dâra de proiectile care se apropia.

— Parcă eu nu? scrâşni biounda, plimbând reticulul după ţintă. Foc!

Apăsă pe trăgaci. Trebuia să rotească armă după aeronavă. Nu se simţi în stare – blindajul era stropit cu ceva unsuros iar mirosul respingător îi provoca greaţă. Sânge? Sânge albastru.

Proiectul Cosmic e ceva grandios. Mai grandios decât disecarea Lumilor Hiperboreene.

Vom civiliza Universul Accesibil, împingând pe alocuri limitele Universului Cunoscut.

Vom dobândi noi ranguri pe scara evoluţiei. Vom modela noi şi noi civilizaţii, minerale şi neminerale, vegetale şi nevegetale, convertibile şi neconvertibile, care vor deveni tot mai evoluate şi mai xilexiene. O civilizaţie unică va răsări armonios ca un astru.

Terestrul se scutură violent. Iarăşi un *TELEPAT*: ăsta trebuia să ţină ridicat moralul luptătorilor, injectându-le gânduri „încurajatoare".

Cu mâinile încleştate pe armă, descărcă întreaga magazie metalică în aeronavă care se prăbuşea lăsând în urmă un evantai de raze.

— Ţintă doborâtă! jubilă biounda.

Alte aeronave apărură pe boltă, răsfirându-se – abia le zăreau printre norii de praf, printre reţelele optice radiante, prin fum.

Încă o aeronavă se răsuci în aer, ca o dansatoare şuie, apoi începu să cadă – până când solul generos al planetei găzdui, matern, toate rămăşiţele sclipitoare.

Sângele. Sângele albastru. Senzaţia de vomă i se accentuă. „Vreau să ucid", îşi repetă, pentru a deveni el însuşi convins de adevăr. „Sunt cobaiul lor, mă conformez voinţei lor, dar vreau să ucid. De data asta *eu* vreau".

Ţinta. Teleobiectivul. Gata de tragere. Ţinta. Proiectilul. Ţinta...

— Terestrule! vino-ţi în fire! terestrule! se auzi un glas unduitor şi un vârtej răcoros îi zăbovi pe faţă.

Deschise ochii. Cât timp trecuse? Cerul era deasupra – atât de limpede, încât părea o simplă abstracţie.

— Am scăpat. Ca prin minune. Am şi doborât nouă bombardiere. Înţelegi, terestrule? Nouă! Ce zici?

Un glas febril, sincopat. Antim îşi pipăi încet faţa, umerii, trunchiul. O zgârietură pe faţă. Altceva nimic.

— Cine eşti? reuşi să întrebe, simţind cum glasul îi revine la normal.

— Cam complicat numele meu. Sunt o bioundă de tip... Vrei să-ţi încarci memoria cu cifre? Spune-mi mai bine cum vrei.

— Bioundă...? Ce zici de Biondo? Ţi s-ar potrivi.

— De ce nu?

— Eu sunt Antim – uman, substanţă nemineralizată. De pe undeva, din XR-33, unde se află Sistemul Solar.

— Eu am un loc fix, însă relativ. Dacă ai auzit de Solena din Sistemul XR-124. Sunt cam hoinar.

Din adăposturile antiaeriene începură să se ivească luptătorii Legiunii străine: simmerieni, vernalieni, cellatroni... Împânziră câmpul pietros, muşcat de proiectile şi presărat cu un strat subţire de praf dislocat din rocă.

— Am simulat o situaţie de luptă într-un război convenţional – însăilă *DRAGONUL* o explicaţie în faţa formaţiei, după ce se dădu ordinul de adunare.

Abia acum regretele îl copleşiră pe Biondo. Puteau doborî mai multe aeronave. „Ah, dacă terestrul nu-şi pierdea cunoştinţa...“, îşi spuse el, amărât.

— ...Iar cei care au înfruntat inamicul, dovedindu-şi ataşamentul la cauza Proiectului Cosmic, vor face un prim pas către dobândirea emblemei de *XILEX*: primirea titlului de fiinţă evoluată de rangul întâi.

Antim îşi auzi dantura scrâşnind cu un zgomot de arc stricat. Aruncă o privire spre solenaut. Nu-l mai zări; împreună cu ceilalţi luptători ai Legiunii străine, luneca spre orizont; se pierdu în ceaţă. Mii de picături sclipeau în văzduh; o pojghiţă fină, transparentă se depuse pe pereţii navei. Atmosfera se limpezise iar el se afla în incinta navei, împreună cu Biondo.

Ca la un semn, izbucniră într-un hohot de râs.

— *DRAGONUL* ăsta tot un îndoctrinat rămâne. Până în măduva oaselor lui abia schiţate. Binecunoscutul apel la raţiunea fiinţelor evoluate. De-abia m-am abţinut să nu-i dau una peste...

— Ai fi stricat totul. Cine ştie din ce spaţiu paralel ai fi urlat la mine, închis pe vecie! Iar eu te-aş fi dădăcit: Antim, fii lângă mine şi nu printre mine, pentru că ai avea ce să regreţi: ar mai urma o scenă de basm din viaţa ta amărâtă.

— Am înţeles: dobândirea rangului doi în ierarhia fiinţelor evoluate. Sus inima, Biondo! (De ce n-oi fi având tu decât o inimă energetică?) Te aşteaptă clipe înălţătoare: cel de-al doilea atac temporal.

Incinta luă o strălucire purpurie, interiorul se lărgi, încetul cu încetul, şi în aerul limpede răsunară acordurile stridente ale Imnului Xilexian.

„Muzica asta are darul să-ţi înmoaie timpanul ca pe o tablă ondulată, gândi terestrul. Pentru noi, noţiunea de melodicitate e cu totul alta".

— Apărarea, dragul meu, este problema-cheie în Univers, constată *DRAGONUL*, aprinzându-se de plăcere (textura colorată care îl învăluia căpătase o tentă arămie): supersurogatul îl ameţise puţin şi avea chef de vorbă.

Biondo încercă să distragă atenţia terestrului, dar pe acesta îl preocupa o întrebare şi găsise prilejul potrivit pentru a o plasa.

— În afara Lagărului de Conversie Biocosmică Fundamentală cum arată INTERMUNDIUL XILEXIAN? Îmi închipui că e ceva extraordinar.

— Dragul meu, ţin să te dezamăgesc: în afară nu mai este nimic. Totul e un lagăr uriaş, tărâm de afirmare a armelor, ştiinţei, artei, filosofiei...

— Dar bazele de apărare?

— Există şi ele, dar sunt secrete – spuse *DRAGONUL*, clipind complice. Arăta acum ca un model de ţesătură în carouri.

— Sunt numai pentru *XILECŞI*?

— Exact.

— Şi ocupaţia de căpetenie este apărarea?

— Ai ghicit. Unii istorici mai pomenesc de anumite ocupaţii care
s-au dovedit, cu timpul, lipsite de sens iar civilizaţia s-a îndreptat înspre o unică şi măreaţă profesie.

Biondo încercă să-l sustragă pe pământean discuţiei cu *DRAGONUL*, dar conducătorul nostru militar, sesizând mişcarea, îl determină pe biound să fie mai mult pătruns de solemnitatea momentului, reamintindu-i de măreţia Proiectului Cosmic şi de nouă treaptă pe care păşea datorită dobândirii, în cadru festiv, a rangului doi în ierarhia fiinţelor evoluate.

Antim era fiert. Iar luase plasă – bineînţeles, împreună cu Biondo atacaseră o colonie de XILECŞI care se prăjeau în miezul zilei la lumina astrului. Norocul îi ajutase să descopere că grenadele psi au efect asupra potentaţilor care se lăfăiau în baia de raze fără să ştie ce-i aşteaptă; îi transformară în putregaiuri negricioase, cu o parte lăţită, ca nişte pălării diforme. După acţiunea lui Antim şi Biondo, câmpul de luptă arăta că o pădure rămasă în paragină, când bătălia se întrerupse pe neaşteptate; terestrul şi solenautul fură capturaţi şi condamnaţi pe loc la

moarte simplă. În pregătirea festivităţii interveniră câteva incidente obiective care duseră la amânarea execuţiei. Între timp, se primi vestea că toţi *XILECŞII* care îşi pierduseră viaţa în urma incidentului erau nişte manechine cu roi subversiv. Ca urmare, terestrul şi solenautul au fost decoraţi cu emblema rangului doi pe scara fiinţelor evoluate. „Pentru curaj şi cutezanţă" — figura în Ordinul de zi al *SUPERDRAGONULUI*.

Muştruluiala comandantului îi prinse bine solenautului, care se linişti şi sorbi din supersurogatul gazos cu atâta poftă, încât acesta se consumă pe loc, lucru foarte rar, de altfel, şi întâlnit numai la preparatele de calitate inferioară (supersurogatele sunt concepute tocmai în raţiunea de a nu se termina niciodată, oricare ar fi consumul). „Stricninele astea (traducere nesigură), scrâşni Biondo, numai deşeuri ne dau de mâncare˝.

DRAGONUL şi terestrul se angrenaseră într-o discuţie înfierbântată. Antim încerca să afle detalii despre Proiectul Cosmic.

— Un proiect grandios de apărare – rosti DRAGONUL şi rămase, pe bună dreptate, în extaz (o lumină fluorescentă).

— Proiect de apărare, apărarea ca ocupaţie şi cauză, baze de apărare... Dar cine atacă? îl iscodi terestrul. Dacă toţi, dar absolut toţi, de la cel mai slab până la cel mai puternic se apără, cine mai atacă?

— Cei care vor să aibă siguranţa deplină că vor fi apăraţi împotriva atacurilor. Voi înţelegeţi mai greu, sunteţi abia pe cea de-a doua treaptă a evoluţiei.

„Ba nu, pe Pământ s-a înţeles foarte bine asta. Există numai Ministere ale Apărării. Ceea ce nu înseamnă, însă, că agresiunea a dispărut˝.

— Vă apăraţi şi împotriva semievoluaţilor? izbucni terestrul.

11. Masă festivă

— Nu, înapoi! strigă *DRAGONUL*. Ai pierdut tocmai momentul cel mai important. Întoarce-te la masa festivă care a fost înaintea discuţiei dintre Antim şi *DRAGON*.

Aflat încă în transă, *TEMPORALUL* îşi trimise fasciculele de investigare cu o oră mai devreme.

— Masa care... a urmat decernării... da, văd... titlurilor de fiinţă evoluată de rangul doi?

— Ce mai întrebi? se răsti *DRAGONUL* şi toate simţurile i se întinseră la pândă.

Datorită inerţiei de întoarcere, *TEMPORALUL* se împletici, se învârti ca un şurub şi plonjă, împreună cu *DRAGONUL*, în atmosfera înfierbântată a unei săli. Căzură grămadă într-o pată oarbă de timp – în care nu puteau influenţa evenimentele la care nu numai că asistau, ci şi deveniseră părtaşi.

O muzică siropoasă curgea în atmosfera aproape lichefiată. Simplu sau multi-înlănţuite, entităţile ce ar fi trebuit să se numească „perechi“ evoluau cu mişcări lascive, într-un haos ce amintea de ziua primordială a Genezei. Atmosfera te cuprindea pe neobservate, ca un leşin. Cuprinsă de frenezie, orchestra militară biciuia perechile cu fibre organice melodioase, în timp ce dirijorul număra ritmul. Orgile de lumini şi mirosuri învăluiau totul, amestecând mişcările într-o masă păstoasă.

Fiinţă avidă de totalitate, Antim nu se mulţumi să rămână pe marginea ringului. Distracţia e distracţie, mai ales în compania colegilor din Lagărul Biocosmic ajunşi la acelaşi rang de inteligenţă – chiar dacă natura nu s-a prea gândit să facă ordine în bâlciul ăsta de raţionali. Ochi o fiinţă romantică, de o formă xilexian-carnală şi o invită la dans. Era, desigur, o colonistă din Lagăr pregătită pentru atacul unei lumi cu probleme mari: purta şi masca pe figură. Se înlănţuiră, supunându-se supliciului orchestral.

Muzicanţii semănau cu nişte homari având cleştii prelungiţi prin antene uriaşe, care unduiau pe deasupra publicului, în vreme ce cleştii forfecau aerul. Terestrul simţi în curând cum identitatea i se dizolvă în acel vuiet de optimism care era masa festivă, cu toate libertăţile ei. Vru să-şi complimenteze partenera:

— Semănaţi a partener, dar se opri la timp; găsise o remarcă mai generoasă:

— Aveţi o mască foarte reuşită. Funcţională.

— Repetaţi, vă rog, se auzi glasul partenerei, plutind într-o fiertură de unde organice.

La repetarea fidelă a celor spuse mai înainte, Antim se trezi la podea, proiectat de o lovitură fulgerătoare; nu mai încăpea nicio îndoială că partenerul (acum era sigur de asta) îl lovise. „Ce palmă grea“, se miră terestrul. (Oare era palmă?). Fostul partener se topise printre dansatori. Cu capul vâjâind, Antim reveni pe marginea ringului. Masca fiinţei era, într-adevăr, grozavă – ultimul tip – şi atât de bine prinsă pe figură, încât părea reală. Reală? Dar dacă fiinţa nu avea nici o mască şi el...?!

Aşa îi trebuia. De ce se ridicase de la masă? O masă unică în felul ei; conducerea luase măsura să înlăture, măcar în această seară, barierele de incompatibilitate dintre civilizaţii.

Se rânduiseră mesele lungi şi complexe, de diferite dimensiuni, pentru toţi cei care încă nu apucaseră să se devoreze între ei din greşeală. Mulţi îşi doriseră această masă festivă, puţini îşi văzuseră visul împlinit. Alături de fericiţii evoluaţi de rangul doi, erau prezenţi şi comandanţii de diverse grade. A fost o masă de pomină datorită, în general, uriaşei capacităţi de regenerare a organismelor prezente acolo şi progreselor realizate de chirurgia plastică xilexiană.

Pentru că o astfel de masă festivă nu poate fi decât totală: un vârtej de guri şi de trupuri peste care curge beţia licorilor regenerabile. Fără nicio dificultate, poţi să te trezeşti între fălci cu o porţiune din convivul tău, mestecând liniştit, în timp ce te afli, de altfel, într-un alt pântec, mult mai încăpător decât spaţiul tău vital iar posesorul acestui pântec ciocneşte un pahar a cărui aromă te îmbată şi pe tine, până la ieşirea, printr-un mijloc oarecare, la suprafaţă. E o nobilă jertfire a trupului care apoi se regenerează. Pentru câteva minute poţi rosti precum sfinţii galactici „luaţi din trupul meu şi mâncaţi“.

„Vreau să ştiu dacă în timpul acestor mese festive există sentimentul de invidie, de mâncătorie între noi“, se frământa terestrul, muşcând cu eleganţă dintr-un hartan a cărui provenienţă era, din nefericire, destul de greu de stabilit – beţia îi trăsese peste ochi un văl de ceaţă. Ei toţi erau un fel de aluaturi în care exista doar dorinţa larvară de a bea, de a muşca

şi înghiţi. „Nu cred că mai există invidie şi mâncătorie“. Melancolic, cu paharul în mână, în această masă de trupuri care devorau sau care se devorau prin surprindere, de cele mai multe ori fără măcar să observe, Antim şi-i dori alături pe toţi colegii pe care îi invidiase. Abia acum îi iubea cu adevărat, abia în compania lor putea participa la aceste ospăţuri nemaipomenite, la această mîncătorie totală pentru spaţiu vital.

DRAGONUL se afla, totuşi aici – merită abordat. Ocazia era unică.

Pentru ca lucrurile relatate în legătură cu călătoriile de documentare ale *XILEXULUI TEMPORAL* (când fugarii au fost transpuşi în momentele dobândirii rangurilor 1 şi 2 pe scara fiinţelor evoluate) să nu vă pară simpliste şi pentru a nu avea dubii în legătură cu fidelitatea relatării unui *OBSERVATOR SPECIAL* de elită, trebuie să remarcăm că, deşi experimentat, *TEMPORALUL* a trebuit să facă faţă unor incidente majore; s-ar părea că, în preajma nodului spaţio-temporal al evadării, continuumul devine atât de curbat, încât poate arunca pe o altă orbită pe oricine se apropie fără a încetini. V-aş fi povestit aceste incidente în detaliu dacă situaţia mea actuală n-ar fi fost atât de critică.

În prima călătorie, la înscenarea exerciţiului tactic convenţional din Lagărul de Conversie Biocosmică Fundamentală, curiozitatea îl împinge pe *DRAGON* să piloteze o navă care este doborâtă de Antim şi astfel ilustrul nostru *XILEX HIBRID* îşi pierde forma de agregare. Din fericire, *DRAGONUL* îşi luase precauţia să activeze anterior *XILEXUL TEMPORAL* şi pe o a doua variantă, în care se creau premise sigure ca *TEMPORALUL* din prima variantă să dispară înaintea *DRAGONULUI*, căruia nu i se livrase încă ultima comandă de călătorie în timp; aşa încât *DRAGONUL* este paraşutat într-o realitate acceptabilă, în care doar trena lui cauzală are puţin de suferit, fiind pe punctul de a lua foc; altfel, ar fi fost păcat şi de această a doua (de fapt, prima în ordine cronologică) materializare a TEMPORALULUI – miliarde de alte variante, întruchipând noi şi noi linii de univers, pândeau din umbră ca să îi ia locul în reţeaua de lumi paralele. Remarcăm cu acest prilej că spiritul de parvenire al variantelor nematerializate ale *TEMPORALULUI* depăşeşte orice închipuire, spre deosebire de modestia caracteristică oricărui *INFORMAŢIONAL*, cu precădere

a unui *OBSERVATOR SPECIAL* de elită care, iată, vă spune totul, fără ca să vă ceară nimic în schimb.

Încă n-am sfârşit cu prima călătorie când, se pare, fasciculul de investigare a trecutului a fost prea intens ori nodul spaţio-temporal mult prea vast. *TEMPORALUL* a nimerit astfel pe o variantă colaterală şi a trebuit să aştept puţin, deoarece până la scena dobândirii rangului 1 pe scara fiinţelor evoluate au intervenit câteva evenimente: pe Pământ sunt aduse primele microorganisme din INTERMUNDIUL XILEXIAN (bacterii şi viruşi), acestea se dezvoltă în Oceanul Planetar, apar protozoarele, trecem peste cefalopode, echinoderme, celenterate pentru a ajunge la nevertebratele mai complexe, apoi la vertebrate, fără a omite deci batracienii, reptilele, păsările, mamiferele, mai este doar puţin până la apariţia lui Homo Habilis, Homo Nexilexiensis, Homo Sapiens, epoca preistorică, epocă istorică veche, epocă istorică nouă, depăşirea limitelor Sistemului Solar, nava cosmică pilotată de Antim este capturată de *XILECŞI* iar cosmonautul, trimis în Lagărul Biocosmic, în scopul pregătirii pentru colonizarea Universului Cunoscut, se dovedeşte un bun ostaş, însă evadează în mod inexplicabil; pe Solena se produce prima explozie stelară, a doua explozie, a treia, un mic defazaj faţă de cea de-a doua, amestecul de unde creat în protuberanţe constituie o plasmă energetică pentru noile forme dirijate ca organizare biologică şi devine, datorită complexităţii şi funcţionalităţii structurii, suportul unei noi evoluţii, se diferenţiază mai întâi anumite forme care nu vor rezista, urmând ca viaţa sub formă de biounde evoluate să apară mai târziu, din transformarea formelor vechi, apare apoi conglomeratul de biounde, suprastructura de biounde, societatea, prima perioadă istorică, a doua perioadă istorică, Biondo călătoreşte în spaţiu, este capturat şi trimis
într-una dintre diviziunile Lagărului Biocosmic, se dovedeşte un bun ostaş, însă evadează în mod inexplicabil.

În cea de-a doua călătorie, stimulat de câteva pedepse corporale şi de un arest substanţial într-o variantă nematerializată, *TEMPORALUL* plonjează mai bine în trecut, însă am urmărit din nou viaţa lui Antim din momentul în care el îl roagă pe tatăl său să-i ia motocicletă, tatăl nu acceptă nici în ruptul capului, ceea ce îl determină pe Antim să devină

cosmonaut; de asemenea, am urmărit viaţa lui Biondo de când solenautul evoluează cu succes în corul astral de copii.

Nu v-am relatat mai pe larg aceste evenimente, datorită spaţiului restrâns de emisie, previzibil din cauza situaţiei critice în care mă aflu şi mă menţin eroic.

— Vă apăraţi şi împotriva semievoluaţilor? izbucni terestrul.

Sorbind din supersurogat, *DRAGONUL* juca în tonuri dungate în faţa lui.

— Nu garantează nimeni că n-aţi pus ochii pe vreo planetă de-a noastră, pe vreun sistem chiar, răspunse *DRAGONUL*. Cine îmi spune mie că misiunea din care ai fost capturat nu era una de... Poţi să-mi spui, de fapt – îţi promit că rămâne între noi... între noi...

Glasul *DRAGONULUI* se stinse în ecouri succesive. Spaţiul se micşoră şi reveni destul de repede la dimensiunile incintei. Privirile lui Antim întârziau pe albul mat al pereţilor.

— Te-a impresionat *DRAGONUL*, bătrâne? Hai, las-o baltă; sau n-oi fi vrând să vină chiar el să ne convingă de măreţia Proiectului Cosmic şi să ne facă să-i mulţumim cu lacrimi de recunoştinţă, reîntorcându-ne, bineînţeles, în Lagăr...?

— Sunt cam obosit. Aş vrea să închid puţin ochii.

— Ai să-mi explici altă dată ce înseamnă să *dormi*.

— Da, altă dată.

— Dar, te rog, nu visa. Visul ne face mult mai vulnerabili faţă de *XILECŞI*.

Dar şi faţă de hedaire, ar fi trebuit să spună Biondo.

72. Întâmplări, întâmplări

„Iubito...“, captă hedaira o chemare îndepărtată în timp ce – pe Rowning, în Cetatea imaculată – dăruia voluptăţii încă o clipă de la marginea somnului. Voluptatea era un furt de pe urma căruia doar întunericul avea de suferit: lumina leneşă, translucidă e starea prin care hedairele fericesc fiinţele din univers – tentaculare sau păroase, fasciculare sau membranate, le fericesc într-o continuă dăruire de sine şi chiar fiinţele sexuate, la vederea lor, scapă de complexul androginismului pentru a le primi dăruirea. Adolescenţi, nu v-aţi întrebat niciodată cine v-a tulburat somnul în nopţile când vă treziţi epuizaţi şi, totodată, fericiţi, tânjind după imaginea stinsă a unei femei fără nume? Hedairele sunt formele labile în care este turnată întreaga beţie a dragostei şi o îndepărtată chemare, percepută transsenzorial, e de ajuns ca ele să se pună în mişcare (ce-i drept, selectiv, după criterii pline de neprevăzut), propagându-se, într-o fantastică unduire, prin toate mediile posibile. Ele dorm acolo, pe Rowning, în recipiente concave, somnul lor fiind, de fapt, o altă stare de veghe, dorm cu trupul de membrane întins ca o antenă ovoidă. Când hedaira intră în vibraţie, se smulge din recipientul ei sidefiu şi spongios, rânduit matriceal între alte mii de recipiente, se smulge fluturându-şi voalurile în zborul spre ţintă.

Săgeata albă îşi măreşte viteza până la limita neverosimilului, până când în jurul ei se creează un fel de tunel de cădere, peticit cu fâşii spectrale, cade în tunel, ghidată numai de instinct – forţa continuumului degradat o soarbe cu lăcomie. Proiectată în timpul relativ, se iveşte la o altă gură a tunelului, într-un punct situat nu departede norul de lumină în care pluteşte amfibia lui Antim şi Biondo; s-a întâmplat ca tocmai atunci nava să iasă din hiperspaţiu – un moment de „picoteală“ a generatoarelor? „frâna de trecere“ pusă de vreun *XILEX* în formare? – pentru că altfel hedaira s-ar fi aruncat în gol. Un nou salt şi ea se dizolvă în sorbul luminos, pătrunzând prin interspaţiile blindajului navei cât încă terestrul nu a apucat să adoarmă, copleşit de chipul unei femei necunoscute, iar solenautul s-a răsucit de câteva ori în jurul lui, ca un halo, menţinându-se la nivelul unei adieri foarte îndepărtate.

O capacitate aproape nelimitată de difuziune explică îndeajuns uşurinţa cu care hedaira pătrunse în amfibie. Tot ea se prelinse prin materia organică a terestrului, aplicându-şi milioanele de ventuze pe trupul lui şi învăluindu-l într-o mlaştină senzorială din care nu se mai putu ridica decât epuizat. Vă închipuiţi marea lui uimire când, deschizînd brusc ochii, se trezi măsurat de nişte ochi imenşi, înfipţi în alveolele unei feţe pe lângă care oricare altă faţă de femeie ar fi părut monstruoasă.

Respiraţia i se înteţi. Întinse braţele spre ea, deşi îşi dădu seama că era un gest inutil; ea se apropiase deja, difuzase până în ultima celulă a trupului său obosit; o prezenţă copleşitoare, un urlet ancestral, reverberat prin simţuri, deasupra căruia trebuia să te ridici, ca să nu rămâi sufocat până la ultimul spasm. Antim începu să se zbată în timp ce Biondo, nesesizând nimic, visă un castel energetic, o piramidă de forţe în care ar fi trebuit să se retragă pentru a scăpa de viziunile abisale ale somnului.

— Rămâi, o rugă Antim.

Pentru a nu ştiu câta oară, se dezicea. Îşi jurase să n-o mai întâlnească.

Fusese odată în Cetatea Imaculată, în timpul unei misiuni. Atunci aflase că hedaira era deja xilexizată – după pregătirea de rigoare, din Lagăr, *XILECŞII* o retrimiseseră pe Rowning, unde ea le îndeplinea anumite servicii. Pe hedairă nu o putea urî nici măcar pentru asta – deşi, structural, ura tot ce era xilexian.

Portalurile largi sclipeau în Soare. Niciunul dintre drumuri nu era drept, toate aveau unduiri line. Clădirile albe – recipiente locuibile – se rânduiau după canoanele unei geometrii a liniei curbe. Acolo, la un colţ de stradă obscur, trebuiau să-l întâlnească pe Monstrul Simpatic şi să-i predea un document important: era Marea Carte Albă, sustrasă din Sala Arhivelor Cenuşii – una din miile de săli ale palatului în care, scăldate în efluviul savant al radiaţiilor vizibile şi invizibile, vieţuiau reginele hedaire.

Exact la colţul de stradă propus (care, ca orice colţ de pe planeta hedairelor, era rotunjit), Monstrul Simpatic le ieşi în cale. Salutul lui răsună în două moduri diferite: gutural şi dur pentru hedairă, afectuos şi solemn pentru terestru. Salutul Monstrului Simpatic conta şi ca parolă şi Antim recunoscu imediat codul de identificare. Păstră însă în sine o mică bănuială

împotriva Monstrului – cum putea o astfel de dihanie să-i fie chiar atât de simpatică la prima vedere?

Nerăbdător, se întoarse spre omul lor de legătură – care numai om nu era – şi îl privi atent, sub impulsul unei atracţii inexplicabile. Nici hedaira nu era departe de acest sentiment de atracţie: pe ea o fascina duritatea monstrului. Hotărât lucru, Monstrul Simpatic avea darul de a se face simpatic. Şi mai era înzestrat cu o calitate: concomitenţa. Cu fiecare din ei putea vorbi altceva, fără ca vreunul să fie incomodat de asta. Hedairei îi spunea:

— Fără îndoială, tu, aveţi o planetă fenomenală. Atât de frumoasă, de pură, de... N-aş mai pleca de aici niciodată.

Iar terestrului

— Lipsa de timp este un reflex al neputinţei. Eu nu pot refuza mai mulţi oameni care vor concomitent să-mi vorbească. Am timp pentru toţi.

Desigur, bioundului i-ar fi spus:

— Da-da, efluviile astea revărsate duc nu la catastrofă, ci la dezlănţuirea energetică în toată plenitudinea ei, în funcţie de anotimp, de amintirile revelatoare, poate chiar de cea mai mică modulaţie, analizată cu cea mai mare fineţe, purtătoare a unui mesaj care, în matca lui învolburată de sensuri...

Mergeau împreună de câtva timp, iar terestrul prinse momentul potrivit ca să pună o întrebare:

— N-aş vrea să mă consideri suspicios, dar cum arăţi tu, de fapt? Care dintre toate chipurile astea e al tău?

Era foarte greu de distins adevăratul chip al Monstrului Simpatic. Când unghiul din care îl priveai se schimba, distingeai o altă figură – feţele i se roteau în evantai, fixate pe un ax comun virtual.

— Oricare. Oricâte vrei. N-am vreo preferinţă; toate îmi aparţin în egală măsură. În orice caz, acest chip depinde de persoană. Adopt figura cea mai apropiată de preferinţele ei, nu ale mele.

— Adică intri sub pielea oricui.

— Asta ţine de evoluţie şi adaptare. Noi ne expunem toate feţele la lumină; voi daţi la iveală un singur chip (de multe ori, unul de rezervă) şi restul stau ascunse în întuneric.

Şi chipurile i se roteau în lumină, formând un curcubeu mişcător.

— Acum înţeleg: cu tine nu pot decât să fiu sincer. Aparent, eşti de o urâţenie respingătoare. Dar mă bucur că natura s-a gândit şi la o fiinţă al cărei aspect să excludă, din capul locului, minciuna şi ipocrizia.

Sporovăind, lăsaseră în urmă jungla minerală. Primele forme de vegetaţie țâşneau din rocă.

— Asta e soarta speciei noastre, spuse Monstrul Simpatic, întristat. Începem prin a părea urâţi la înfăţişare şi sfârşim, iremediabil, prin a fi iubiţi la nebunie. Nu e o calitate — e un destin.

— La noi se întâmpla cam invers: prima impresie este grozavă, dar, dacă încerci să treci de ea...

— Regret că am să te dezamăgesc, Antim. Pe măsură ce mă vei cunoaşte mai mult, am să-ţi fiu din ce în ce mai simpatic. Dacă ai şti cât regret... Vreau documentul, spuse concomitent Monstrul Simpatic în două limbaje diferite, care se suprapuseră astfel încât niciun spion ambiental nu înţelese nimic.

Şi Marea Carte Albă trecu din voalurile hedairei în biblioteca Monstrului – ca orice intelectual, acesta dispunea şi de o astfel de faţă.

Terestrul oftă. Încă un document de maximă importanţă ajunsese în posesia *DRAGONILOR*. Istoria planetei hedairelor era la picioarele lor. O istorie cumplită, plină de orori, căci Marea Carte Albă se transmisese din tată în fiu (mai bine-zis, din mamă în fiică), încă de pe vremea când pe Rowning existau reprezentanţii mai multor sexe – nu numai a unuia singur, ca acum.

Se despărţi de hedairă jurându-şi să o urască şi să nu-i mai accepte nimic. Se aruncă în Trece-peste-Tot, nava misiunii sale şi scoase înfrigurat dintr-un buzunar al costumului o foaie împăturită, pe care o desfăcu. Era răsplata pe care şi-o permisese pentru această misiune. Avansurile îndrăcite cărora trebuise să le facă faţă din partea reginelor, dansurile stranii, orgiile albe din care se trezise ca scos din minţi – toate astea meritau o pagină din Marea Carte Albă; în scurtele momente de răgaz pe care le avusese la dispoziţie în palatul hedairelor, citise cu înverşunare cartea care înfăţişa atâtea masacre, atâtea lucruri tulburi, de neînţeles, petrecute într-o istorie cu toate caracteristicile unei literaturi *horror*.

Încercând să-şi învingă repulsia, se cufundă fără grabă în lectura paginii.

Se pune la foc o oală cu cinci litri de apă.

Se taie găina, se lasă să se zbată în voie până când nu mai mişcă. Se aduce apoi într-un lighean în bucătărie. Se opăreşte pasărea în lighean, cu apă clocotită, ţinând-o de picioare şi întorcând-o pe toate feţele. Penele se smulg în direcţia în care sunt aşezate. Găina se ţine de picioare în apă clocotită, apoi se trage pielea de pe labe şi se taie ghearele. Atenţie: smulgerea penelor trebuie începută cât timp pasărea e caldă încă (dacă apucă să se răcească, penele se smulg mai greu).

Se jumuleşte capul găinii; ciocul este secţionat de la bază, după care se trage afară partea de jos a ciocului, cu gâtlej cu tot. Găina astfel curăţată se taie pe lăţime, deasupra pieptului, sub gât, scoţându-se guşa şi beregata (vezi figura).

Se face o a doua tăietură, tot pe lăţime, în partea de jos a pieptului, se introduce mâna sau instrumentul cu care sunteţi înzestrat în pasăre şi se scot măruntaiele şi intestinele cu mare grijă, ca să nu se spargă fierea. Se controlează apoi cu mâna la gât, să nu rămână nimic înăuntru.

Se taie partea de deasupra târtiţei, la fel ca şi cea de dedesubt, înlăturând şi capătul rămas al intestinului. Pipota se despică în două, se curăţă de conţinut şi i se îndepărtează pieliţa.

Găina se spală bine în mai multe ape, după care se lasă în apă rece, complet acoperită, 1/2 oră, pentru îndepărtarea mirosului de fulgi şi de intestine. Apoi se prepară după reţetele INTERMUNDIULUI.

Misiune îndeplinită. Antim privi prin hublou cerul galactic. Trece-peste-Tot se îndrepta spre planeta de concentrare din Lagărul Biocosmic. Oare ce-or fi având de mâncare în Lagăr? se întrebă terestrul. Emoţiile îi accentuaseră senzaţia de foame.

13. Dislocatorul cauzal

(*file de aur din Neobosita Evadare*)

— Inamic pe nava duşmanului! raportă *CAUZALUL*, chemat de urgenţă la *DRAGON*. Apoi îşi strânse toate greutăţile, reduse pantele muntelui cauzal pe care îl urca, se condensă până la o mărime la care nu mai putea deranja pe nimeni şi se aşeză în faţa *DRAGONULUI* într-o poziţie slugarnică.

Acesta se cufundase într-o contemplare adâncă, încercănat de sferele de influenţă ale imaginilor care i se perindau în minte.

— Inamicul duşmanului nu suntem noi? întrebă el într-un târziu.

— Nu. Inamicul e alb şi cuprinzător.

— Bun, zâmbi *DRAGONUL* într-o tentă roşcată. O hedairă. Să opunem fugarului acest nou inamic, care ne poate fi nouă un bun amic.

CAUZALUL fredonă ultimul vers de la coadă spre cap şi de la mijloc spre margini, aruncându-se spre navă în spinarea Spaţialului. Antim era acolo, iar hedaira încă nu îl părăsise. *CAUZALUL* dislocă un perete al realităţii, în timp ce încerca să sprijine cu alte resurse (spinarea *SPAŢIALULUI*), peretele vecin şi astfel le mări spaţiul de fugă până la o planetă apropiată. Erau transpuşi acum într-un viitor imprevizibil, pe Alcinthia.

...Mişcările dezlânate i s-au închegat din nou. Îşi pipăie braţele, picioarele, nevenindu-i să creadă că sunt, într-adevăr, ale ei. Încearcă să privească în jur, voind parcă să se înşurubeze mai bine *în realitate*, dar lunecă din nou, ameţeşte, rotindu-se în lumea aceea de coşmar. Pleoapele, care pâlpâiseră ca ale unei păpuşi mecanice, i se redeschid.

Nu ştie că el o vede, că o simte, că e atât de aproape. Din pragul unui alt timp, prin pânzele sfâşiate ale unui alt spaţiu, deschide ochii mari.

El este Antim şi bărbatul. Ea e Antim şi femeia. Jumătăţile unui android universal, războindu-se în Neobosita Evadare. Lumea în care s-au rătăcit nu are niciun sens, e doar un joc de domino ale cărui piese raţiunea încearcă să le asambleze.

Se aude doar răsunetul ritmic al paşilor ei. El are o încălţăminte care absoarbe orice zgomot. Alcinthienii, lunecând deasupra benzii de trecere, impasibili, aproape îl iau în braţe şi

prin voalurile lor cerul îi apare de fiecare dată altfel – culorile se rotesc până la prăbuşirea într-un spaţiu alb. Ea se opreşte, uimită. Priveşte în urmă, însă i-ar veni foarte greu să-l distingă în junglă de nuanţe: o pată fără importanţă. *Linişteşte-te, hedairă. Linişteşte-te, ca să te pot înspăimânta mai rău*. Jocul lui e al copilului care ţine o gâza în pumn, duce mâna la ureche să asculte bâzâitul ei înnebunit şi se bucură nespus.

Cât o urmărise prin colonii pentru această fericire a lui! Ea se hrănise din trecutul lui, se îmbuibase cu tot trecutul lui şi voise să ţâşnească în viitor uitând că acolo era el, cu visul care o căuta. Numai inspiraţia îl adusese pe Alcinthia, o inspiraţie genială, pornind de la pasiunea ei (de fapt, a lor) pentru pitoresc. Iar alcinthienii, trebuia să recunoască, nu erau deloc urâţi; alcătuiri de piese conice, romboedrice, fiecare din ele aureolate de suprafeţele torsionate ale unor alte dimensiuni; în spaţiul nostru pătrunde prea puţin din ceea ce înseamnă fiinţa lor multidimensională.

E timpul să se apropie şi să răsară pe neaşteptate în faţa ei:

— Eu sunt Antim, cum ai fost şi tu. Acum cine eşti?

Are ochii îngheţaţi de spaimă, nu a scăpat de el, femeia a luat acum forma visurilor lui, o poate crea şi distruge în orice moment – este marea lui invenţie –, mâna i se îndreaptă spre piept şi în clipa următoare ea îşi reia dansul de păpuşă mecanică, alcinthienii cad asupra lor cu trupurile dezmembrate, vacarmul de culori îi suspendă în necunoscut. Îi întoarce spatele, vrea să fugă, însă călcâiele i se învârt – o forţă nevăzută îi înlănţuie picioarele –, este o dansatoare şuie, mâinile îşi schimbă poziţia, capul i se bălăngăne pe umeri, are impresia că trupul i se va destrăma, atras concomitent din mai multe direcţii, *fugi, hedairă, sunt pe urmele tale, fugi, pentru că nu vei fi în stare şi vreau să admir reprezentaţia asta pe sârmă*.

Nu-i ajungea spaţiul ei paralel, creştea spre el ca un apendice uriaş, fiinţa lui se disocia, raţiunea ezita între *el* şi *ea*, între spaţiile lor exista o ciudată convieţuire care îi văduvea pe fiecare din ei de câte ceva – te irită când vezi pe stradă un necunoscut purtând acelaşi costum, costum pe care-l credeai numai al tău.

Alcinthienii se opresc, admiră şi ei spectacolul, este o mişcare din afara lumii lor, printre voaluri zăreşte părţile

trupului ei, ca un mozaic viu. Dacă nu ar fugi, nu s-ar da aşa în spectacol; vicierea cauzalităţii ar afecta-o mai puţin.

A ajuns deodată lângă el, venind parcă de-a rostogolul prin aer. Trebuia să stea mai departe, ştia că mişcările îi sunt imprevizibile. Ochii îi cad asupra lui: spaimă şi ură totodată, într-un înveliş lichid.

Un alcinthian se împleticeşte, cortinele i se destramă, îl vede cum se desface în bucăţi – îşi pierduse echilibrul pentru o clipă, iar fasciculul dislocator căzuse şi asupra lui. Abia atunci realiză ce armă teribilă purta atârnată ca o broşă în dreptul inimii, că minunatele ei proprietăţi erau în legătură cu existenţa unui *XILEX CAUZAL*, abia atunci îşi dădu seama că trebuia să plece de pe Alcinthia, îngropând pentru totdeauna amintirea păpuşii pe sârmă.

Se trezi alergând. Perdele vegetale sau poate fântâni arteziene se înşiruiau pe marginea drumului. Singurul lucru care i se fixase în minte era că *DISLOCATORUL CAUZAL* funcţiona un timp limitat; la capătul unei anumite perioade trebuia repus în funcţiune. Voalurile alcinthienilor îi taie respiraţia, a pierdut conturul străzii, poate păşeşte pe un lac îngheţat, nu reuşeşte să scape de gândul că ceafa lui e o ţintă pentru un fascicul dislocator, aleargă cu ultimele puteri iar când ajunge pe puntea transgalacticului, fără să ia în seamă privirile curioase îndreptate asupra lui, se opreşte, lăsându-se jos fără vlagă. Aici, într-un loc neştiut al Alcinthiei, e salvat. Iar drumul spre Pământ rămâne o simplă formalitate.

Încearcă să-şi revină. Încordându-şi auzul, distinge sunete care parcă rătăciseră drumul. În jurul lui, un bal mascat de forme, de contururi schimonosite: chipuri presărate de ochi şi de guri răsucite sub arcada unei mişcări. Încearcă să le atingă, dar mâinile i se mişcă de parcă ar fi desprinse din articulaţii.

Trebuia să-ţi închipui – încearcă să-i transmită Biondo. *Dislocatorul cauză-efect. Îl aveai în piept, prins ca o broşă. XILEXUL cauzal te-a urmărit, ascunzându-se în broşa ta de la piept*. Fluxul transmisiei lui Biondo se pierde în mişcările alcinthienilor. Ce s-o fi întâmplat cu el în cădere? Un braţ i se destinde, nereuşind să ajungă nicăieri. Pe puntea transgalacticului vânzoleala nu a încetat; apariţia unui alt pasager tulbură peisajul şi aşa instabil. La intervale scurte se face însă lumină.

Fasciculul dislocator era îndreptat asupra lui şi pulsa în ritmul bătăilor inimii; atât putea să-şi dea seama. Gânduri mai ample nu se mai închegau. Vrea să le spună ceva, aşteaptă următoarea bătaie de inimă, când fasciculul dislocator se va opri şi spaţiul se va limpezi o clipă, un alt fascicul, cuvintele i se împrăştie prin aer iar gesturile deviază pe alte traiectorii, aşteaptă o nouă bătaie de inimă, ar trebui să fugă, să fugă, în sclipirea aceea nu-i vede chipul, aşteaptă o nouă bătaie de inimă, hedaira ar trebui să fie aici ca să scape de el, ochi răutăcioşi îl fixează amuzaţi...

Este ea, Antim-ul din vis.

O să îndrepte o armă asupra lui: „mai bine mori tu“, „este imposibil, ai rămâne suspendată în gol – tu nu exişti în afara visului meu“, ea ar fi deschis ochii mari... Dar în ce gradaţie s-ar petrece întâmplările? Pentru că fasciculul dislocator ar pulsa mereu asupra lui.

În ritmul bătăilor inimii, încearcă să lege faptele între ele. Spaţiul se limpezeşte o clipă. O nouă bătaie a inimii îi întunecă gândurile, îi deviază gesturile în spaţiu.

Limpezime. Nu, încă nu a murit. Puntea transgalacticului este o orgă de lumini. Frumoasă înmormântare.

Prezentul orb.

„N-ai putea exista mai departe suspendată în gol“.

Limpezime. Nu a murit, încă nu a îndreptat o armă asupra lui. Dar ea deschide ochii mari: „nebunia nu este decât...“

Prezentul orb.

Nu credea să-şi poată da seama vreodată, măcar cu o clipă înainte, dacă moartea lui se află sau nu în succesiunea elucubrantă a celor petrecute pe Alcinthia.

Sau poate el, alergând după cel din vis, iubindu-se pe sine mai mult decât orice, copleşit de alb, de candoarea pe care n-a avut-o niciodată, dar pe care şi-o dorea — era hedaira. Iar broşa de la piept – un cadou primit în adolescenţă.

Poate el este Antim-ul feminin. Ceea ce înseamnă că e mai bine să scape de celălalt. E atât de simplu: apeşi pe trăgaci.

Şi totuşi, moartea e ultima verigă a lanţului cauzal? Poate ultima. Dar până atunci? Nu-i rămâne decât să fugă, altfel n-are să-l ajungă niciodată: Antim s-a îndepărtat iar alcinthienii şi-au reluat balansul, aruncându-şi voalurile spre mereu alte

dimensiuni. Trebuie să dea peste el. Şi dacă are să fie chemată din urmă

— Irezistibile Narcis,

— Antim sau

— Tu, hedairă,

să nu se întoarcă – nu a fost niciun glas, numai ecoul gândului său, stârnit în spaţiul imens al goanei. Să nu se întoarcă; un alt alcinthian s-ar surpa ca un castel din cărţi de joc, pentru ca, în ferestrele zăvorâte ale unor noi dimensiuni, să apară, îngheţate în timp, chipurile unor alţi Antimi, plângând după cea albă, fără chip şi nume.

Deschise ochii. Era întins pe jos şi o adiere îi trecea peste faţă

— Mi-a fost teamă că am să te pierd.

Dintr-o dată, terestrul îşi aminti totul: făptura Antim-ului feminin, fuga de coşmar şi... Biondo.

— Am izbutit să te ghidez spre puntea transgalacticului, care nu era decât – ghici ce...

— ...

— Spinarea *SPAŢIALULUI*. Din greşeală, el s-a întins spre nava noastră, uitând că *XILEXUL CAUZAL* nu-şi încheiase încă „munca“. Astfel am ajuns din nou pe navă. *CAUZALUL* mai orbecăia în căutarea ta, pe Alcinthia.

— Nu înţeleg însă cum de ai scăpat acţiunii lui.

— N-aş fi crezut, recunoscu Biondo, că aş fi imun la atacurile *CAUZALULUI*.

Terestrul era mai aproape de explicaţie: un trup de biound nu reprezintă decât o ordine în haosul cauzal. Undele care îl încheagă au cauzalităţi probabilistice. Un *CAUZAL* n-are cum să-l perturbe în ansamblu: dislocările pe porţiuni mai mici se pierd în întreg iar cele pe porţiuni mai mari decât trupul n-au efect.

14. Atac-surpriză cu surprize

— Masca, Antim, şopti solenautul.

Un fum înecăcios umpluse interiorul navei. Sub scafandrul măştii, terestrul arăta foarte pitoresc.

Pe ecran se derulau mesajele care pulsau neregulat în spaţiu, pentru ca vreo întrerupere neaşteptată să trezească ecouri, plutiri în gol şi căderi.

„Componenta 89. Ne sufocăm“.

„Ajutaţi-ne să-i alungăm. *XILECŞII* sunt peste tot. Componenta 103“. („Cercetaţi cu atenţie în jur“ – nota *TRADUCĂTORULUI*).

Mesajele care soseau dinspre celelalte componente ale Planului de evadare erau disperate; fiecare navă dintre puţinele care mai rămăseseră avusese de-a face cu *XILECŞII*.

Terestrul nu-şi putea găsi liniştea. Planul de evadare, o acţiune care angrenase reprezentanţii atâtor lumi revoltate împotriva *XILECŞILOR*, fusese spulberat. Cât timp va mai trece până când o nouă generaţie de lumi va alege libertatea? Pentru că XILECŞII sunt nu numai în afara noastră – ne rod şi pe dinăuntru, luându-ne în stăpânire treptat, cu multitudinea lor de forme. „Aş putea paria că dezolarea care ne-a cuprins nu este decât un *XILEX AMORF*, insinuându-se în conştiinţa fiecăruia dintre noi“.

Solenautul se cufundase în aceeaşi tăcere încăpăţânată.

— Biondo?

— Nu-ţi fie teamă. N-am dispărut.

— Emite: „Au apărut *XILECŞII*. Am îndepărtat doi. Luptăm. Componenta 96“.

— Eşti prea optimist.

— Emite, totuşi.

Ecranul de control deveni luminescent. O mulţime de puncte gălbui răsăriră din adâncul cenuşiu.

— Acum să-mi spui care sunt amfibiile noastre şi care crucişătoarele lor. Nu înţeleg de ce ne-am îmbarcat pe amfibii şi nu pe crucişătoare, interveni solenautul, nervos. Era atât de greu să le „subtilizăm“?

— Dacă ne-am fi îngrămădit mai mulţi la un loc, Biondo, ne-am fi putut dispersa mai puţin în spaţiu şi am fi devenit o pradă

uşoară pentru ei. La noi există un proverb cu nişte iepuri, dar sigur n-ai să-l înţelegi.

Un punct gălbui se sparse brusc şi se risipi.

— Desigur, o amfibie. Poate chiar componenta 103. Nu ei cereau ajutor? Soarta evadaţilor..., murmură terestrul.

Ochii îi jucau într-o mâzgă verzuie. Auzi, de foarte departe, glasul lui Biondo:

— Ai vreun plan?

— Împotriva *DRAGONULUI*?

— Simt că mă sufoc.

— Nu se atingeau de gândurile tale?

— Ce înseamnă „gânduri“? Punţile de legătură dintre noi?

— Ai văzut ce simplu? Şi pământeanul zâmbi. Simţise şi zâmbetul volatil al lui Biondo.

— A tăcut *DRAGONUL*, şopti solenautul.

— Dar fumul?

— Greu de suportat.

Ultimele silabe se rostogoliseră lent prin aerul îmbâcsit.

— }mi miroase a *XILEX*, bătrâne.

Terestrul simţi încordarea lui Biondo. Fumul se risipea încet, lăsând pe pereţii-de-forţă urme cenuşii.

— S-a retras *DRAGONUL*.

— Ne-a trimis vreun delegat în locul lui.

— Ce-e?... bâigui terestrul, aproape sufocat.

Gravimetrul sărise la maximum, rămânând blocat. Antim avusese însă un reflex salutar: declanşase câmpul antigravilaţional.

— O atracţie formidabilă, Biondo!

Şi totuşi, cât de lent e drumul spre centrul de masă! Ai timp să te gândești la moarte şi la infinitezimala posibilitate de a rămâne în viaţă. Ai timpul să faci presupuneri, medită terestrul, înciudat. Un astronom vorbea de o societate – galactică, bineînţeles – care comunică printr-o reţea rapidă de găuri negre. Se crede că materia înghiţită de o gaură neagră ar luneca într-un fel de tunel, pentru a ţâşni în altă parte a Universului, sub formă de fântână albă. Sau într-un spaţiu paralel...

— Ai nişte gânduri – spun bine, nu, Antim? – foarte grele. Ştii cum atârnă spre mine?

Explicaţia se prelungi, depăşind orice limită.

Şi toate obiectele îşi întindeau tentaculele spre un punct abisal, ameninţând în fiecare clipă să curgă ca o clisă, să curgă fără oprire.

*
*   *

În sala de comandă a crucişătorului, *DRAGONUL* se înverzise de mânie atât de mult, încât nu observase că, o dată cu apariţia *CATASTROFICULUI*, plafonul ajunsese în locul podelei.

— Şi nu s-au zdrobit de pereţii incintei?

— Îndurare, mărite! răspunseră *DESTINUL* şi *CATASTROFICUL*, într-un glas. Terestrul a avut un reflex incredibil: a declanşat câmpul antigravitaţional.

DRAGONUL îl luă în primire pe *DESTIN*:

— Şi ce-ai făcut ca să-l împiedici?

— Nu pot acţiona mai mult de o fracţiune de secundă, se văicări *DESTINUL*. Abia am avut timp să-i arunc în gaura neagră.

— Şi tu ce mi-ai păzit? se întoarse *DRAGONUL* spre *CATASTROFIC*.

— L-am păzit pe el, să nu se rănească, motivă fratele siamez.

— Urcaţi în spinarea *SPAŢIALULUI* şi întoarceţi-vă; prindeţi un moment potrivit şi închideţi supapa câmpului antigravitaţional.

— Fie-ţi milă, înţeleptule, izbucniră simultan *XILECŞII* gemeni, sărutându-i picioarele. Câmpul de atracţie a devenit periculos şi pentru noi!

— Plecaţi! Aruncaţi-vă în câmp! Nu mai întârziaţi!

SPAŢIALUL îi proiectă fulgerător spre câmpul gravitaţional.

— Aşteaptă-ne! urlară fraţii gemeni, însă *SPAŢIALUL* se topise din câmpul lor vizual. Cădeau amândoi în genunea de forţă, strâns îmbrăţişaţi; aveau la îndemâna mai puţin de o milionime de secundă ca să se repeadă spre amfibia în cădere, să ajungă până la ea, să găsească o cale de pătrundere înăuntrul ei, să distragă atenţia terestrului, să blocheze supapele antigravitaţionale, să se retragă, să se reîntoarcă, iar la reîntoarcere saltul trebuia făcut în afara câmpului, altfel ar fi fost pierduţi. Se aruncară. Un fulger pătrunse amfibia. Terestrul îşi simţi mâna săgetată; o durere vie îl străpunse, dar nu ridică degetul de pe declanşator. În rest, *DESTINUL* şi *CATASTROFICUL* îşi sincronizară atât de bine acţiunile, încât se încurcară

reciproc. O lumină purpurie ţâşni deasupra navei. Şi deodată, cei doi fugari fură cutremuraţi de un urlet pe două voci: *XILECŞILOR* gemeni li se aprinseseră pletele cu care, de obicei, învăluiau spaţiile pentru producerea situaţiilor-limită; în văgăuna gravitaţională se stârni o vâlvătaie care se alungi, prăbuşindu-se înspre centrul de masă. Întunericul reveni brusc.

— Atac... surpriză..., îngăimă terestrul.

— Deci... unul... dublu... a...

Cuvintele se alungeau – tulpini hidoase atrase de lumină. Obiectele luau forme tentaculare, rupând barierele formelor într-o unică direcţie.

— Au dispărut, prealuminate, raportă *SPAŢIALUL*, revenind aproape instantaneu în faţa *DRAGONULUI*.

— Cuuum? *DESTINUL* şi *CATASTROFICUL*? Forţa mea de şoc?

— Dar s-au prăbuşit şi fugarii, mărite!

— N-or să păţească nimic. Păcat. Doar o să-i turtească un pic, doar o să se înnegrească vreunul din ei, şi atât. Blindajul-de-forţă al amfibiei e rezistent la deformaţii şi or să treacă nevătămaţi prin gaura neagră nevolnică pe care ăştia au fost în stare să le-o scoată în faţă. Nici nu mai au mult de căzut.

Şi un zâmbet diform lumină faţa *DRAGONULUI*.

— Nu-i nimic. Mai avem doar puţin de mers. Îi aşteptăm dincolo.

— Fie-mi iertat, mărite, dar au fost sorbiţi şi vor ajunge departe. Au scăpat.

— Au fost atraşi într-un transpaţiu; trebuie să ţâşnească din nou, undeva, nu departe de noi – într-o gaură albă.

— De o mie de ori fii mărit, prealuminate! Înţelepciunea ta o să înfrunte *TIMPUL*! se prosternă *SPAŢIALUL*, zguduit de atâta forţă a raţiunii şi părăsi sala de comandă a crucişătorului dându-se înapoi, mereu cu spatele spre *DRAGON*. Acesta ceru să i se aducă dosarul şi curierul se conformă.

Dosarul *Antim & Biondo* fusese pus la punct în cele mai mici amănunte. Concluziile erau clare. Cei doi indivizi urmăriţi sunt de o periculozitate extremă; concepţia, atitudinea şi acţiunile lor afectează însăşi cauza INTERMUNDIULUI XILEXIAN. Ei trebuie neutralizaţi imediat, fiind conferiţi unei morţi exemplare. După efectuarea neutralizării, trebuie făcută publicitatea necesară, cu rol educativ, şi decontaminate în mod exemplar toate mediile de acţiune prin care au trecut cei vizaţi, inclusiv asanate contactele

lor, reale sau virtuale, cu orice sau cu oricine. Neutralizarea lor imediată este o cerinţă a securităţii INTERMUNDIULUI.

15. Iraţionalul sau Planeta cu un milion de capete[3]

Colţul de materie în care căzuseră li se păruse un astru, navele se înfipseseră parcă în ghiventurile unui şurub, înaintând sub apăsarea unei forţe implacabile. Alături de componenta 96, gaura neagră şi mai apoi şuvoiul alb prinseseră în zona de influenţă şi componenta 82 (Evolventa), pilotată de alţi doi fugari: vernalianul şi simmerianul. Terestrul şi solenautul văzuseră prin hublouri vârtejurile magnetice depunându-se într-un fel de pâlnii suprapuse. Atracţia corpului ceresc nu era liniar accelerată: mai întâi, golul care te absorbea, mai apoi, spasmul unui animal uriaş, gâfâind ca să-şi înşface prada. Navele căzuseră în oceanul de magmă stârnind valuri circulare şi devenind îndată un fel de veliere cosmice. Pluteau acum într-o direcţie necunoscută.

— Am scăpat, şopti terestrul, trecându-şi mâna prin părul care, la atingere, foşni stins.

— Uite o oglindă, dar să nu plângi. Acolo, în colţ.

În oglindă apăru un Antim cu figura descompusă de oboseală, pe chipul căruia se distingea albul ochilor. Uimit, terestrul observă că părul îi încărunţise.

— Ai îmbătrânit – continuă Biondo. Dacă m-ai vedea și pe mine... Cred că sunt un boşorog... Esenţialul e că trăim, spuse vioi solenautul, lunecând pe suprafaţa ecranelor de bord.

— Totul e atras de întunericul gravitaţional – până şi timpul, Biondo.

— Dacă n-ai fi declanşat instalaţia, am fi fost şi noi două flori de întuneric.

— *DESTINUL* şi *CATASTROFICUL*? Mă gândesc cu groază la giulgiul mortuar pe care...

— De-acum ia-ţi gândul de la ei. Au primit în dar exact abisul pe care ni-l ofereau cu atâta generozitate!

Deodată, oglinda se tulbură şi chipul lui Antim începu să plutească pe o reţea de valuri cenuşii.

— Terestrule, am impresia că avem un oaspete. Terestrule!

— Eşti în sfera de influenţă a *IRAŢIONALULUI*! Încearcă să te desprinzi de modelele lui, Biondo! Atenţie, el are mania vindecării. Cel mai adesea, este un medic care vindecă nebunia

[3] Nu ne cerem deloc scuze pentru greşelile din paginile 112—119!

prin nebunie. Doctorul *IRAŢIONAL*. Superprostia în atingere cu superinteligenţa.

*

„Sunt PERFECT normal & nu sufăr de vreo boală *phisihică*“ — spuse *el*.

„Hă, hă, hă“, râse monstrul, pe un gând baritonal.

Atunci *tu* ţipă la el telepatic: „aţi înnebunit cu toţii?“

Noi se împleticiseră de nerăbdare: „Nu mai vine odată doctorul? Îmi vine să umblu pe pereţi“.

„Nu vă supăraţi!!!“ încercă *el* să-i liniştească. Ştiut era că doctorul Iraţional – cel mai mare tratamentist al timpurilor discontinue – se descurcă de minune în problemele *phixicului*.

În clipa aceea ce auziră ciocănituri în peretele imaculat al cabinetului. *El* dădu deoparte geamul organic şi un braţ se ivi în golul rotund, lipindu-şi ventuzele de perete. Apoi încă unul. Treptat, întregul trup al doctorului I. Rational, de o armonie ce friza perfecţiunea, îşi mută, încetul cu încetul, braţele de pe blindajul navei în incintă; doar câteva energii reziduale rămaseră în afară.

„Hă, hă, hă“.

Râsul monstrului îl îngheţă pe *el*.

— N-am râs noi, au strigat cuprinşi de spaimă *tu* şi *ei*.

— Nu toţi odată! Vorbiţi pe rând, îi potoli doctorul, fixându-i cu ochii lui galbeni. „Fără îndoială, foloseşte şi xipnoza“, îşi spuse *el*, mut de admiraţie, în timp ce rosti:

— Sunt perfect normal, doctor I. R. Ational şi nu sufăr de vreo boală *pxihică*. Dar...

— Deci declari pe propria mea răspundere că eşti perfect normal şi nu de vreo boală *phixhică*. N-ai vrea să tc iau cu nava cosmică, *Biondoo*? Nu?

— Crede-mă, doctore, îi şopti *el* blând, n-aş rezista unei astfel de călătorii.

— De ce nu vii, Bi-bi-biondo, de ce nu...? Şi doctorul se repezi asupra lui, plângând isteric, îmbrăţişându-l: Te implor, *Bioundoo*...

— Vin, doctore, dar mă asculţi? îl încurajă *el* atunci.

— Formula patru — un prim diagnostic.

— Îşi bate tot timpul joc de mine, doctore. E o dihanie cu un singur cap. Râde cu gura până la urechi.

— Râde tot timpul?

— Chiar şi acum. Nu mă crede perfect normal din punct de *psixihic*. Are asupra mea un complex de superioritate.

— Un complex de *suferioritate*, îl corectă doctorul. Ce faci, nu vii?

— Vin, oftă el.

— Ce bine îmi pare că vii, *Biondo-do-do*!! Şi doctorul îşi streCURA apoi suflul în fantele dispozitivului de încurcat scrisul.

— Completăm reţeta... Anumite planete sunt staţiuni excelente pentru tratament, *Bi-bi-biondo*, numai ele te desprind de adevăratul substrat al bolii. Îşi răsfoi agenda:

— Mda... Aldebaran 2 R, Kolhaska, Terra... Cea mai bună e Terra.

— Terra? îngăimă el, îngrozit de rezonanţa macabră a numelui.

— Da, Terra, o formă de viaţă policefalică. O excelentă staţiune pentru bolile *phixihice*. Se administrează pe cale tactilo-motoare, spuse doctorul, scriind. O să mergeM ACOLO.

Deodată, *el* zări carcasa navei, care aştepta ancorată în transpaţiu. Doctorul îşi privi ceasurile-brăţară şi răsuci mai încolo timpul continuu. Introduse reţeta-program în fantă şi computerul începu să clipească. Totul era ÎN ordine.

(Aţi înţeles, desigur, că doctorul I. Rational vindecă nebunia prin nebunie. Dificultăţile traducerii acestui mesaj în limbajul eroilor mei mi se par demne de remarcat, pentru a demonstra încă o dată, dacă mai era nevoie, talentul de insinuare a unui INFORMAŢIONAL. Nota TRADUCĂTORULUI. Nu mai e nevoie să vă spun că *el*, *tu*, *noi* etc., sunt alter ego-uri ale lui Biondo).

„Hă-hă-hă“. Râsul sinistru al monstrului îl încrâncenă.

— Desigur, doctore, încuviinţară *el* şi *tu*, agăţându-se de carcasa navei psionice.

— Cât mai avem până la Terra? izbucni *voi*, curios.

— Lăsaţi-mă şi pe mine! e rândul meu! strigă *tu*, repezindu-şi suflul spre celelalte protuberanţe energetice. Lăsaţi-mă şi pe mine: cât mai avem până la Terra?

— Îhî, încuviinţă doctorul. Deja gândurile au scăpat în transpaţiu. Tunelul e alb şi lunecos; ne ducem repede: suntem propulsaţi de acceleraţia *psixixă*, completă el, savant. Terra

reprezintă o uriaşă structură noesică. O adevărată simfonie hâdă a unei galaxii locale. Şi primul eu al doctorului Iratio Nal se cufundă în visare, în timp ce al doilea continuă:

— E atât de frumos ACOLO... Şi nici măcar nu ştim dacă Terra face parte din prima, a doua sau a treia formă de existenţă a materiei. Cercetările continuă.

— Îhî!!! Şi figura primului eu al doctorului Irationa L. se lăţi în extaz.

— Trebuie să înţelegeţi: numai înţelegerea DEPLINA ne procură inegalabila stare de orgasm intelectual.

„Îhî“, se auzi cel-care-râde-din-umbră. Rânjetele care îl exasperau pe *el*.

— Iat-o! exclamă doctorul. Iat-o! Planeta cu un milion de capete, în limbaj ştiinţific.

— Limbaj de redus mintal, conchiseră *el* şi *voi*.

Împinsă de o nouă forţă, nava psionică avansă în tunelul absorbant.

— Semnalmentele comunicate calendarului stelar de umbrire a plantelor corespund, remarcă doctorul.

Terra se ivise în depărtare: o structură arborescentă de capete. Sferele gânditoare se roteau în jurul ei, pulsând, suprapunându-se, muşcând din trupul principal sau spărgându-se când se îndepărtau prea mult de el.

— Bun, bine, spuse doctorul. Fixăm coordonatele de asolizare. Plantele se strâmbă.

Ultima expresie-cheie declanşă frânele de corp. O adiere noesică îi vesti că intraseră în raza de acţiune a capetelor.

Cu un scrâşnet prelung, nava psionică asoliză în spaţiul instabil dintre sfere. Îşi aplicară ventuzele pe suprafeţele mişcate de unda unei frământări continue. Planeta clefăia neobosit, ciocnindu-şi capetele unul de altul.

— Lupta de idei, se amuză DOCTORUL.

„Hă-hă-hă“. Râsul monstrului se auzea acum mai

estompat, absorbit de mişcarea haotică a planetei.

El pătrunse în interiorul unei sfere mai liniştite, deplasându-şi ventuzele şi palpând atent întunericul. Vid.

— Sunt goale, exclamă uimit, complet goale!

— Capete seci, rânji doctorul.

Uneori, sferele se contopeau, oscilând, apoi se dezagregau; în interspaţiu apărea un şirag de sfere, ca seminţele unei păstăi uriaşe.

— De ce eşti trist, *Ibondo?*

Glasul doctorului era spart şi prefăcut.

— Se ceartă tot timpul capetele astea? întrebă înspăimântat *el.*

— Da-da, sunt aşa de caraghioase... răspunse doctorul Ira T. Ional.

— Îngrozitor, murmură *el,* atunci. N-aş suporta să fiu o astfel de fiinţă noesică.

— Un redus mintal cu multe capete, inteligenţă zero!, jubilă doctorul. Vai de sărmana Terrră! Merită să fie deplânsa?!?!:.

— Doctore, nu este periculos aici?

— Ce-i drept, chichineaţa asta (termen ştiinţific — nota *TRADUCĂTORULUI)* poate exploda dintr-o clipă într-alta. Energia cinetică a capetelor este uriaşă. Şi, sărmanele de ele, se pare că există o altă stare de agregare care le roade pe dedesubt. Terra, cu milionul ei de capete, e contradictorie.

El era o fiinţă reţinută; dar, când auzi aşa ceva, unele capete i-au scăpat de sub control iar el, Biondo, ditamai multicefalul energetic, se trezi plângând. Doctorul se întristă, la rândul său: obţinuse un efect invers celui scontat. Ca inteligenţă superioară, ar fi trebuit ca *el* să râdă de cea inferioară, pentru descătuşarea nervoasă.

Râsul sinistru al monstrului din umbră abia se mai auzea; vacarmul capetelor Terrei îl acoperise.

— Acum ai înţeles, Biondo?

— Nu! urlă *el* într-un glas.

— Nu toţi odată. Vorbiţi pe rând, îl sfătui doctorul.

— E de neînţeles, doctore I.R.A. Tional. Pentru că şi Terra s-AR putea să fie perfect normală; pentru ea, nu pentru noi...

— Păi, vezi? Tocmai asta nu înţelege monstrul cu un singur cap: armonia *pxihihică* intervine mai greu când sunt mai multe capete.

— Dar de ce să râdă, doctore, răutatea asta n-are altceva de făcut? se smiorcăi *el.* Celelalte capete se potoliseră. Se pare că argumentele doctorului le conveniseră aproape în întregime. (Încă o dată vă avertizez: greşelile nu-mi aparţin mie, ci eroului meu multicefal, pacient al doctorului Irational. *TRADUCĂTORUL.)*

*

— Ţi-ai putut da seama că Terra e o staţiune excelentă pentru bolile *phixixice,* îi spuse doctorul şi Biondo aprobă.

Erau încă amândoi pe peretele dinafară al cabinetului, aşteptând ca un nou pacient să deschidă hubloul. Ceea ce se şi întâmplă. Intrară. O bună parte din trena energetică a fiecăruia rămase în afară.

— Cum te simţi, *Bigoondo?* îl întrebă doctorul, blând.

Biondooo era foarte trist. Cu majoritatea capetelor din fiinţa lui energetică. Avea impresia că şi monstrul care râdea se mai liniştise, dar îi simţea ochii vioi măsurîndu-l prin fanta undei comunicaţionale.

— Ei, am reuşit să scăpăm de rânjetele lui, *Biogondo?*

— Nu. N-avem niciun motiv să ne batem joc de el. S-ar putea să fie într-o stare disperată: inconştienţă de gradul PATRU.

— Efectul de albastru, diagnostică doctorul. Era şi el obosit, cu feţele buhăite şi ochii încercănaţi.

— Îmi pare rău, doctore, spuse *Bioondgo,* hotărât. Terra nu a avut niciun efect asupra ta. Şi doar este o staţiune excelentă. Cazuri ca AL tău nu se rezolvă decât chirurgical.

Surprins de inversarea situaţiei, doctorul începu să tremure ca varga

— Nu, *Bioondo*, te rog, nu – să ştii că nu mă doare, spuse el, rugător.

— E singura soluţie definitivă, Doc: secţionarea canalului de comunicare.

Doctorul începu să se retragă:

— Te rog, NU — să ştii că nu mă deranjează deloc!

Biondo se înarmă pe furiş cu instrumentele chirurgicale. Apoi se apropie tiptil de doctor.

— Nu, *Bionddo,* te rog, nu! strigă celebrul tratamentist al timpurilor discontinue. Nu mă deranjează rânjetele lui! Deloc! Nu, *Biondddddddd...!*

Spaţiul dârdâi prelung, o dată cu ipostaza *IRAŢIONALULUI* care îşi disipase energia de şoc. Biondo zâmbi, arcuindu-şi unda până în colţul unde terestrul îl aştepta.

16. Vânătoare marină

Se trezi în afara navei. Una dintre trapele de evacuare se deschisese brusc.

— Biondo, mă auzi?

Recepţionă mesajul peste clocotul materiei înăbuşite.

— Sunt aici, răspunse.

Îl zări, în sfârşit, pe terestru, plutind pe ocean cu ajutorul duzelor magnetice.

— Nu-mi vine să cred că mai sunt eu însumi, bolborosi Biondo. Doctorul – cum îi spunea? – m-a xilexizat pe deplin.

Înţelese atunci că Antim era monstrul care râdea în umbră. Terra era, din întâmplare, planeta prietenului său. Coşmarul se sfârşise. Biondo încercă să cuprindă într-un singur gând conturul a ceea ce ar fi numit ,,cap“. Fu plăcut surprins să constate că avea unul singur şi fiinţa sa nu mai suferea crizele de dedublare între *tu* şi *voi.*

— Încă mai rezistăm, Biondo. Am reuşit să te atrag în exterior. *IRAŢIONALUL* a rămas înăuntru; se crede în cabinetul său şi-şi aşteaptă pacienţii. Dar e decapitat – intervenţia ta chirurgicală a fost binevenită.

— Nu-mi dau seama cum o să scăpăm de el.

Rămaseră privind în linişte frământarea magmei.

Nu departe, pe valuri, apărură două fiinţe. Pluteau, dar fiecare val îi trăgea în adânc, apoi îi ridica din nou. Iar arca din planul secund, legănându-şi catargele, era a lor, un Trece-peste-Tot obişnuit, care acum se transformase pentru a putea călători în noul mediu.

— Ce-o fi cu ei? Nimeni nu iese de bunăvoie în clisa asta.

Astrul părea, într-adevăr – dacă era un astru – o clisă cărămizie; o pânză fluidă, încreţindu-se, destinzându-se, pulverizând coamele valurilor, împânzind fiinţele care pluteau pe suprafaţa ei.

În masa vâscoasă, printre vaporii de heliu, Antim și Biondo îşi reperară camarazii din flotila evadată –vernalianul şi simmerianul păreau două umbre cocârjate sub povara propriilor gesturi. O pânză de vapori acoperi vizoarele căştii terestrului. Îi pierdu din ochi pe ceilalţi; mai apoi, când lichidul de pe vizoare se scurse, îşi reluă drumul cu aceeaşi detaşare de om debusolat. Magma din jur închidea orizontul.

— *IRAŢIONALUL* e încă stăpân pe nava noastră, îi spuse el lui Biondo. Gândeşte-te cum îi putem veni de hac.

— Avem puţine şanse. Dacă e înarmat?

Flăcările se prelingeau deasupra lor ca nişte stalactite. Deodată, vernalianul le apăru în raza vizuală. Plutind pe o coastă a muntelui de lavă, se apropiară. Întinzând mâna în chip de bun găsit înspre vernalian, Antim nu întâlni în cale nimic – cele două spaţii se încrucişaseră, apoi umbrele suprapuse, detaşându-se, trecură una prin alta. Antim făcuse un pas înainte.

— Vernalianule, nu te simt. *Fiinţă, gând curat.*

Erau cuvintele salutului cosmic, pe care vernalianul le repetă.

— Ciudat – eu mă simit pe mine însumi, constată el.

— Cine v-a atacat?

— *XILEXUL HIPNOTIC*.

— Cine, spui?

— *HIPNOTICUL*.

Terestrului îi fulgeră prin minte o idee.

— Vemalianule, cum aducem arca voastră spre velierul nostru?

— Simmerianul va genera nişte unde de influenţă.

Şi arătă spre fiinţa lamelară aflată nu departe.

— Navele trebuie cuplate exact prin chepenguri. Biondo, vernalianule, aveţi grijă ca gurile de acces să fie deschise exact în clipa când chepengurile se suprapun. Apoi vă scufundaţi. Staţi cât puteţi în adânc.

— Adică vrei să-i lăsăm să…

— Exact, Biondo. *IRAŢIONALII* nu se simt prea bine când sunt deranjaţi în exerciţiul funcţiunii, mai ales de către *HIPNOTICI.*

— Dar navele noastre? Dacă le distrug?

— Ei au nevoie de spaţiu pentru luptă. Nu cred că se vor încăiera înăuntru. Voi avea grijă să redeschid imediat chepengurile.

Cu o ciocnire scurtă, cele două nave se cuplară; chepengurile fură închise pentru o clipă, redeschizându-se apoi. Cele patru fiinţe se aflau scufundate acum sub magmă, nu departe de blindajul uneia dintre amfibii.

Un stâlp imens de lumină albastră ţâşni din nave. Suprafaţa plasmatică juca în reflexe vii. Primul ieşi din adânc vernalianul. Apoi Biondo. Apoi Antim.

— Dar celălalt? se alarmă vernalianul.

Neliniştiţi, priviră în jur. Lavă fremăta ca o vegetaţie cuprinsă de spaimă, reacţionând la cea mai mică adiere. Valurile ar fi putut oricând să înlănţuie un corp străin, aruncându-l în adâncul coloniei minerale – le simţeau clefăind înăbuşit şi lacom, parcă nemulţumite numai cu trupul simmerianului.

Păstrară tăcere un timp îndelung.

— Un mormânt frumos, murmură vernalianul. Nu-mi rămâne decât să conduc singur nava.

— Să ne îmbarcăm, spuse terestrul şi solenautul îl urmă, încolăcindu-se ca un halo în jurul trupului său. O spaimă nelămurită, emanând din vaporii de heliu, le sugruma cuvintele.

Se aflau acum la adăpost, în spatele blindajului-de-forţă. Era şi timpul: zăriră, nu departe, o flotilă întreagă de crucişătoare-amfibie, lunecând pe oceanul de plasmă. Primul proiectil căzu nu departe de Trece-peste-Tot, în magmă, şi stârni un val circular.

— Este imposibil să fie mai multe crucişătoare, Biondo. Numai *DRAGONUL* s-a strecurat pe urmele noastre, dar nava lui este multiplicată printr-un sistem de oglinzi. Trebuie să descoperim crucişătorul, spuse el, încordat asupra reticulului.

O pădure de ciuperci uriaşe, plasmatice, crescu în jurul amfibiei: *XILECŞII* trăgeau cu toate gurile de foc. Biondo plimbă reticulul asupra flotei inamice, ţinti un crucişător şi deschiseră focul. Proiectilul explodă în gol.

Nici următoarele proiectile care îşi luară zborul spre crucişătoare nu avură efect. Flota inamică se apropia ameninţător, ca un zid viu. Oceanul fumega în jurul amfibiei sub impactul proiectilelor.

— Atenţie! strigă terestrul. Scufundarea!

Proiectilul explodă pe locul unde nava se aflase cu o clipă mai devreme. Se cufundaseră fulgerător, simţind în jurul amfibiei lunecarea oceanului plasmatic. Urma câte unui proiectil tulbura adâncul. Lăsaseră la suprafaţă câteva copii ale navei – sistemul de oglinzi magnetice le permitea numai atât. Coborau tot mai adânc. Câte o oază de verde – un fel de gol în plasmă – le răsărea în cale. Devenită submersibil, amfibia se cufundă, trezind neliniştea adâncurilor de magmă. Arăta acum ca un glob alungit la verticală.

— Pe unde mai suntem?...

17. Meseria de supravieţuitor

— Unde suntem acum?

Niciun răspuns.

— Biondo, lasă glumele! Biondo!

Atunci îl lovi o bănuială. Tăcerea se aşternuse, apăsătoare.

„Cine a strigat ultima dată atenţie! scufundarea!“ Era imposibil de dat un răspuns. „Poate vorbesc cu mine însumi de atâta timp şi nu am observat dispariţia lui“, se cutremură terestrul.

Era pentru el un *altor ego.*

Biondo.

A fost prietenie? A fost instinctul curiozităţii în fiecare din ei — pentru celălalt, care era atât de deosebit?

Rămase împietrit. Îi aştepta pe urmăritori. „Veniţi mai repede — şuieră. Voi l-aţi ucis. Veniţi mai repede“.

„Să fiţi necruţători. Merit pedeapsa. Am luptat zadarnic“.

Aceeaşi imobilitate a incintei, acelaşi alb necruţător al pereţilor. De ce nu ştiu bioundele să plângă? Sau poate moartea lor nu-i decât o lacrimă infimă de substanţă.

Ecranul de control deveni luminiscent. Două spoturi se prelinseră pe suprafaţa lui. Desigur, Evolventa şi crucişătorul.

Nicio rezistenţă nu-şi mai avea rostul. Era o nebunie – singur nu putea face nimic. Măcar să îşi salveze viaţa, bunul cel mai de preţ. Cel mai de preţ? O irosise pe cea a prietenului său – era de ajuns. *DRAGONUL* se va arăta la orizont, zâmbind (bineînţeles, în costumul de „gală“, purpuriu-acvatic) şi când zig-zagul unei întrebări se va îndrepta spre el, pământeanul incapabil de gestul total – când întrebarea va veni spre el, va răspunde:

— Am supravieţuit.

La orice întrebare vă răspunde:

— Am supravieţuit.

Prin asta, oricum, îşi exercita meseria de supravieţuitor – pentru care ei îl şi pregătiseră. Ca pe un cobai. Un cobai care se împotrivise celui care îl ţinea în cuşcă. Te pomeneşti că or fi vrând să îi mai dea un rang de fiinţă evoluată. Nu – moartea îţi acordă un rang mai suportabil.

Proiectul cosmic e ceva grandios.

Vom coloniza Universul Accesibil, depăşind pe alocuri limitele Universului Cunoscut.

Vom dobândi noi ranguri pe scara evoluţiei. Vom modela noi şi noi civilizaţii, care vor deveni tot mai evoluate şi mai xilexiene. O civilizaţie unică va răsări armonios ca un astru.

Emblema DRAGONILOR, de o frumuseţe unică, va străluci peste univers ca un astru.

XILEXUL TELEPAT. Oare ameţitul ăsta nu ştie nimic altceva decât să-şi recite poezia cu Proiectul Cosmic? când ar avea la dispoziţie atâtea gânduri mult mai insinuante? Ţi-e şi milă, zău, de forţele lui irosite în zadar. Este trimis prin Lagăr în anumite faze ale pregătirii de luptă, să puncteze momentele-cheie. Şi domnia-sa *DRAGONUL* s-ar putea să fie pe-aproape.

— Antim!

Ceea ce voia să fie un glas era, de fapt, scrâşnetul unei furtuni de nisip. Terestrul făcu un pas înapoi şi se încrâncenă, răspunzând în silă:

— La ordin – iar celelalte cuvinte i se topiră pe buze. Involuntar, schiţase un rictus, de parcă ar fi înghiţit ceva amar. În clipa asta îl ura pe *XILEX* cu şi mai mare străşnicie, fiindcă se atinsese de gândurile lui – fiinţa asta de putregai stacojiu nu se sfia să mânjească tot ceea ce era mai frumos în om. (E afirmaţia terestrului, cu al cărui sistem de comunicare m-am confundat — nu a mea. *TRADUCĂTORUL.)*

— Mai cu viaţă, Antim! *XILEXUL* rânji solemn. Rânjetul lui se lăţi într-o pată de lumină gălbuie. Se întinse pe verticală, adulmecând aerul înălţimilor. Râgâi de plăcere – îi apăruse deasupra o pată împestriţată, cenuşie, iar Antim nu o putea asocia decât actului fiziologic pomenit mai sus –, reţinându-şi cu greu impulsul de a devora gângania umană care trebuia să-i execute ordinele într-o diviziune a Lagărului Biocosmic.

— Am impresia că ai adormit, Antim, şi ţi-a mai rămas pe astăzi arcul de boltă, bombardamentul neutronic şi ripostă anti-vid. Trebuie să fim necruţători cu tereştrii – dacă refuză xilexizarea. Pe tine nu te mai consider o fiinţă semievoluată, eşti deja unul de-ai noştri şi nu mai ai mult până la dobândirea emblemei de xilex în conversie carnală.

Pământeanul îşi simţi sudoarea şiroindu-i pe frunte abia acum, când *DRAGONUL* îi amintea de punctul forte al atacului împotriva Terrei: arcul de boltă. Pentru o clipă, în privire îi fulgerară miile de ore de antrenament, care îl covârşiră deodată. Atâta timp pierdut, atâta chin fără sens. Nu va lupta

niciodată împotriva planetei sale, este doar un prizonier şi nu o coadă de topor. Oare pământenii ştiu de *XILECȘI?* Trebuiau să ştie de mult, încă din zorii civilizaţiei, când s-a desfăşurat războiul mondial numărul zero, dar oare ştiu acum? Cum putea ajunge la ei, să-i prevină asupra primejdiei?

Când privesc spre cer, oamenii se simt mai liberi, mai încrezători în destin. Ce ironie! De altfel, vina le aparţine, pentru că văd libertatea aiurea şi nu acasă la ei, pe Pământ.

Va răspunde senin:

— Am supravieţuit.

Tresări violent: *TEMPORALUL?* Nu. Fusese doar amintirea *DRAGONULUI*. Pe ecranul de control, punctul luminos cel mai apropiat de amfibie – desigur, crucişătorul – se apropia încet.

„Şi el ţinea să fie liber".

„Biondo nu s-ar fi predat. Mai ales *DRAGONULUI".*

„Unde este mormântul tău, Biondo? Oare voi călătoriţi şi *dincolo?"*

„Un mormânt în mişcare. O viaţă în mişcare". „Un mormânt crescând peste fiinţele care ne păstrează amintirea".

Şi terestrul demară cu toată viteza în direcţia opusă crucişătorului.

18. Pasiunea obligatorie

Amintiri plăcute din Lagăr…? Puţine, foarte puţine. Şi totuşi…

XILECŞII se îngrijiseră de toate. Şi de distracţii. Fiecare ostaş din Lagăr îşi alegea un *hobby.* Doar nu există fiinţă raţională care să nu-şi aibă o pasiune. Cu singura deosebire că la *XILECŞI, hobby*-ul, din momentul în care ţi-l alegeai, devenea obligatoriu.

Biondo nu putea avea un alt *hobby* decât excursia galactică. La sfârşitul fiecărei săptămâni de instrucţie (ciudat, sistemul cu săptămânile se păstrase în Lagăr – nu existau însă luni şi ani) o pornea hai-hui prin spaţiu, urmărit cu discreţie de un observator al *DRAGONULUI*.

Antim însă luă drumul Prozodiei. Pe planeta plasmatică îl aşteptau fantasticile sale invenţii, care avuseseră un rol atât de mare în istoria omenirii.

De data asta, era nerăbdător să ajungă cât mai repede. Pusese în practică un dispozitiv care exploata din plin imensele posibilităţi ale imaginaţiei; avea de gând să folosească, într-un viitor apropiat, această armă împotriva xilecşilor. Era un *convertor de gânduri* în realitatea imediată: o pânză foarte fină, ca de păianjen, ce se împletea cu relieful şi vegetaţia spaţiului genetic al planetei. În acest sens, Prozodia oferea posibilităţi multiple: o atmosferă plasmatică, un astru care îşi cernea spectrul luminos în ceţurile văzduhului. Mângâiată în palmă, flacăra prindea formă şi încremenea până la o nouă atingere. Aveai impresia secundei arhetipale: timpul se revărsa secvenţial, încremenind în forme care pulsau aproape în acelaşi ritm. Cortina plantelor tresărea la cel măi mic stimul exterior: o vegetaţie plastică şi un relief în mişcare. Convertorul realiza o materializare a imaginilor gândirii.

Declanşă dispozitvul şi se plasă în zona lui de maximă influenţă, punându-şi la lucru imaginaţia-i diabolică din a cărei matcă va ieşi, fără îndoială, un aparat, o plăsmuire cu un efect covârşitor asupra ciudatei asociaţii de lumi Terra-Solena. Inserate în ochiurile reţelei, nenumărate casete fluide se deschideau realităţii, ţâşnind dinspre o altă existenţă, în aparenţă izolată.

Treapta de visare nr. 1. Îşi lansă imaginaţia pe căi cutezătoare, dar nu izbuti să descrie, într-o primă aproximaţie,

decât un personaj uman cu un costum cam ponosit, când, deodată, spaţiul se destrămă sub apăsarea iluziei, un tunel adânc se deschise spre *dincolo* iar personajul său luneca spre realitate – era atât de aproape, încât Antim ar fi putut să-l bată uşurel pe umăr. Ciudatul personaj nu apucă decât să zâmbească impenetrabil şi să treacă senin mai departe.

„Cred că nu sunt într-o pasă prea bună“, admise Antim; astăzi imaginaţia lui era mult prea lipsită de vlagă. Nu-i rămânea decât să se bazeze pe fantezia nelimitată a personajului său care mergea mai departe, ca un somnambul. „Somnul raţiunii naşte monştri“, remarcă Antim (istoria îl va nedreptăţi, atribuindu-i altuia remarca memorabilă). Captă personajul în conul de maximă influenţă a aparatului. Sferele concentrice ale realităţii pulsau în jurul acestuia; pânza se întinse la maximum; numeroasele circuite, de o complexitate ieşită din comun, se înfierbântaseră în încercarea de a converti unda psihică sub formă materială.

Treapta de visare nr. 2. Personajul uman imaginează mai întâi un ciorap supraelastic de damă (cu un picior cuprins în el, până mai sus de genunchi). În sfârşit, viziunea prinde contur, spaţiul rămâne sfâşiat într-un punct, rana spre realitate se lărgeşte şi pe acolo se iveşte noul personaj, punând în umbră vechea plăsmuire, omul cu haine ponosite; viziunea mai sparge o crustă spre realitate şi se arată în faţa lui Antim, zâmbind: este o hedairă.

Treapta de visare nr. 3. Hedaira imaginează un archaeopterix, o caracatiţă, un piton şi, deodată, pitonul, cu o zvârcolire neaşteptată, sparge o crustă spre realitate, trece pe lângă femeia care se fereşte, înspăimântată, şi dispare într-o văgăună.

„Imposibil!“ tresare *TERESTRUL.* Aşa ceva se poate petrece la nesfârşit. Astăzi, atât imaginaţia sa, cât şi a personajelor concepute ca unelte ale imaginaţiei sale intraseră în eclipsă. Plin de speranţă, îşi ridică ochii spre noua întruchipare: hedaira visa.

Un monstru adevărat. Încă din copilărie îi îmbolnăvise simţurile. Îl visa în fiecare noapte şi el cobora din spaţii. Avea o umbră neagră, un văl de întuneric care o mângâia nesăţios. Aspectul, de un cenuşiu monoton, era în totală contradicţie cu tandreţea şi virilitatea lui. „Te aştept, îi spunea ea mereu, banalitatea e monstrul care mă devoră“. Dar el pleca totdeauna

înainte de vreme iar banalitatea şi absurdul o strângeau pe mai departe cu drăgălăşenie în braţe. În sfârşit, veni o noapte minunată când trupul ei, pe neaşteptate, vibră de spaimă. Pentru că iubitul ei enigmatic vorbise, în sfârşit, preludiind o nouă existenţă printr-un urlet sublim, copleşitor

„Chiţţţ!!!“

Ca o rachetă, propulsată succesiv de cele trei trepte, imaginaţia se înfipse în realitate.

*

* *

Bilanţul era trist. Luptătorii lui se înjumătăţiseră. *HAZARDUL,* apoi *CAUZALUL,* apoi *PERECHEA-SURPRIZĂ. IRAŢIONALUL* şi *HIPNOTICUL* se încăieraseră, dispărând prosteşte. „Sunt prea «nervoşi» luptătorii mei ca să trimit în misiune doi deodată“.

Trebuia să îşi menţină calmul. Gângăniile care fugiseră nu puteau fi încă strivite. Erau totuşi periculoase, mai ales când acţionau împreună. „Şansele lor sunt infime. Nu înţeleg ce îi ţine în viaţă. Am trecut peste ei cu întreaga noastră civilizaţie, s-au împotrivit şi au rezistat. Au fost complet refractari, dar au atârnat de firul subţire al şansei. Şansa explică totul. Altfel, rezistenţa lor ar depăşi puterea de înţelegere a civilizaţiei noastre, ceea ce ar fi un nonsens: noi suntem – toate Ierarhiile Lumilor Cunoscute spun asta – forma supremă de evoluţie din Universul Accesibil“.

Proiectilele crucişătorului nu loviseră amfibia, ci copia ei plasmatică. Amfibia fugarilor se cufundase în magmă. Trebuie lăsaţi deocamdată în pace. Nu au unde fugi. Ultima confruntare se va da pe uscat. Plasma se solidifică în adânc. Un strat subţire. Submersibilul lor va pătrunde ca un sfredel şi va ajunge în văgăună. Acolo, în partea centrală a fântânii albe, fuga lor va lua sfârşit. Cu condiţia ca el, reprezentantul unei lumi invincibile, să gradeze bine efectele, mobilizându-şi forţele de care mai dispune. Şi proiectele *DRAGONULUI* se uniră în voaluri armonioase. Sclipirile feţei, oglindite în pereţii celulari ai sălii de comandă, trădau intrarea în perioada de maximă rezoluţie a gândirii.

— Să vină *TRANSSENZORIALUL,* porunci el, şi pereţii intrară în vibraţie.

19. Cine oare se tot zbate pe uscat?

Când simţi uscatul, terestrul comandă transformarea amfibiei. Formele submersibilului se ascuţiră şi amfibia demară într-un nor de praf.

Trăia cu iluzia că erau ultimele momente ale luptei. Deocamdată scăpase. Mirosul gazelor arse îl înţepă deodată în nări, ameţindu-l. *Trece-peste-Tot* avea o fisură în peretele energetic şi gazele pătrundeau de afară. O cârpi la repeazeală şi filtroventilaţia reveni la normal.

Pentru prima oară de când fugise, îşi simţea corpul. Transpirase. Gâtul îi era ars de sete. Amorţise stând în aceeaşi poziţie, dar renunţă la o nouă mişcare – din comoditate sau oboseală.

„Solenautule, unde am nimerit?“

Se întreţinea cu vechiul său prieten. Dispariţia acestuia era, desigur, o glumă.

„Nu cumva ne prepară *DRAGONUL* vreo surpriză, în linişte?ª

Întrebările difuzau în spaţiul prea larg. Era singur. Dar continua să discute cu Biondo, deşi îl pierduse. Oare de când? De la dispariţia solenautului, simţul duratei nu-l mai ajuta.

Un punct înţepenise pe ecranul aparatului de detecţie. Poate Evolventa. Punctul se stinse. Bâjbâi după tubul acvatic, ceva se răsturnă la atingerea degetelor lui, Antim se aplecă mai mult, poziţia îi accentuă penibil senzaţia de micţiune, nimeri tubul, îşi umezi buzele, îl puse înapoi, cu grijă. Privi la ceas (tip vechi), poate se iveau zorii, poate era seară, nu se distingea aici un moment al zilei: nu aveau sens decât duratele. De la moartea prietenului său trecuseră câteva zeci de ore şi fiecare nou minut care se scurgea ameninţa să fie mai puţin suportabil decât cel dinainte.

Deschise receptorul. Mort. Plimbă indicatorul pe întreaga scală a frecvenţelor. Paraziţi şi în rest nimic. „Oare şi Evolventa…? Măcar să iau legătura cu vernalianul“.

Din gâtlej îi ieşi un sunet slab iar şira spinării i se încovoie sub greutatea umerilor. Tastă pe clapele transmiţătorului: „Am nimerit pe uscat. Nu există siguranţă deplină. Emiteţi. Terestrul“.

Învăluită în norul de praf, ca un miriapod înotând în lumina galbenă, amfibia depăşi culmea versantului.

Îşi deschise combinezonul şi scoase de deasupra şoldului un pachet pe care încercă să-l desfacă cu stiletul. Pesmetul ieşi la iveală. Gura i se umplu de salivă. Pesmetul era uscat. Muşcă. Dus pe gânduri, mestecă pesmetul dens.

Brusc, spaţiul vizual i se întunecă. Îşi încordă privirea, încercând să deceleze o geană de lumină. Întunericul stăruia. Îşi plimbă degetele peste suprafaţa pupitrului, ca un orb. Ciudat: nu simţea nimic.

„TRANSSENZORIALUL“, fu primul lui gând, care veni o dată cu spaimă. Pe neaşteptate, ca şi cum cineva l-ar fi împroşcat cu fire pătrunzătoare de nisip, simţi în piele înţepături îngrozitoare...

Amfibia stopă. Se defectase sau cineva o oprise. Înţepăturile se calmară. Un gând confuz legă între ele firele de praf sau nisip, faţa exterioară a amfibiei, pielea sa de Antim întors înspre perete, sprijinit de el. Palmele îi lunecară în jos iar frisonul atingerii trecu prin toţi porii trupului. Înţelese: *TRANSSENZORIALUL* îi zidise simţul tactil în învelişul amfibiei. Piciorul îi lunecă şi el urlă de durere: ceva ascuţit i se înfipsese în carne.

O pată de lumină ţipă răguşit, ţipătul dens făcu să reverbereze pereţii, se auzi o bufnitură puternică şi ceva diform, sclipind în evantai, zbură în afară – unul dintre chepenguri se deschisese pentru evacuare ca la comandă.

Imediat, nava ţâşni înainte. În clipa următoare, terestrul sesiză că toate simţurile îi erau intacte; îi revenise vederea, în primul rând. Plimbă reticulul asupra petei albicioase de pe ecran şi declanşă: o ciupercă neagră de toată frumuseţea se lăbărţă în suflul exploziei, împroşcând o suprafaţă întinsă. Bomba psi lovise în plin. *XILEXUL TRANSSENZORIAL* fusese redus la tăcere. Măcar pentru o vreme: două-trei veacuri – până când se va regenera. Iar atunci nu va mai fi el, ci altul.

Răsuflă uşurat şi se aşeză din nou în scaunul anatomic de la pupitrul de comandă. „Cine oare m-a ajutat? Sau ce fenomen?“ se întrebă, luându-şi fruntea în palme. „Nu poate fi întâmplarea“. Învinsese ca prin minune, totuşi.

Aceeaşi senzaţie copleşitoare de sete. Hotărât, întinse mâna, pe dedesubtul pupitrului, spre tubul acvatic. Iarăşi se răsturnase ceva. Deşi n-ar fi trebuit să se răstoarne nimic: toate componentele incintei fac corp comun cu nava.

Ţinea acum în mână câteva ţevi subţiri, ca de orgă, lipite între ele – un sistem ciudat de piese cilindrice. O piesă desprinsă de undeva, dar de unde? Se aplecă sub pupitru şi începu să caute sistematic. Când atinse translatorul intergalactic, îşi simţi degetele tremurând. Îşi impuse să fie calm, cât mai calm cu putinţă, dar tremurul nervos se transmise şi asupra braţelor. Rămase nemişcat, ca să-şi revină din surescitare. „Oare fără maşinăria asta eu l-aş putea înţelege pe Biondo, l-aş putea auzi? Dar el m-ar «zări» fără translator? Sau m-ar sesiza doar ca o formă de mişcare?“

Translatorul părea să fie, într-adevăr, defect. Fără întârziere, se apucă de lucru; mai reparase aşa ceva, însă translatorul acela avea doar câteva canale de comunicaţie. La capătul unei ore de încordare, deşi lac de sudoare, nu reuşise să facă nimic: se afla exact în punctul din care pornise. Atunci se simţi copleşit de superioritatea tehnică, nu numai biologică, a acestor fiinţe ale INTERMUNDIULUI, al căror principiu de bază era conversia energetică; şi naiba mai ştie câte tipuri de energie cunoşteau (1227 de tipuri, după ultimul recensământ. *TRADUCĂTORUL).* Se afla în fața unei civilizaţii bioenergetice, dezvoltată pe aştri diverşi. Oare câte limbi ale Universului cunosc? Le pot face inteligibile, într-un anumit grad, nu numai lumii lor, ci şi altor civilizaţii? INTERMUNDIUL XILEXIAN – abia acum noţiunea se dezvăluia în adevărata amploare.

Antim privi încă o dată neajutorat la „orga“ care întinsese punţi de comunicare între lumi. Încercă să-şi depăşească toate prejudecăţile de vechi depanator, gândind totul de la bun început, ca un copil.

Iar când auzi binecunoscutul „salut, bătrâne“, o sfârşeală inexplicabilă îl cuprinse şi îşi lăsă capul greu pe pupitru, nu înainte de a-l simţi pe vechiul prieten cum dansează în spaţiul închis, înnebunit de bucurie.

20. În sfârşit, xilexizaţi

— Urlam la tine ca un bezmetic, bătrâne, iar tu nu sesizai nimic. Cred că te-am şi lovit de câteva ori. Am crezut că *IRAŢIONALUL* ţi-a înnodat minţile – aşa spuneţi voi, nu?

— Dar voi cum spuneţi?

— Noi nu avem un loc anume pentru gânduri. Gândim cu tot trupul.

— Mă simţeai fără translator?

— Mult mai vag decât acum. Dar simţurile tale ne-au salvat.

— Vorbeşti de *TRANSSENZORIAL*?

— Închipuie-ţi ce idee genială a avut, prostănacul, să-ţi ia vederea, cu toate canalele aferente, şi să şi-o pună el, undeva, pe la spate; altfel n-ar fi urlat aşa când l-am plesnit peste ochi şi l-am împins afară din amfibie.

— În privinţa pipăitului, a avut o idee mai bună – mi-a implantat receptorii senzoriali în blindajul tanchetei; orice fir de nisip era ca un bici de foc...

— Am observat. Atunci am oprit. După asta, am pornit în viteză iar tu aj făcut restul,

— Cât ai lipsit, mi-am dat seama cât de puţine ştiu despre tine, Biondo. Despre lumea ta. Povesteşte-mi...

— În sfârşit, te-ai hotărât să vii la noi? Ştii cât de frumoase sunt câmpurile de radiaţii?

— Să scăpăm de ăştia şi vedem noi pe care dintre feţe o să cadă emblema.

Solenautul se posomorî, retrăgându-se – strategic –
într-un colţ unde nu-l putea deranja nimeni.

Ecranul le arăta un teritoriu pietros, pustiu. Zăriră, înnegrită de depărtare, turela imobilă a unei tanchete.

— Componenta 82?

— Aşa s-ar părea. Vernalianul îi spunea Evolventa. E periculos să ne apropiem.

— Moartea, şopti terestrul.

— Ce înseamnă *moarte?* Un fel de dispariţie?

Antim nu răspunse. Se cufundară amândoi în tăcere, încordaţi asupra comenzilor.

Focul izbucni din spate. Măriră viteza. Fuseseră identificaţi şi luaţi în obiectiv. Focul de asalt îi mână din urmă. Dacă foloseau rezoluţia maximă, prindeau în periscop drapelul xilexian, ca un

imens fluture de noapte, proiectat, pe cerul roz-pal. Un câmp de grohotiş se întindea în faţă. Proiectilele sfâşiau solul în figuri stranii.

Pentru prima oară, terestrul se simţi obosit şi murdar. Simţul primejdiei, care îl salvase în atâtea situaţii dificile, nu mai acţiona. Copleşit de gânduri fără sens, fu gata să aţipească în scaunul de la pupitru. Totuşi, avea senzaţia că putea rezista o veşnicie, ajutat de Biondo. Acceleră: trei semnale roşii se aprinseră cu un sunet strident; deci instalaţia era pe ducă. În mod cu totul inexplicabil. Iar inexplicabilul era legat, fără îndoială, de prezenţa xilecşilor.

— Nu pot înţelege de unde am fost loviţi, Biondo...

Amfibia înainta orbeşte, ocolind suprafaţa de impact a proiectilelor.

Zăriră spinarea piezişă a Evolventei, pe marginea unui crater săpat de explozie. Biondo cercetă ecranul aparatului detector, al cărui cursor alergă pe întreg câmpul de emisie-recepţie fără a întâlni nimic. Evolventa, văzută prin periscop, arăta ca un animal eşuat pe un ţărm pustiu. Sfârtecată de explozii, devenise un obiect tentacular. În ciuda blindajului-de-forţă al amfibiei, terestrul şi solenautul simţiră nesiguranţa pătrunzându-i cu efluviile ei. Detectorul îşi declanşă brusc emisia, moment în care Antim strigă:

— Sărim!

Norul de impact al unei explozii înflori pe blindajul amfibiei. Terestrul deschise capacul, se aruncă afară şi, în timp ce era proiectat de duzele energetice cât mai departe de locul exploziei (amfibia explodase în clipa următoare), simţi prin fumul înecăcios, învăluindu-l ca un cordon, trupul radiant al lui Biondo.

*

Momentele imediat următoare ale confruntării dovedesc măiestria profesională a *DRAGONULUI.* Prinşi în câmp deschis, fugarii arată asemenea unor păpuşi care se rostogolesc prin aer. Nimic în ţinuta lor care să impună respect, nimic măreţ, nimic impresionant. Imediat sunt făcuţi prizonieri, adică apţi să suporte prepararea sub forma unor sandvişuri de prizonierat. La expirarea timpului de aşteptare, *DRAGONUL* hotărăşte să pună

în aplicare preparatele de urgenţă, datorită pericolului pe care îl reprezintă cei doi fugari pentru moralul soldaţilor din plutonul său.

Cei doi prizonieri suportă acceptabil prima pedeapsă corecţională, apoi, înainte de trecerea la cel de-al doilea preparat, *DRAGONUL* îşi permite o divagaţie, pentru readucerea optimismului în sânul taberei xilexiene: îi lasă pe cei doi fugari la dispoziţia *XILEXULUI CAUZAL*, acţiune pe seama căreia *SPAŢIALUL* şi *IRAŢIONALUL* îşi petrec o frumoasă oră din timpul lor liber, îmbinând astfel, într-o plăcută simbioză, munca şi odihna activă.

În cel de-al doilea preparat, aspectul fugarilor era foarte apetisant – în special al terestrului care purta atârnate la centură nişte bile datorită cărora semăna cu un strugure. *SPAŢIALUL* afirmă în bătaie de joc că bilele sunt nişte bombe – ceea ce stîrni hazul general.

De remarcat faptul că prizonierii s-au bucurat tot timpul prezenţei lor în tabăra noastră de un tratament adecvat, în conformitate cu înţelegerea Universală cu privire la regimul prizonierilor de război. Au fost alese numai preparate de regim. Au avut adăpost şi hrană corespunzătoare; cu regularitate, au beneficiat şi de supersurogate.

Urmează cel de-al treilea preparat obligatoriu. La sfârşitul îndeplinirii acestuia, *XILEXUL CAUZAL* dispare într-un mod foarte surprinzător. Circumstanţele dispariţiei îl depăşesc pe *DRAGON*, deoarece totul s-a petrecut pe ascuns. Raportez. *CAUZALUL* a fost dezagregat de o explozie sub forma unei ciuperci negre, însă n-am sesizat cum anume a fost ea declanşată şi nu-mi pot permite relatări imprecise. Vinovăţia planează tot asupra celor doi fugari, pe care i-am auzit comentând nefastul eveniment.

„Antim, dar ce conţin bombele astea psi, dacă reuşesc să facă fleaşcă nişte fiinţe ce par indestructibile?“

„O armătură de explozivi foarte puternici, având la bază un extract de ură. Ura mai multor civilizaţii nexilexizate“.

În sfârşit, în pregătirea celui de-al şaptesprezecelea preparat (cele dinainte au fost suportate neaşteptat de bine de către prizonieri, motiv pentru care Neobosita Evadare mai este uneori numită şi Exasperanta Evadare), rolul principal îi revine *TEMPORALULUI: DRAGONUL* îi trimite pe cei doi să călătorească în timp, până când nimereşte câteva dintre variantele fericite:

terestrul moare de zece ori succesiv, după ce îşi vede murind în chinuri toate rudele de gradul întâi şi doi.

În urma acestui tratament educativ, datorită epuizării potenţialului lor biologic, fugarii reuşesc să moară cu succes, dar numai din greşeală, pentru că respectivul potenţial era apreciat la valori mult mai mari.

21. Orizontul de aşteptare

A doua zi s-a anunţat din timp controlul inopinat al *SUPERDRAGONULUI.* Ca urmare, *XILECŞII* care lipseau din pluton au fost revitalizaţi prin intermediul unor reuşite manechine.

— Într-adevăr, un pluton de elită, aprecie *SUPERDRAGONUL,* strălucind într-o lumină galben-verde, cea mai adecvată calificativelor de excepţie. N-aş fi crezut că o asemenea planetă marginală cum e Alea – unde n-am ajuns decât printr-o întâmplare fericită – poate oferi un cadru atât de generos. Dar cred că se putea şi mai bine, bunăoară...

Referirile sale atinseră planeta, constelaţia, vânturile meteorice, temperatura ambientului. Apoi *SUPERDRAGONUL* se interesă de soarta celor doi urmăriţi:

— *OBSERVATORUL* meu *SPECIAL,* un *OBSERVATOR* de elită (cu modestie vă reamintesc că despre mine e vorba – nota *TRADUCĂTORULUI),* mi-a comunicat că terestrul şi solenautul sunt fiinţe de o periculozitate extremă pentru cauza INTERMUNDIULUI.

— I-am capturat şi supus tratamentului special, raportă operativ *SUBORDONATUL*.

— L-am delegat pe justiţiarul *LEX SEDLEX* cu pregătirea unui preparat exemplar în cinstea acestor doi scelerați. Trebuie să le acordăm toată atenţia necesară, rosti *SUPERDRAGONUL.*

— D-da, se bâlbâi Dragonul, întrezărind următoarea întrebare.

— Preparatului adus de *LEX SEDLEX* i se va face publicitatea necesară şi apoi îi veţi pedepsi pe fugari, ca
să-i putem oferi şi altora drept exemplu negativ.

DRAGONUL răsuflă uşurat: scăpase de întrebarea fatală. Dar ce s-a putut întâmpla cu *LEX SEDLEX*, renumitul justiţiar, autorul dosarului A&B, de nu primise nicio veste de la el? *DRAGONUL* intră în derută la gândul că fugarii nu se mai încadrau la ora aceea în recomandarea *SUPERDRAGONULUI.* Calmul îi reveni însă imediat. În timp ce controlul inspectă adăposturile, arsenalul şi depozitul de muniţii, plutonul de creatori de context fu retras din cadrul natural şi îndeplini recomandarea menţinerii în viaţă a celor doi fugari. Xilexul temporal din acest pluton a avui o misiune foarte grea, trebuind să corecteze o mulţime de variante ale colegului său din plutonul *DRAGONULUI* care îi

adusese pe fugari în starea aceea vrednică de plâns. În timpul acestor prodigioase operaţiuni, în care primul *TEMPORAL* a eşuat, apoi şi al doilea, am avut surpriza să constat că noul *TEMPORAL* de rezervă nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă *BELLATRIX,* recondiţionată pe postul de creator de context. Într-un moment de neatenţie, *BEL-LATRIX* înşfăcă supersurogatul gazos al lui Biondo.

SUPERDRAGONUL nu mai inspectă însă starea celor doi fugari, cu care prilej *DRAGONUL* se gândi să-i readucă la vechea condiţie – pentru mai multă siguranţă. Pe moment, *XILECŞII TEMPORALI* se dovediră epuizaţi pentru o asemenea laborioasă acţiune.

SUPERDRAGONUL aduse în careu felicitări întregului pluton.

— Vă felicit, e bine – le spuse el – dar să ştiţi că întotdeauna există un loc pentru mai bine.

Urmă apoi o plimbare în frumosul cadru natural al planetei.

— Nu vor să-mi dea de lucru şi pace – le mărturisi *BELLATRIX,* sorbind cu poftă din supersurogat. Ei spun că n-am experienţă, însă e un cerc vicios: dacă n-ai experienţă, eşti un începător: dacă o ai, eşti un prea mare rutinat. Stau toată ziua în trena de variante nematerializate ale unui bătrân *XILEX TEMPORAL* şi aştept să-mi treacă timpul. Mai sunt câteva milioane de indivizi în situaţia asta – nu contează într-o coamă temporală bogată – însă cu aşa ceva eu nu mă pot împăca. Am încercat un singur salt, odată, dar de atunci stau pe dinafară. (Am avut noroc cu voi, că m-au pus la treabă). Şi ce mare boacănă am făcut atunci: că în loc să sar în trecut am nimerit dincolo de Big Bang, în Universul Necunoscut?

— A, se poate oricui întâmpla, îl linişti terestrul, apoi glasul îi deveni febril: ai fi în stare să faci cu noi un salt spre Pământ sau spre Solena?

— Nu mai e de noi aici, ne-au muncit ca pe toţi dracii, completă Biondo. *(Draci =* o specie gânditoare necunoscută – nota *TRADUCĂTORULUI).*

— Dacă mi-aţi da toate supersurogatele pe care le-aţi primit – chiar şi în variantele nematerializate, unde mă descurc singur –, aş putea încerca, răspunse *TEMPORALUL,* după ce puse în cumpănă situaţia, emiţând o sclipire ciudată.

— Pe toate, *BELLATRIX!* Le-ai merita din plin! izbucni terestrul.

— Ura, Solena!

— Şi cu Pământul cum rămâne? Nu te credeam atât de egoist, Biondo.

— Nu vă mai certaţi, interveni împăciuitor noua lor cunoştinţă. Vă duc pe fiecare unde vreţi. Dar sunt două inconveniente. Primul: trebuie îmbrobodit *SPAŢIALUL*, că fără el nu facem nimic; eu vă pot paraşuta, cel mult, în epoca voastră, dar numai împreună cu el pot explora reţeaua de noduri spaţio-temporale. Al doilea: dacă saltul nu reuşeşte, rămâneți în spaţii paralele – nu mai avem variante de rezervă: Riscaţi?

— Nu avem de ales, susură Biondo.

— Dar, să ştii: spre deosebire de colegii tăi, noi avem încredere deplină în tine, ţinu să remarce terestrul. Cine ştie dacă saltul ăla al tău nereuşit n-a fost din cauza vreunui quasar sau vreunei suprafeţe de distorsiune a timpului

— Nu-i aşa? tresări *BELLATRIX*, încrezător. Ei n-au vrut să creadă. De-abia au aşteptat ca să greşesc eu şi să-mi ia locul în reţeaua temporală, ariviştii!

Terestrul şi solenautul se priviră intens, simţind adierea libertăţii.

— Atunci, la treabă, spuse *BELLATRIX,* dovedindu-se un spirit cât se poate de întreprinzător. Mai aveţi de luat ceva cu voi?

Cei doi schiţară câte un gest instinctiv de refuz: terestrul ridică din umeri, solenautul îşi scutură pletele radiante.

— Atunci, aşteptaţi-mă, chem imediat *SPAŢIALUL.* Aveţi noroc, inspecţia nu s-a sfârşit încă.

— Eşti un suflet mare, *BELLATRIX*, îl gratulă terestrul, revenindu-şi cu greu din uimire. Pentru ce faci asta?

— Ce te-a găsit? îmi daţi supersurogatele, îmi acordaţi încredere, îmi sunteți simpatici... Mai vreţi ceva?

— Şi... *DRAGONUL* n-o să observe?

— *TEMPORALII de* elită îi fac atâtea probleme, încât n-or să bată la ochi două inteligenţe de gradul doi. Şi vă mai spun ceva: eu vă duc în scop educativ acolo. Cred că tot aici o să vă întoarceţi.

— Ce spui?! izbucniră cei doi, într-un glas.

— Am impresia că o să vă reîntoarceţi, repetă *BELLATRIX,* calm. Merg după *SPAŢIAL.*

O tăcere grea se lăsă între cei doi prieteni.

— Adio, Antim.

— Adio, Biondo. Terestrul ezită; nu mai ştia ce să spună. De ce oare toate marile despărţiri decad în banalitate?

— Ţin mult la tine, să ştii, îl salvă celălalt.

— Da, ştiam. Nici eu n-am să te uit. Dar oare mai contează? Lumile noastre...

— Două fire de nisip în spaţiu, şopti solenautul.

— Singuri n-am fi reuşit să evadăm niciodată. Puteam fi ajunşi oricând.

— Nu, replică *SPAŢIALUL*, care îşi făcuse deja apariţia. Depinde acum de linia de univers; dacă vă înscriaţi pe o linie inaccesibilă din punctul din care am pornit noi, nimeni nu vă putea ajunge. În sfârşit, sunteţi norocoşi: Pământul şi Solena ne sunt accesibile din acest punct de univers. Urcaţi.

Cortinele spaţiale îi învăluiră. Apoi întunericul fâlfâi cu aripile-i enorme.

Biondo căzu spre lumină tulbure a Solenei.

Terestrul se trezi într-un evantai de raze. Îşi duse mâinile la ochi.

— Suntem aproape de ţintă, se auzi glasul lui *BELLATRIX* reverberând prin spaţiu-timp.

22. Acei minunaţi xilecşi amorfi

Ţi-ai găsit ca *BELLATRIX* să izbutească dintr-un singur salt! N-a fost în stare declt să-l depună pe terestru pe planeta lui, într-un anumit moment istoric. Dar el, *BELLATRIX,* a scăpat din nou frânele spre Big Bang. Ca Protector al Pionierilor Timpului, l-am urmat. Ne-am apropiat de zorii vieţii inteligente pe o planetă oarecare. *TEMPORALUL* se prăbuşi gâfâind pe suprafaţa unui ocean. De ciudă, arn vrut să-l trag în adânc – norocul lui că plutea.

Astrul se ridică din Oceanul Planetar.

Materia fluidă încearcă să distrugă curbura spaţio-temporală care o apasă. O clipă ai impresia că se va revărsa în vid. Însă linia orizontului închide peisajul, delimitează o emisferă albastră, oglindită strâmb în ocean, *peisajul e cuprins de încordare* şi, în duda pustietăţii care domneşte peste tot, bănuieşti că se întâmpla ceva important, că golul de evenimente este doar aparent.

Dacă, la fel ca *BELLATRIX,* nu bănuieşti nimic, poţi adormi fără grijă şi peste încă un miliard de ani..

— Iată, *BELLATRIX,* aici se zămisleşte viaţa intelgentă, în faţa căreia doar o fiinţă neinteligentă n-ar fi cuprinsă de emoţie.

Iată-i şi pe ei, pe umani. Au venit din viitorul îndepărtat al planetei, sunt călători în timp. Modulul lor pluteşte nu departe, pe ocean. Au ieşit pe punte în costumul spaţial – cosmonauţi pe planeta pe care o cred *a lor*.

TEMPORALUL îşi pleacă sfios capul, coada sau instrumentul cu care gândeşte (nu ştiu precis), copleşit de importanţa momentului. Ne aflăm într-un templu al naturii. Coloanele lui sunt turbioanele calde care leagă oceanul de cer iar treptele de lut primordial, mânjit cu apă, se află dedesubt. Iată sărmana viaţă raţională care trebuie să se târască milioane şi milioane de ani, sufocată de praf și vapori de amoniac, devorată de monştri cum ar fi cianoguanidina sau fosfodispectrostrofaza (ale căror formule cumplite, date *in extenso*, ar întuneca spaţiul transmisiei mele), pândită de ochii ameninţători ai emisiilor în infraroşu sau ultraviolet, încercând să se târască, dar năruindu-se în ocean şi umplîndu-l cu forme de viaţă oarbe şi gălăgioase care depăşesc prin agregare cătuşele microscopice, crescând ca o turtă uitată pe vatră,

târându-se mai departe cu protuberanţele, cu pseudopodele, cu cilii, vrând să se odihnească şi lăsîndu-se fără vlagă în voia valului, dar trezită brusc de cutremure şi vulcani submarini, sfâşiata între apă, uscatul ridicat din adânc şi atmosfera în care încearcă să evadeze, sărmana viaţă târându-se pe stânci cu pedunculii, înghesuindu-se în formaţiuni coloniale, observând că putea pluti sau, dacă nu, se putea lăsa la fund, sedimentându-se, încetând să se târască, plescăind prin apă cu tentaculele, cu labele, vâslind prin aer cu aripile, ajungând la ţărm şi târându-se acum pe nisip, şi toate astea numai pentru un strigăt pe care monstrul biped, triped sau patruped îl scoate din rărunchi „glmhrrrrg!“ – un strigăt care în orice limbă înseamnă „eu“.

Mă întreb dacă ei, cei care privesc acum oceanul, ştiu asta. „Cine merge dimineaţa în patru picioare, la amiază în două şi seara în trei?“ întreabă, din înălţimile sale, făptura cosmică pe care ei o numesc Sfinx. Şi monstrul răspunde: „glmhrrrrg!“ E viaţa evoluată aşa cum o văd, cum *o crea* ei. Dar şansa lor este că Universul nu-i decât lumină, întuneric şi „glmhrrrrg!“ — adică eu.

Pot ei bănui toate astea privind peisajul din trecutul planetei? Desigur. În ocean, în aer, simt mişcare. Atmosfera îi sufocă şi slaba ei concentraţie în oxigen nu e singura explicaţie, mai ales dacă se întâmplă să respire azot. Dar nu vor înţelege totul călătorind în timp şi răscolind trecutul. Şi-au dat seama totuşi că fără el nu vor înţelege prezentul dominat de Neobosita Evadare şi, cu atât mai puţin, viitorul. Vor evada în zadar, fără nicio şansă, aşa cum au făcut Antim şi Biondo.

Pustietatea oceanului primordial e doar un truc. Peisajul – mult mai bogat – colcăie de *XILECŞI AMORFI.* Nu pot fi văzuţi, auziţi, simţiţi, tocmai pentru că n-au formă. Umanii sunt surzi la strigătele lor, care, de fapt, nu sunt strigăte, ci doar larve silabice. Umanii sunt nervoşi, sesizând prezenţa lor cu un simţ în formare şi re-formare – cu care însă nu-i vor sesiza decât atunci când respectivul simţ va lua naştere şi formă, pierzându-şi deci proprietăţile amorfe. *XILECŞII AMORFI* sunt neantul, afirma un hiperînţelept,
împuindu-ne materia cenuşie cu o teorie despre neant ca formă a formelor sau diformităţilor. Nu vă speriaţi! *AMORFII* sunt simpatici şi modeşti. Singura lor ambiţie este să folosească mediul înconjurător pentru camuflare. Sunt incolori, inodori...

(puteţi completa formularul cu şirul de atribute din dicţionar), se insinuează peste tot, în orice fantă intraatomică.

Mari sacrificii au făcut *AMORFII* pentru viitorul planetei! Chiar dacă sacrificiile lor sunt amorfe, adică nu pot fi definite, se ştie (ce-i drept, cu o precizie plină de diformităţi) că ei au fost aici încă de la începuturile acestui astru răcit, că au înfruntat furtunile solare, ploile meteorice, căldurile de iad ale nucleului plasmatic. Cinste lor, chiar dacă nu ştiu ce e cinstea, fiind amorfi!

Din păcate, omenirea, care ar trebui să le fie recunoscătoare, a înălţat statui unui cal, unui câine, unei broaşte, unei furnici, dar niciodată vreunui *XILEX AMORF.* Şi era atât de simplu de făcut o astfel de statuie la un colţ de stradă obscur! Trebuia să te îngrijeşti doar de fundamentul de marmură ridicat în cinstea distinsului coleg. Dacă ar fi fost şi statuia, ai fi putut-o vedea, pipăi, mirosi, deci ea ar fi avut o formă şi n-ar mai fi fost a unui *AMORF*.

Din fericire, un *XILEX AMORF* a fost imortalizat pe o pânză, dar genialul tablou, capodoperă a artelor fără formă şi fond, zace în depozitul unui muzeu.

În aprilie 1998, pictorul Raab Khandra Neantforma dispăru în împrejurări enigmatice. Fu căutat în Tahiti şi Antarctica – la o expoziţie printre gheţurile polare. Poliţia descinse în atelierul său şi cercetă minuţios draperiile, pereţii, şterse câteva picturi, o dată cu praful de pe ele. Niciun indiciu: tablourile puteau reprezenta orice. Unicul martor ocular, menajera casei, declară că ultima oară îl văzuse pe celebrul pictor în faţa şevaletului.

Să privim mai atent tabloul rămas pe trepied. Este un autoportret. R. K. Neantforma trece în eternitate pictând un *XILEX AMORF.* Pe pânza e pictorul care stă (oare *stă?)* pe ceea ce pare a fi o stâncă şi pictează. În juru-i, aproape toate tuburile de vopsea sunt goale, în timp ce el îşi plimbă pensula peste pânza din faţa lui, care... Ei bine, pânza este goală. Începeţi însă să distingeţi pe ea *ceva*. Deşi fiecare din voi va vedea altceva. Suit pe stâncă, un artist pictează insesizabilul, în timp ce în planul secund se zăresc doar faleza / ţărmul / casa / nisipul / deşertul / marea / planeta... Eu asta văd.

Abia acum bănuiţi încleştarea de forţe: Neantforma putea observa orice lucru care nu putea fi sesizat, dar nu îndeajuns de mult ca, prin sesizare, să distrugă insesizabilul, în timp ce

AMORFUL rămăsese în colţul lui, intrigat, în primejdie să devină un simplu sentiment de uimire în bogata paletă de stări ale artistului. Pictorul schiţase câteva trăsături indistincte ale *AMORFULUI*, îi scăpa ceva important, încerca să contureze mai bine acest ceva, mâna i se afunda în tablou, dar Neantforma, omul-radiogramă, avea o capacitate de insinuare mai mare decât radiaţia neutronică, deşi *AMORFUL* încerca din răsputeri să-i scape. Pictorul lucra frenetic, îngroşa tuşele de culoare, roşul ţâşnea pe pânză, albastrul o sufoca, albul pecetluia totul cu un înţeles obscur, *ceva*-ul acela semănase pe rând cu o amoebă, cu un rinocer, cu un oraş, cu o speranţă, pictorul nu observa cum se cufundă tot mai mult în sfera de influenţă a amorfului care, la rândul său, scotea scâncete incoerente, nemaiputând să fugă, prins în capcana bidimensională la care Neantforma meşterea de zor. În scurt timp tabloul – în care fraternizau un om şi un *XILEX AMORF* – fu gata.

Păcat numai că R. K. Neantforma, neglijent ca de obicei, uitase să scrie titlul: *Autoportret cu XILEX AMORF*. Aşa încât poliţia întoarse tabloul pe o parte şi pe alta şi nu descoperi nimic. Doar menajera, care dormise într-o noapte în atelierul transformat între timp în muzeu, afirmă că auzise în somn scâncete ciudate. Colegul meu amorf îşi amintea de zilele lui bune, când zburda în voie.

Mii de vizitatori se perindară prin faţa pânzei şi o priviră indiferenţi, amorfi – fără să ştie că reprezintă o capodoperă. Apoi şcoala *fără-formelor-fără-fond* se stinse, pânza de pe trepied fu dusă în depozit şi înlocuită cu alta, mai spectaculoasă, pentru noi generaţii de vizitatori.

Astrul iese din ocean, ridicându-se pe boltă. Ei şi-au scos căştile, trag adânc în piept aerul din zorii civilizaţiei, cu vagi urme de oxigen, şi se simt bine. Ce le pasă?

Cadrul ne-a izbutit perfect. Noi nu stăm să admirăm răsărituri pe mare. Pe toate acestea trebuia să le facă totuşi cineva, nu? Nimic nu există fără muncă. Planeta se putea face şi în pauze, în schimb astrul strălucitor e mai laborios. Chiar dacă contribuţia noastră nu e decât un modest ajutor acordat naturii înconjurătoare în care noi suntem esteticul, subtilul, eleganţa.

— Iată-i: AMORFII bâjbâie în oceanul energetic, în ghemul cosmic al tendinţelor primare, răscolesc materia oarbă, scoţând la suprafaţă, din ruinele Universului Necunoscut, bucăţi mai

şlefuite, fragmente ce amintesc de pattern-uri larvare, cu iz de raţionalitate. Lucrează ca în transă – nici ei nu-şi dau seama de ceea ce înfăptuiesc. Şi nu-s numai A-MORFII, dar povestirile legate de B-MORFI C-MORFI, până la OMEGA-MORFI depăşesc nivelul standard de înţelegere, de aceea vă cruţ. În dimensiunea voastră există un singur MORF pe care îl sesizaţi în mod acceptabil: acesta e MORFEU, dar e păcat că tocmai atunci dormiţi.

Apoi, pe un petic de materie structurată, se adună mai mulţi specialişti: sunt XILECŞII MONOMORFI. Închipuiţi-vă un colocviu interdisciplinar la care, în jurul meselor mai mult sau mai puţin rotunde, se îngrămădesc toţi specialiştii de mare clasă, greutatea materiei cenuşii pe unitatea de volum atingând valori inimaginabile. Fiecare îşi vede de treabă, dar e un fel de a zice, căci toţi colaborează strâns, cei mai mulţi fiind chiar interconectaţi.

XILEXUL INFORMAŢIONAL îşi instalează obiectivele fotonice sau tahionice, calculează distanţe focale, stabileşte centre şi periferii, baleindu-le cu informaţia corespunzătoare. Tendinţe, metafore, forme proteice, tot ce e simbol în stare latentă învaţă să subziste, să-şi depăşească substratul, să se ridice, să meargă pe propriile picioare. Zona absoarbe informaţie, ca un sac gol care prinde totuşi formă, tendinţele sunt focalizate, re-focalizate, sunt foarte greu de ţinut în frâu – viermii metaforelor trec prin stadiul de nimfă, însă apoi prind aripi şi vor să zboare. Dar TEMPORALUL, cu miliardele-i de variante nematerializate, are un sistem foarte complicat de plase de prins fluturi – în care, să recunoaştem, se mai zbate uneori şi domnia-sa, până la sufocare. Îl ajută însă SPAŢIALUL, la atingerea căruia fluturii variantelor temporale vibrează, vor să scape, dar dau de un zid pe care nu reuşesc decât să-l îndoaie puţin – astfel spaţiul şi timpul prind o curbură comună, iar transpaţiile care îi scurtcircuitează vor cimenta prietenia lor nezdruncinată. XILEXUL CAUZAL este Sisiful care trebuie să împingă tot timpul bolovanul efectelor pe un munte de cauze. Este conştient de sacrificiul său: dacă bolovanul s-ar rostogoli la vale... În schimb, XILEXUL PROBABILIST, care îşi râde de el, este un neserios: apare şi el din când în când şi etichetează evenimentele cu tot felul de probabilităti de îndeplinire. Zornăie uneori obosit, ca şi cum ar face cine ştie ce mare ispravă. DESTINUL și

CATASTROFICUL formează PERECHEA-SURPRIZĂ. Sunt doi fraţi gemeni care se ceartă mereu şi din ceartă lor apar rezolvările fulgerătoare. I-am observat atent: monştrii ăştia nesăţioşi devorează totul în jurul lor, până se sparg ca baloanele de săpun, dar îşi pun mereu deoparte hălci tot mai mari de realitate. Mult mai modest şi mai de apreciat este ABSURDUL, deşi este doar un XILEX de a doua mână. E firav şi subiectiv, dar are simţul propriilor limite şi de aceea raţiunea îl tolerează, chiar dacă uneori el mai face şi câte o boacănă, deschizând din greşeală o cutie neagră pe care voi o numiţi a Pandorei şi scăpând în mediu tenebrele ei.

Se văd deja primele rezultate ale muncii: mlaştina de materie lâncedă este asanată. Pe locul ei apar câmpiile de simboluri, monoliţii piramidali de concepte care se osifică pe substratul material; valorile perene se decantează, se fosilizează prin strădaniile unite ale naturii dornice de structurare şi ale XILECŞILOR sus-menţionaţi. Cei care stau în crisalide şi hibernează îmi vor ierta omisiunile, mai ales că spaţiu-timpid limitat al emisiei nu-mi permite să-i specific pe toţi. Ei aşteaptă semnalul regenerator al naturii, se vor trezi la viaţă şi vor înmuguri în primăvara lor cosmică, apoi se vor repezi spre obiectivele raţiunii ca gâzele atrase de lumină. Dar mai există şi ceilalţi, care aşteaptă, pândesc, lunecă prin tenebre – şi pe care umanii nu-i ştiu, nu au voie să-i ştie. Ei nu vor observa decât un bulgăre de plasmă format la miliardele de grade ale muncii creatoare.

Totul începuse bine, chiar foarte bine, când, deodată, explozia: celulele cenuşii se năpustesc în spaţiu. Munca noastră se diferenţiază astfel pe zone: nori de materie rarefiată, protostele, vacuum-uri, nebuloase galactice. Aici se agregă norii interstelari, dincolo un astru îmbătrânit se prăbuşeşte, trăgând după sine şi spaţiul înconjurător. Aici, dintr-un nucleu plasmatic debusolat de rotire se desprind inele concentrice care expandează, se rup, se răcesc, se contractă, rostogolindu-se, mai întîi aiurea, mai apoi, din ce în ce mai disciplinat, în jurul masei centrale. Dincolo, două nuclee se ciocnesc şi din coliziunea violentă se desprind fragmente, cele mari le atrag pe cele mici, după care fragmentele, ajunse la maturitate, se unesc animate de acelaşi sentiment tulburător al apartenenţei la focarul energetic dătător de forţă – acea sete egocentrică a

materiei de ea însăşi. Rămân doar câteva puternice noduri spaţio-temporale, pe care era păcat să le răpim autorilor de C.N.I.-uri (Cazuri Neelucidate Încă).

Bulgărele de foc se rostogoleşte pe orbită din ce în ce mai disciplinat, e deja răcit, s-a stabilizat pe traiectoria elipsoidală, o tunică gazoasă, sublimată din materia lui, îl înconjoară, protejându-l; în orgoliu-i nemăsurat, s-a crezut stea, dar mai apoi, cu modestie, şi-a luat locul pe orbita lui planetară, a clocotit de indignare un miliard de ani, vărsându-şi focul asupra spaţiului înconjurător, dar s-a liniştit până la urmă.

Aflaţi pe puntea modulului temporal, umanii admiră astrul – modesta noastră contribuţie la acest tablou. Au ochi, au urechi, au simţuri ca să distingă răsăritul de o pictură amorfă a lui R. K. Neantforma. Vin dintr-un viitor foarte îndepărtat – nu prea are importanţă de unde – oricum, vin ca să-şi cunoască trecutul, îşi pun întrebări la care nu pot răspunde, au trecut de stadiul în care îşi modelau întrebările după răspunsuri, vor să ştie de unde-au pornit.

XILECŞII s-au îngrijit de toate. Chiar de lucruri neesenţiale – cum este evoluţia umanilor. Nici natura planetei nu trebuie forţată, datorită simbiozei ei cu *XILECŞII AMORFI*. Iată-le planeta rotundă, frumoasă, cu un suflu de vitalitate greu de întâlnit în Univers. Nu le-am creat-o noi, dar am ajutat această materie bâlbâită să se exprime mai clar. I-am înţeles aspiraţia spre creaţie şi inteligenţă. Aşadar, le-am dat umanilor trecut, le-am dat prezent, i-am îmbrăcat în lumea lor, le-am trecut cu vederea greşelile, coşmarurile provocate chiar ambientului lor. Ei, pretinzând că ajută natura, au supus-o unor interese înguste, ameninţând-o în scurt timp cu distrugerea. Le-am dat de toate, dar nu le putem da şi raţiunea.

— Te-ai odihnit destul, *BELLATRIX?*

El îmi confirmă de îndată printr-un joc multivizionar.

— Atunci, direcţia: *PREZENTUL* lui Antim. Atenţie, că ne aflăm în preajma unui nexus spaţio-temporal foarte important, care a hotărât soarta planetei: războiul mondial numărul zero.

23. De la biped la om

Cu *BELLATRIX* nu scapi de ceea ce ţi-e frică. Am nimerit în plin război. O, timpuri aurorale, care aţi înnobilat generaţii şi generaţii de luptători *XILEXIENI!* Ei au căzut la datorie, acoperindu-se de glorie în lupta cu aceste fiinţe primitive.

Istoriografia consemnează, de regulă, două războaie mondiale. În realitate, ele au fost trei, iar primul a avut loc în zorii istoriei terestre, cu care prilej INTERMUNDIUL XILEXIAN a cucerit definitiv această planetă.

La 28 iunie 1914 izbucneşte primul război mondial. Analizându-se dialectica fenomenului, s-a afirmat adesea că un XILEX şi-a vârât aici coada, dar nu-i deloc adevărat: noi n-am dorit acest război care a aruncat omenirea într-un nexus temporal imprevizibil. Singurii profitori au fost DESTINUL şi CATASTROFICUL, care au colecţionat circa 30 de milioane de morţi. De altfel, nesătuii în cauză au şi fost pedepsiţi exemplar: detaşaţi pe o planetă pustie, singura lor misiune este la ora actuală să catalogheze un fir de praf care cade din cosmos – singurul eveniment notabil, având loc la un mileniu galactic o dată.

De-abia au fost cârpite rănile vechiului război, ceea ce a dat mult de lucru chirurgilor noştri ambientali, când, la 1 septembrie 1939 se dezlănţuie un altul, care ne-a dat mult de muncit. Au murit prea mulţi oameni: circa 60 de milioane, dar, într-un fel, au avut cu toţii de suferit – până la rudenia de sânge. Spaima de iraţional pătrunde în subconştientul social. Teoriile de justificare a războiului sunt tot mai complicate. Savantul căruia i se recunoscuse, cu surâsul pe buze, dreptul de ucenic vrăjitor, dar numai atât, trecând drept omul care îşi uită ochelarii pe nas ori îşi fierbe ceasul în ibricul în care credea că a pus un ou devine un instrument în slujba puterii.

— Şi câte alte probleme...

Războiul mondial numărul zero, care a avut loc cu mult înaintea acestora două, este cu atât mai important cu cât a fost nu numai mondial, ci şi intergalactic. Omisiunea istoricilor mi se pare cu atât mai regretabilă. Taberele pe care Primul Război Intergalactic le opune una alteia sunt, pe de o parte, bipedul şi, pe de alta, elementele, în frunte cu lemnul şi piatra.

BELLATRIX s-a dezmeticit, în sfârşit. Ne aflăm undeva, în negura timpurilor, deşi peisajul e foarte însorit. Cadru rural. Se vede un adăpost săpat în pământ. Pădurea e aproape. În prim-plan, câteva pietre şi cioturi desprinse din copaci. Bipedul lipseşte deocamdată din acest cadru. Dar iată-l, se reîntoarce!, se reîntoarce! Atac frontal! Imediat, lemnul şi piatra intră în acţiune:

— A trecut nepăsător pe lângă mine.

— Nici pe mine nu m-a văzut.

— Ce părere ai?

— O să revină. Lasă-l. Războiul e lung. Câştigă cine rezistă mai mult.

— Ieri credeam c-am obţinut prima victorie: s-a împiedicat de mine. Dar nu m-a luat în mână. A dat cu piciorul.

— Când o să aibă nevoie de tine, n-o să te mai neglijeze.

— Da' de unde! Preferă să urle şi să ţopăie în jurul unui bulgăre de plasmă. El îi zice foc.

— A, generalul ăla încins? Ai văzut cum i-a dat viaţă?

— I-a dat?! A furat-o, ticălosul...

— A luat un pumn de iască, a lovit între ele două amice de-ale tale şi-a sărit o scânteie.

— Aşa sunt femeile astea: temperamentale.

— Şi de acolo, din iască, generalul s-a întins peste suratele mele.

— Se aruncă, mititelul!

— Înfumurat, generalul ăsta. Se laudă că vine din stele.

— Dar ce, eu nu am vechime? Nu vin şi eu din aştri? Câţi meteoriţi nu cad pe Pămînit?

— Trebuie să ne păstrăm încrederea. Vom învinge totuşi în lupta cu ignoranţa lui. Ieri a pus mâna pe mine. Prima mea victorie: s-a apărat cu mine împotriva unui monstru. Dar după asta era cât pe ce ca îmbuibatul de general să mă facă scrum.

— Ai dreptate: pe voi nu vă cruţă. Dar noi avem datoria să stăm neînfricaţi în faţa lui. Noi nu ne înmulţim prin scrum, ci prin aşchiere sau sfărâmare.

— Suntem şi noi materie, la urma urmei, nu-i aşa?

— Şase, uite-l că vine. Ce aere plasmatice îşi dă!

— Sunt în primejdie! Ajutooor! Ba nu: uite-l că s-a stins.

— A, dar uite-l pe biped. Vine drept spre noi! Întinde mâna spre mine!

— Ce-o fi vrând să facă? Îl loveşte cu ceva dur! Îl sparge. Ia în mână bucata cea mai mare, care e ascuţită la un capăt. La ce-o fi servind?

— Ura! Am învins! strigă *BELLATRIX,* ţopăind. Uraa! Uraa!

Îl trag serios de pulpana variantei mele, care se lăţeşte în mod grotesc:

— Inconştlentule! Vrei să strici totul? Nu-ţi dai seama că suntem călători în timp şi că ne aflăm aici din greşeală?

Ce-i drept, învinsesem şi în această variantă. Colegul nostru, care servise la confecţionarea primei unelte, n-a mai putut să strige „ura!“ Momentul când bipedul n-a mai putut supravieţui fară cuţite, arme, săgeţi de piatră coincide cu victoria noastră. Atunci am câştigat. Nu peste mult timp, el şi-a împletit definitiv destinul cu uneltele sale de silex (ori xilex). De-atunci am dus-o din victorie în victorie: omul şi-a făcut un ţel din a avea unelte, a le şlefui, a le mânui. A trecut apoi la piatră de construcţie, de smarald, piatră acră etc.

Deodată am văzut negru în faţa ochilor. *BELLATRIX* dispăruse. Când am auzit în jurul meu şoapte xilexiene,
mi-am dat seama că eram prizonier. Îmi puseseră cătuşele-de-ceaţă.

Cine ar fi crezut că o peregrinare prin istoria terestră, făcută numai din simţul datoriei, mă va aduce în faţa completului de judecată? În stânga mea, *BELLATRIX* s-a pleoştit de tot. Bine cel puţin că se simte cu musca pe căciulă.

PREŞEDINTELE COMPLETULUI: Ce influenţă a avut infiltrarea celor doi acuzaţi în trecut? Sunt ei vinovaţi sau nu? Ştim că acuzatul *BELLATRIX* e un începător, ceea ce
i-ar acorda circumstanţe atenuante. Dar inconştientul de *INFORMAŢIONAL?* (Din nefericire, acesta sunt eu, total conştient de acuzaţia de inconştienţă. *TRADUCĂTORUL).* Sunt vinovaţi sau nu aceşti sceleraţi care erau să modifice în mod esenţial viitorul unui nod spaţio-temporal de importanţă strategică pentru INTERMUNDIU? *LEX SEDLEX,* ai cuvântul.

Am tresărit, privind făptura amorfă care se urcase pe podium. Într-adevăr, era *LEX SEDLEX,* cel care pusese la punct dosarul *Antim & Biondo,* devenit apoi *A* & *B* şi *Aleph* & *Beth.*

LEX SEDLEX: Cel de-al doilea război mondial a reprezentat un punct de maximă importanţă în istoria acestei mici planete.

PREŞEDINTELE COMPLETULUI: O clipă! Era vorba de războiul numărul zero.

LEX SEDLEX: Nu. De consecinţele lui, produse prin infiltrarea celor doi acuzaţi în trecutul omenirii. În privinţa celui de-al doilea război mondial, comisia formată din mine a întreprins un studiu de maximă importanţă, eşalonat pe o durată de trei milenii galactice.

PREŞEDINTELE COMPLETULUI: Păi, am înţeles că războiul n-a durat decât...

LEX SEDLEX (doct) Nu evenimentul, ci studiul... Ei bine, brusc, după anul 1945, lumea devine prea mică în conştiinţa tereştrilor.

PREŞEDINTELE COMPLETULUI (*uimit*): S-a contractat?!

LEX SEDLEX: Nu. S-a extins *mass-media* şi omenirea s-a transformat într-un „sat global“, devenind un focar energetic care a schimbat rapid lumea şi a perturbat activitatea noastră în zona galactică respectivă.

CHIRURGUL AMBIENTAL PRINCIPAL: Într-adevăr, am avut de muncit mai mult.

LEX SEDLEX: Bătălia intelectuală se dă şi pe frontul terestru, ea fiind o parte a bătăliei neuron-neurino, care cunoaşte o nouă recrudescenţă în întregul INTERMUNDIU. Pe frontul inteligenţelor, xilecşii-idee fac ravagii.

COORDONATORUL DE CONCEPTE (revoltat la culme): Am stabilit în ultima şedinţă a comisiei noastre că ideea nu-i un xilex, să vă intre bine în cap! Sau, dacă nu-l aveţi, în spaţiul închis în care credeţi că vehiculaţi idei! Ideea nu-i materială, este un lucru abstract, de a doua natură.

LEX SEDLEX: Deci afirmaţi că xilexul-idee, de care vorbeam, e un simplu bluf?

PREŞEDINTELE COMPLETULUI (*ca să salveze situaţia*): Ce spun ultimele cercetări?

ÎNŢELEPTUL PRINCIPAL: După cum ştiţi, problema fundamentală care se pune în faţa filosofiei noastre este cea a terminării materiei cenuşii transformabile din Univers. În Universul Cunoscut, spre deosebire de cel Necunoscut, predomină tendinţele evolutive ale materiei spre inteligenţa;

aceasta se întăreşte, asimilează tot mai multă energie şi ajungem să ne punem întrebarea: dacă actualele tendinţe, care se manifestă exponenţial, se vor menţine, oare nu cumva în

curând întreaga materie va deveni inteligentă? Ne aflăm oare în pragul unui Big Stop informaţional? Răspunsul categoric este: şi da, şi nu. Da, pentru că inteligenţa, în drumul ei spre cucerirea Universului Cunoscut, nu cunoaşte stavile. Nu, pentru că o parte a materiei, emiţând idei, se transformă, pierzând masă, mărime numită *defect de masă-idee.* Deci ideea este un fel de radiaţie a materiei, ceva care scapă oricărui control, energia disipată şi neregăsită niciodată într-o nouă mişcare. Şi ne întrebăm: sub presiunea acestei transformări în idee, pierzând continuu masă, Universul nu va ajunge oare să se prăbuşească în sine, devenind în curând un imens neuron?

ETALONERUL PRINCIPAL: Greşeşti, colega; în Univers nu există numai neuroni. Celula nervoasă, neuronul, datorită faptului că nu se multiplică, este într-adevăr unitatea fundamentală a inteligenţei. Dar să nu uităm de Sistemul de Unităţi Fundamentale de foton, electron, mezon, graviton şi *straniuon.*

PREŞEDINTELE COMPLETULUI (nerăbdător): Ei bine, civilizaţia terestră prezintă la această oră garanţia raţionalităţii, pentru a nu îngreuna – prin autodistrugere – munca noastră în această parte a Universului?

PLANIFICATORUL LUMILOR MICI (citeşte dintr-un lung papirus ondulatoriu): Din motive de economie, INTERMUNDIUL a alocat civilizaţiei terestre 10^{40} neuroni (în cifre absolute), ceea ce înseamnă un profit de 0,00000003% la un milion de neuroni-forţă activi. Supravieţuirea în timp a unei civilizaţii este determinată de această cotă-parte, care s-a dovedit a fi suficientă pentru civilizaţiile mici. Până la ora actuală, tereştrii au consumat din cota alocată doar 10^{10} neuroni, ceea ce îndreptăţeşte speranţele noastre într-un viitor raţional.

LEX SEDLEX: De la războiul intergalactic de pe Terra
s-au scurs mai multe epoci: xilexul timpuriu, târziu şi xilexul medieval. În epoca industrială am pierduit în mod constant terenul câştigat de generaţii şi generaţii de luptători neînsufleţiţi (însufleţiţi totuşi, de un ideal măreţ), pentru că omenirea renunţă într-o anumită măsură la obiecte, mai ales la cele de xilex. Degeaba am mărit numărul meteoriţilor, am trimis comete (cometa Halley s-a apropiat până acum de Pământ de circa 200 de ori, dar nimeni n-a acceptat-o între colecţiile sale). Aservită tot mai mult propriului sistem informaţional, omenirea va face

eforturi tot mai mari să se izoleze de dominaţia noastră, care a ajuns să se manifeste prin concepte; trecând programatic de la xilex la bronz, apoi la fier, apoi la plutoniu, tereştrii au uitat că mai există şi xenonul, argonul etc. şi astfel au eşuat în tentativa lor de a se sustrage influenţei binefăcătoare, generoase, dezinteresate pe care o exercita asupra lor INTERMUNDIUL XILEXIAN. Influenţa noastră se resimte la ora actuală sub diverse deghizamente (cine poate bănui un cuvânt care conţine nevinovata literă x? etc.).

Cu alte cuvinte, i-am folosit pe tereştri în scopul edificării unei *societăţi de camuflaj* (vezi şi tratatul lui Anselmus din Eritreea, *Rolul uneltelor de XILEX în evoluţia omului).* Istoria a înregistrat confuz această etapă din evoluţia Terrei, inversând în mod tendenţios raporturile de subordonare om*-XILEX.* Toate tratatele lor consideră *XILEXUL* sau *SILEXUL* ca unealtă minerală a omului primitiv, când, de fapt, prin *XILEX,* ei erau nişte unelte în mâinile noastre.

Dezbaterile furtunoase ale juraţilor s-au sfârşit totuşi, cu o hotărâre: *BELLATRIX* urma să fie trimis pe Alea, o planetă pe care nu se poate ajunge decât din întâmplare. Abia atunci s-a descoperit că *BELLATRIX* mai fusese pe Alea şi, cum nu mai putea ajunge încă o dată tot din întâmplare acolo – a fost achitat. În privinţa mea n-a existat decât o vagă îndoială – titlurile primite până atunci mă puneau la adăpost.

24. Poveste galactică de adormit copii

XILECŞII n-au copilărie.

La naşterea lor concură mai multe întâmplări, dar când se închează ca entităţi, sunt deja adulţi. Se mai foloseşte expresia „tânărul“ său „bătrânul“ xilex în sensul de „neexperimentat“ sau „experimentat“ („bogat în variante“). Deci nu îmbătrânesc. Asta nu înseamnă că sunt nemuritori, deşi n-ar fi o prea mare greşeală să-i considerăm astfel. Se întâmplă să se mai disipeze în alte entităţi – xilexiene sau nu.

„Şi doar l-am rugat pe *BELLATRIX* să sară peste şcoală şi studenţie, îşi spuse amărât Antim, după ce contemplă cu multă uimire lumea din pătuţul său de lemn. A făcut şi el ce-a putut“. Datorită vârstei sale, nu-l putem învinui pe Antim de lipsă de inteligenţă, dar realitatea e că *BELLATRIX* greşise înadins. Voia să guste şi el o fărâmă de copilărie.

Căci există o planetă a copilăriei. *XILECŞII o* ţin în secret, numai pentru ei. Iar când se simt prea bătrâni, prea experimentaţi, mai dau o raită pe aici. În Sezonul Estival e o atât de mare aglomeraţie pe planeta asta, încât *XILECŞII* acoperă de cele mai multe ori şi personajele, şi fundalurile scenelor din copilărie. Să ne grăbim să contemplăm planeta cât încă n-am intrat în sezon şi când densitatea de ocupare e mai mică de 0,005 kg/cm^3.

Antim B. a deschis ochii în ziua de 24 iunie 1994 (stilul vechi), în urbea C. Primul lui ţipăt s-a auzit în spaţiul paralel al celestegonilor, preludiind o modă care va face epocă: obiceiul şefilor de a vorbi pe un ton înalt.

Lumea ocupa spaţiul dintre o pătură portocalie şi umbra unor pereţi tapetaţi.

Undeva, în colţul încăperii, odihnea în liniştea de veci un cufăr al cărui conţinut a însemnat întotdeauna o enigmă pentru Antim B.

De fapt, spaţiul înconjurător plutea între gratiile de lemn ale unui pat.

O pătură portocalie, aşezată pe pat, stârnea alte nuanţe ale luminii.

Mişcarea lumii era un continuu du-te vino – al unei fiinţe înspre şi dinspre pat. Era mama sa, lunecând ca o fântână arteziană.

(Lumea avea parcă picioarele retezate).

Cu gândul la lunecarea fântânii arteziene, era să confunde mai târziu omul cu o pasăre. Era un trup al lui care nu se născuse încă.

Auzind ţipetele lui, celestegonii s-au bucurat: toate încercările lor de până atunci de a stabili un contact cu rasa umană dăduseră greş. Rezistenţa pământenilor se dovedise descurajantă. În orgoliul lor nemăsurat, ei desemnaseră restul civilizaţiilor, de care nu ştiau nimic, prin termenul de „extraterestre“, ca şi cum Universul ar fi fost alcătuit din două părţi sensibil egale ca mărime: Pământul şl restul.

Aptitudinile comunicaţionale ale lui Antim B. au ieşit la iveală încă de copil: afectat de faptul că e un neînţeles, a început să vorbească foarte târziu – pe la vârsta de cinci ani. Între timp, planeta Tristanilor, cu o pulsaţie lentă, îl zămislea pe omul geometric cu numărul 10002, în timp ce tatăl său îi spunea lui Antim: „Astăzi ai împlinit cinci ani“. Nici vorbă de prinţi şi prinţese, Cenuşărese, Scufiţe-Roşii etc. Încă de atunci şi-a pus Antim primele întrebări asupra zădărniciei soartei, asupra relativităţii noţiunilor de viaţă şi moarte, ceea ce va reieşi din întrebările pe care le punea educatorilor – întrebări datorită cărora a fost luat de urechi în repetate rânduri. Încă de acum se întrevede un destin tragic: Antim B. va rămâne totdeauna un neînţeles. Oamenii geometrici se alarmau din ce în ce mai mult, presimţind sfârşitul inevitabil al planetei cu memorie absolută, timpul lor era autogenetic, ipostazele trăirii se transformau în entităţi independente şi vieţuiau, omul geometric cu numărul 10005 se năştea într-o nouă pulsaţie a astrului iar Antim B. tocmai se pregătea să înceapă şcoala. Încă de acum viermele întrebărilor se trezeşte în el: cum trece timpul – pe uscat, pe apă sau prin aer? de ce ploaia plouă? etc. În vreme ce el îşi clarifica asemenea date, celestegonii trec iarăşi printr-un impas comunicaţional: fiinţele numite oameni îi căutau aiurea, numai unde trebuia nu, oamenilor le era imposibil să se desprindă de propria condiţie, căutându-i cu raţionamentele lor, cu simţurile lor, în locurile închipuite de ei – într-un cuvânt, sub dominaţia unui antropocentrism desuet.

După cea de-a doua explozie solară, biounzii treceau printr-o nouă etapă evolutivă. Călătoreau prin galaxie sub formă de unde în defazaj; nu făceau decât să-şi urmeze spaţiul de existenţă, alergând cu viteze în general subluminice. Termenii de „odihnă“ şi „pauză“ erau foarte vagi pentru ei. Este şi cauza pentru care elevul Antim B., deşi s-a împăcat cu şcoala, nu prea a strălucit. Profesorii de ştiinţele naturii se chinuiau să-l treacă clasa, deoarece elevul lor aplica teorema lui Pitagora atât pentru demonstrarea originii şi evoluţiei omului, cât şi pentru dubla elice a acizilor nucleici. Între timp, celestegonii desenaseră în Sahara un imens triunghi, spre a transmite omenirii salutul lor prin intermediul celebrei teoreme a lui Pitagora: pământenii însă acoperiră triunghiul cu un altul, folosit de ei pentru comunicarea cu civilizaţiile extraterestre, pe baza aceleiaşi teoreme. Cu profesorul de psihologie a avut mari altercaţii în privinţa întrebării: cine eşti? „Nu pot să ştiu–, a răspuns el. „Lasă tonul ăsta socratic şi spune-mi cine eşti, după catalog“. „Îl las, dar dumneavoastră sunteţi sigur că sunteţi ceea ce sunteţi?“ Profesorul şi-a potrivit ochelarii, şuierând printre dinţi: „Afară, Antim B., şi să-mi vii mâine la şcoală cu taică-tău tuns zero!“

Când studia, Antim B. stătea mai tot timpul în odaia sa de lucru şi venea la TV numai când mama să îl chema: „Vino, Antime, că tocmai a apărut profesorul universitar doctor docent....“ „Cine, mamă?" „Nu ştiu, că tocmai atunci a dispărut scrisul“. „Nu pot“. „Da’ mai lasă ciorilor cartea şi vino să mai vorbeşti cu noi... Ce faci acolo?“ „Învăţ un extraterestru să scrie şi să citească“. „Bine, mamă“. Şi mama se ducea la tata, pentru că acesta era mai documentat. Viaţa planetei cu memorie absolută se desfăşoară în pulsaţia astrului, mii de oameni geometrici, de plante, de unde geometrice se înscriu pe traiectoriile dictate de memoria absolută, contopindu-se într-o uriaşă neosferă în care gândurile unuia pot deveni ale tuturor, câtă vreme noul om geometric se desprinde din pulsaţia astrului.

Treptat, gândul că era un om banal a început să-l roadă fără cruţare. Îmbătrânise, dar figura îi rămăsese ca la şapte ani – ca şi sufletul. Nu i se întâmpla nimic mai de soi. Accidentele de circulaţie îl ocoleau pe raze de kilometri întregi. Nopţile nu aveau nimic misterios în ele. Farfuriile zburătoare îl evitau cu

încăpăţânare, deşi uneori hoinărea pe drumuri pustii. Se hotărî să rămână în fiecare seară în bucătărie; şi, în timp ce ouăle-ochiuri sau cartofii prăjiţi sfârâiau pe reşou, încerca să pătrundă înţelesurile unui limbaj înfiorător: un clocot ridicat din adâncuri – poate zgomotul vegetativ al planetei oamenilor geometrici. Zgomotul îl fascina.

Părea că sunetele recădeau spre fiinţa lui, închipuind zgomotul unor paşi care clătinau constelaţiile. „Spaţiul nu înseamnă nimic“, spunea Antim, „el se poate oricând transforma în timp, cei necunoscuţi ne sunt îndepărtaţi nu pentru că sunt departe, ci pentru că noi nu chemăm timpul lor“, spunea Antim, şi prin asta şi-a îndepărtat toţi prietenii. „Sufletul, domnişoară, sufletul este licoarea cu care se pot îmbăta nu numai oamenii, ci şi extratereştrii, mai ales dacă îi doreşti din toată inima“, spunea Antim sentenţios, atrăgând prin asta dezinteresul virtualelor prietene. Între timp, pe tărâmul lor învecinat cu Gangele, Himalaya şi Simfonia albastră, celestegonii îşi pierdură cu totul răbdarea, trecând la aplicarea planului radical de comunicare: trei milioane de indivizi s-au localizat pe timpanele unui pământean cu auzul foarte fin şi, la un semnal, au ţipat scurt şi asurzitor. Ţipătul nu a fost recepţionat.

Antim B. ajunsese însă într-un stadiu destul de avansat cu extraterestrul pe care îl învăţa să scrie şi să vorbească, trebuia doar să-l înveţe să scrie numai cu litere şi să vorbească numai cu sunete. O discuţie cu unul dintre tovarăşii săi de muncă şi viaţă ne oferă o importantă mărturie în această privinţă. „Şi cum îl înveţi să scrie, Antime?“ „Greu, pentru că îi scriu toate semnele pe care le ştiu şi el le taie pe cele care nu trebuie“. „Bine, mă, Antime, da’ aşa extraterestrul ăla al tău nu amestecă semnele, nu le pune claie peste grămadă?“ „Le amestecă, dar numai atunci când este emoţionat“. Între timp, în pulsaţiile necruţătoare ale astrului, omul geometric numărul 10009 devine omul numărul zero, în curs de geometrizare.

Pe planeta copilăriei şcoala s-a sfârşit. Toţi se maturizează, îmbătrânesc, dar rămân cu feţe de copii. Tereştrii şi extratereştrii au învăţat să citească şi să scrie % & = asdgf“ “%“xy%) (-rie. Cei mai mulţi vizitatori trec indiferenţi, mai ales dacă au apucat să aibă o copilărie. Pe marginea drumului, într-un cerc de copii, sărind într-un picior, Antim B. tocmai a

terminat numărătoarea

Ka-er-ga,
Vira-con-ga-la,
Vira-cola-con-ga-la,
Ka-ta-ra-er-ga!

Aţi trecut mai departe, xilexizaţi de aceeaşi indiferenţă, fără să vă daţi seama că aţi auzit o poveste de adormit extratereştri; povestea trebuie să fie scurtă, ca să-i ia prin surprindere şi melodioasă, ca să-i adoarmă imediat.

Dar, *XILECŞI* ce sunteţi, nu vă daţi seama că totuşi copilăria e un limbaj universal? Fiecare o trăieşte *pre limba lui.*

25. Xilecşi, în bunăvoinţa lor nemărginită

Tabla, singurul maestru de ceremonii, în frac negru, îl privea cu calm şi candoare. Timpul se scurgea mai greu, deşi terestrul se simţea din nou pătruns de suflul acestui animal policefal care era colectivul. Roata lumii îşi reluase mersul ei plictisitor. În timp ce asistentul vorbea, Antim se simţi saturat de atâta cunoaştere şi, ca de obicei, îşi trase deasupra o carapace sub care putea să-i ţină companie visul.

— ...Acum să detectăm raţiunea pentru care... de la care ar putea ieşi... deşi s-ar putea să nu iasă... e foarte transparentă metoda, e şi foarte sugestivă, uşor de ţinut minte. Deci fără o metodă e greu să aranjezi lucrurile în această ordine. Metoda, în afară de faptul că e simplă, frumoasă, uşor de ţinut minte, sugestivă, e şi uşor flexibilă. Metoda, oarecum vizibilă, de altfel foarte transparentă, sigur că da, stăm şi ne uităm iar acum o să aplicăm următorul principiu de la nivelul iniţial.

Asistentul gesticula mai mult decât de obicei, încercând să facă metoda cât mai elocventă (şi în spaţiu). „Îmi miroase a *XILEX“,* murmură Antim.

— ...E corect raţionamentul, nu? Ştiţi, de altfel, că o luăm în ordine, să descoperim următorul nivel al raţionamentului, iar de aici procedăm la fel, având în vedere, considerând că aceste lucruri... Este o metodă precisă. Bineînţeles, le luăm şi la rând, practic, unul după altul, pe fiecare, deci, da, bun, şi o luăm de la capăt. Ia să vedem.

„XILECŞII“, şuieră Antim, înspăimântat. „Este *IRAŢIONALUL!“* Şi îl trase de mânecă pe vecinul din faţă. „Aşa încep ei, înţelegi? Se insinuează în cuvinte, în gesturi şi apoi pun stăpânire pe fiinţa noastră. Să-i alungăm!“ Cel din faţă se întoarse şi îl privi cu ochii holbaţi, cu chipul încremenit într-o expresie tâmpă.

„Nu, nu... nimic“, bolborosi terestrul, reparându-şi greşeala. Pierduse din vedere un amănunt: şi vecinul din faţă era de mult xilexizat.

O zi xilexizată e uşor de descris. Te trezeşti fără să ştii că te-ai trezit, dormi în continuare sau, dacă nu te trezeşti mai mult, faci totul în transă, de parcă somnul ar continua. Te speli pe ochi, nu simţi apa, pentru că ai gustul, culoarea, fluiditatea ei.

Într-o zi, cineva l-a făcut atent: „mă băiatule, tu nu vezi că ai ochi – nu, serios – că ai solzi, că ai bronhii şi coadă de peşte!“ –

când lui nu i se păruse nimic suspect, absolut nimic – trecea pe lângă oameni şi nu auzea zgomotul valurilor. Nu prea îşi găsea rostul şi se mişca de colo-colo până la venirea nopţii, vântul îi bătea în urechi, ar fi trebuit ca noaptea să-i acopere privirea, respiraţia, să audă clipocitul unei ape – nimic din toate astea, atât numai că înainte de a adormi şi la trezire, dimineaţa, avea o ameţeală inexplicabilă, cercuri vineţii îi jucau înaintea ochilor, încăperea se învârtea cu el. Senzaţia de ameţeală dispărea după ce băga capul sub robinetul de la chiuvetă, apoi se îmbrăca la fel ca un om normal (de fapt, hainele i se păreau prea lucioase şi foşneau ca nişte solzi) şi, ca să fim sinceri până la capăt, unul din *XILECŞII* din Lagăr îi povestise în câteva rânduri despre peşti, îi arătase şi cârligul cu care îi prindea – uriaş, ruginit – iar el începuse să urască peştii, pentru că semănau prea mult cu oamenii pe care îi salută în drumul spre slujbă, dimineaţa, şi care îşi lărgeau nările, umplându-şi cu aer plămânii, dar rămâneau cu ochii bulbucaţi, înecându-se cu răspunsul la salut. Se deplasa pe drum, dar, de fapt, drumul mergea o dată cu el. În autobuzul mai mult sau mai puţin aglomerat oamenii dormitau în picioare, buzele niciunuia nu se mişcau, niciun ochi nu clipea – ochi îngheţaţi şi tulburi în clătinarea aceea peste care plutea mirosul de apă stătută.

Privindu-se în sticla unui pahar şi văzându-și trupul subţiat şi umerii curbaţi în sus, îşi dă seama că a pierdut şansa să fie pasăre, nu era exclus ca el să se fi născut pasăre, totul depindea de timp – să fi venit cu o clipă mai târziu sau mai devreme la naşterea lui – şi nu de spaţiul delimitat de gratiile de lemn ale unui pat, ca în prima lui amintire de copil.

XILECŞII nu existau atunci, nu îl pândeau; fiindcă ei, când nu ţi se arată, stau la pândă. Dar tot era ceva suspect, pentru că lumea întreagă – v-am mai spus? – avea picioarele retezate.

Când mergea, mama semăna, dar nu mult, cu o flacără – ceva lunecând în virtutea unui mecanism, al mişcării care îl depăşea. *Era* o pasăre. Cine ştie, poate şi zbura. Nu s-au înţeles îndeajuns – lui îi dăduse doar carne şi sânge.

Carnea atârna, dar sângele, cu o bătaie de aripă, îi umbreşte tâmpla. Trupul lui e de pasăre, dar e vitreg.

Aşa îi spusese *XILEXUL.* Între timp, luase fiinţă, îşi cheltuise din plin energia, se rutinase şi ajunseseră să se cunoască atât de bine, încât se confundau reciproc. O singură dată i-a dat o

palmă şi a plâns de durere: avea o palmă destul de grea *XILEXUL* ăsta ciudat.

Nu v-am spus: *XILEXUL,* cu bunăvoinţa lui proverbială, învăţase peştii să zboare, dar, din când în când, mai pescuia şi păsări. Le pedepsea pentru căderea lor în carne şi sânge; aşa cred. „Slutelor“, le spunea (sanchi – avea el o ciudă pe ele), după ce le prindea în cârligul mare şi ruginit în care atârnase ani de-a rândul peştii capturaţi – de fapt, nu îi curăţa de solzi, doar le răzuia albul de stele pe care îl prinseseră peste noapte, dar ele mureau şi aşa – „slutelor, le spunea, ar fi mai bine să vă căutaţi un alt regn, o altă planetă, pentru că nu mai sunteţi bune de nimic, şi cât
m-am chinuit să fac păsări din voi!“

Cam tot aşa le spusese şi peştilor – altfel ei n-ar fi fost înşelaţi să zboare în vecii vecilor. „Să nu vorbeşti? să nu scoţi un cuvânt? Dar asta e o boală, înţelegeţi? o boală, înţelegeţi?“, dar peştii îl priveau cu ochii bulbucaţi, îi cântăreau din ochi păcatele, boturile le deveneau hulpave pentru că peştii se cred neîntinaţi şi ne urmăresc pas cu pas, de parcă noi am fi vinovaţi de toate aiurelile din lumea lor, ne urmăresc îndeaproape, încât, într-o bună zi, ar putea curge buimaci peste noi, cu ochii dezgoliţi, zvârcolindu-se. „Muţilor“, le spusese el ronţăind seminţe, aruncându-le cojile (ele deveneau în aer stele negre, urâte, care nu îşi găseau locul pe cer), „muţilor“, le spusese, vedeţi ce faceţi cu muţenia voastră, visaţi ca proştii, nu spuneţi nimic şi visaţi tot timpul, mai bine aţi învăţa ceva mai practic şi, pentru că nu aţi renunţa la aripi în ruptul capului, aşa păcătoase cum sunt, cel mai bine ar fi să zburaţi; suficient să vreţi asta cu tot dinadinsul, deşi la început aripile n-or să vă fie de niciun folos, o să cădeţi la pământ, dar, dacă o să vă mai puteţi ridica, n-ar fi rău să mai încercaţi, să mai încercaţi – până la urmă o să reuşiţi, chiar dacă s-ar putea să nu vă daţi seama (asta e de mai mică importanţă, deja inconştienţa în care v-aţi cufundat nu are leac).

Pe fundul paharului a rămas doar un strop de vin.

Sângeriu.

Îl priveşte cu indiferenţă, apoi cu teamă. Apoi cu ură.

Începe să tremure, frigul îi acoperă nările, îi arde respiraţia, căci stropul din pahar s-a întins încet, devenind o pată, lăţindu-

se, pata s-a prelins peste buza de sticlă, l-a acoperit, i-a acoperit pe cei din jur. Şi pata se întinde la nesfârşit.

„Poate, că, totuşi, o să murim frumos“.

Frigul.

„Nu mă lăsaţi singur, vă rog, vă implor...!“

Plictisit: „Să vă ia dracul pe toţi“.

Pustiu.

Doar mirosul de *XILEX,* mirosul de timp...

Binevoitorul *XILEX,* mereu aproapele...

Plutind, cârligul se apropie, ajunge deasupra lui Antim cu un tremur uşor.

Cârligul uriaş, ruginit.

— Parcă e o zgardă. Ba nu, un ştreang, rânji cineva.

Adevărul e că de câteva zile Antim venea la serviciu arborând pe piept o cravată cu un nod uriaş – îşi pusese mari speranţe în acest obiect vestimentar care îi dădea, desigur, un plus de respectabilitate. Deşi el nu purtase cravată niciodată, cu excepţia primei întâlniri, care fusese şi ultima, din cauză că nodul de mătase îi înăbuşise în faşă declaraţia de dragoste.

Iar această uluitoare cravată era – închipuiţi-vă – într-un mod inexplicabil – şifonată. Întotdeauna şifonată. Ceea ce stârni un val de comentarii cu privire la forma, dimensiunile, netezimea unei cravate şi, prin asociaţie, la mâncarea pe care ţi-o pregăteşti singur, la eventualele şanse de reuşită în viaţă, la egoismul feroce al băieţilor tomnatici.

Dimpotrivă, un băiat respectabil, comentă altcineva. Singurul lui defect ar consta în starea de şifonare a cravatei, defect înlăturabil prin cele mai ieftine mijloace ale revoluţiei ştiinţifico-tehnice, care au pătruns, practic, în cele mai îndepărtate colţuri.

El voia să le replice, dar atunci i se punea un nod în gât: cravata. Până la urmă, nu spunea nici cârc. Se temea să iasă dintr-o încăpere; era sigur că nici nu va închide bine uşa şi va auzi de pe sală comentariile în legătură cu cravată lui, mai ales după orele când se epuizează subiectele în legătură cu fotbalul, filmul, timpul sigur şi probabil...

— Cum, domnule, nicio cravată nu poate să-şi calce ameţitul ăsta?

Şi totuşi, o purta ca un martir. îl strângea la gât, dar nu-i desfăcea nodul; ar fi avut probleme mari cu reaşezarea ei.

Îl jena când se apleca, o vedea atârnând vertical, încremenită în aer ca un apendice inutil, în poziţia firului cu plumb.

Îl jena când mânca – avea tot timpul intenţia de a o folosi ca şerveţel.

Nodul îi ridica în permanenţă probleme de simetrie, nerezolvate nici după minute întregi petrecute în faţa oglinzii.

Şi totuşi, se încăpăţâna s-o poarte. Deşi cravata stârnea comentariile cele mai acerbe, deşi era şifonată în aşa hal, încât putea fi purtată şi ca guler cu volănaşe.

Nu se temea de meteoriţi, de război, de cutremure aşa cum se temea de amărâta lui de cravată multifuncţională. Căci la atâtea lucruri putea fi folosită o cravată...

Între timp, serviciul se termină, iar Antim o luă cătinel spre casă. Avea să ajungă abia spre seară, căci o pornise mai întâi spre marginea oraşului. O luase de-a lungul câmpului. Era spre sfârşitul lui august şi lăcustele cântau – un fel de ascuţit de fierăstraie – de ai fi crezut că vor să-şi dea sufletul.

Până spre seară reuşi să ajungă la linişte necesară somnului. Acasă, în faţa patului nedesfăcut, se întrebă dacă mai avea rost să se dezbrace.

În cele din urmă, îşi slăbi puţin nodul de la gât, să nu-l deranjeze, se culcă liniştit, şi se înveli cu cravata.

Dormi nemişcat până dimineaţa. Ca la un semn, se trezi.

Nu mai avea timp să-şi aşeze ţinuta. Îşi netezi, doar, cu o infinită precauţie, cravata. Apoi ieşi.

26. O diagramă a personajelor

Ritmul mai puţin trepidant al acţiunii ne permite să inserăm aici o diagramă a personajelor mai importante.

XILECŞI:

DRAGONUL = comandantul plutonului trimis în urmărirea celor doi fugari, Antim şi Biondo.

LEX SEDLEX = justiţiar, autorul dosarului *Antim* & *Biondo* cu nume de cod *A &B.*

INFORMAŢIONALUL = antena, ochiul atoatevăzător. (Cu modestie vă reamintesc că acesta sunt eu, comentatorul.)

BELLATRIX = XILEX temporal din trena unor variante codaşe, în curs de materializare. Tot timpul m-am întrebat ce caută el aici, într-o acţiune atât de importantă.

Fiinţe aproape xilexizate:

Antim = terestru, gradul doi de inteligenţă, capturat de noi pentru pregătire în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală şi retrimitere pe Terra ca reprezentant al nostru. Ins puternic, structură de învingător. Evadează în mod inexplicabil.

Biondo = biound, grad de inteligenţă = 1,98. Capturat de noi pentru pregătire în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală şi retrimitere pe Solena ca reprezentant al nostru. Evadează în mod inexplicabil.

Fiinţe pe care nu avem interesul să le xilexizăm, evoluând în sensul dorit:

Hedaira = domiciliază pe Rowning, în Cetatea Imaculată. Nu contează gradul de inteligenţă. Nu vă gândiţi prea mult la ea; altfel, culoarea albă va ajunge să vă obsedeze.

Monstrul Simpatic = locuitor al Prozodiei, planeta plasmatică. Grad de inteligenţă = 15. N-are semne exterioare şi, chiar dacă ar avea, ar fi bine să nu i le observaţi: veţi fi lesne înşelaţi în aşteptările voastre.

27. Concertul pentru orchestra de xilex

Uneori îl apucă dorul să cânte la pian. Se urcă pe el cu mâinile, cu picioarele, şi începe să improvizeze. Vecinii ajung în curând să-i sesizeze preocuparea şi încep, la rândul lor, să improvizeze: care pe clapetele de fier ale caloriferului, care pe ţevile instalaţiei, care în faţa ferestrei. Cel din fereastră urlă şi sticla capătă în mod misterios calităţi rezonante. Cel mai nervos coboară, intră în camera terestrului prin uşa întredeschisă sau sparge uşa dacă nu poate intra imediat. Are surpriza să constate că în apartamentul de jos nu-i nimeni. Scotoceşte pe sub paturi, pe sub mese, ridică un colţ al covorului, chemându-l uşurel: „vecine!... vecine...“ Neatins de nimeni, pianul mai sforăie o dată, melodios. Brusc, nepoftitul intră în derută, simte că se petrece totuşi, ceva ce el nu poate înţelege.

Terestrul a ajuns la concert. E singur şi speră ca muzica să îl propulseze în cele mai înalte sfere ale contemplaţiei. Nu mai există programe. Nimeni nu ştie ce va fi azi. Poate este mai bine: o doză de imprevizibil sporeşte farmecul spectacolului total.

Pentru că spectacolul începe încă din sală: toalete de seară, feţe radioase, feţe vag-melancolice, umeri şi genunchi goi, degete duse savant la tâmplă, burţi cu cravate, blugi sau paiete. Sala se umple treptat, fiecare este cu cineva, toţi îi cunosc pe toţi, se salută ceremonios, se înclină în faţa evidenţei de a se cunoaşte, se tutuiesc, şuşotesc complice, se cunosc de când lumea, de la un alt spectacol, de la aprozar, de la carne – numai el nu cunoaşte pe nimeni. În jurul lui sunt numai feţe străine. Se aşază în fotoliul care scârţâie, mă scuzaţi, dă să facă o mişcare şi fotoliul scârţâie şi mai tare, mă scuzaţi, constată neplăcut surprins că al lui scârţâie cel mai rău, deranjează pe ceilalţi chiar mai mult decât coafura piramidală din faţă şi genunchii sclipitori – în completarea coapselor de porţelan – ai domnişoarei de alături. Înţepeneşte în fotoliu şi aşteaptă ca muzica să îl salveze, dar e ciudat că fotoliul nu înţepeneşte o dată cu el...

În sfârşit, se ivesc violoniştii, strângând cu emoţie viorile de gâtul fin. Zdrăngănesc pe coarde, se înclină de câteva ori, melodios, cu arcuşul, împing cu degetul în portativele de pe pupitre şi apoi rămân ţepeni, ca nişte viori viermănoase. Vin şi

ceilalţi: flautişti, trompetişti, trombonişti, saxofonişti, straniuonişti – aceştia duc în mână instrumente stranii. Mai vin şi alţii, care se ascund în spatele lor; pesemne pun la cale ceva perfid.

Orchestra a devenit un purgatoriu din care ies sunete atât pentru paradis, cât şi pentru infern. Brusc, totul se întrerupe şi cineva dă tonul: „la-a-a!“ O adiere trece prin viori „la-a-a!“ Apoi se lasă o tăcere de gheaţă în care dirijorul apare ca un aisberg; la coliziunea cu sala, aplauzele izbucnesc în trombă. Reverenţe, flexibilitate. Apoi bagheta dirijorală punctează undeva, pe cer, o constelaţie enigmatică şi concertul începe.

Viorile plâng. Vecinul îl trage de mâneca: fotoliul a scârţâit din nou.

Saxofonul agonizează. În faţa terestrului, doi inşi apropiaţi se încleştează şi sorb profund savoarea unui sărut.

Cinelli intră într-un ritm drăcesc. Se aude mai bine. totuşi, foşnetul staniolului de la bomboana de ciocolată pe care domnişoara de alături şi-a introdus-o graţios în gură.

Toartele cerului se prăbuşesc: trompetele atacă un oratoriu. Un copil scânceşte. Nu e numai unul. Dar mai lăsaţi-o dracului, copii la concert?

Concertul îl învăluie, îl târăşte în efluvii. Fotoliul scârţâie, staniolul foşneşte, copiii scâncesc, cei doi din faţa lui se sărută lung, şi parcă se aude un ţiuit, ba nu, o respiraţie febrilă, înfierbântată, e a unui bolnav de astm, cine e bolnav de astm şi a cutezat să vină la concert?

Priveşte încă o dată scena, văzând-o în adevărata ei goliciune. Vede feţele crispate, obrajii înroşiţi de efort. Vede pupitrele de lemn ca nişte scuturi menite să apere muzicienii de furia publicului. Vede fracuri scrobite, papioane şi măşti, multe măşti.

Pentru că tot concertul ăsta nu e decât un bluf. Ceea ce se petrece pe scenă e neesenţial. Scena e un spectacol de marionete menit să ascundă adevăratul concert, care se petrece în sală. Dirijorul atârnă pe nişte fire nevăzute şi se agită. Muzicienii, desigur, stau în vârful unor beţe mânuite de sub scenă. Cine o fi regizorul acestui spectacol?

În sfârşit, sala devine cuceritoare şi în curând adevăratul concert pune în umbră înscenarea cu muzicieni şi dirijor. Fotoliul scârţâie continuu, chiar fără ca Antim să se mişte în el,

domnişoara de alături a băgat în gură două bomboane, mototolind concomitent două foiţe de staniol, copiii plâng de-a binelea, îndrăgostiţii îşi şoptesc vorbe de dragoste, toţi ceilalţi spectatori au astm. Nici nu are rost să mai stea: concertul de afară e mult mai puternic. Norii se târăsc pe cer, picături minuscule plutesc în văzduh, fanfarele demarează în goana maşinilor, firele de iarbă de pe alee scrâşnesc, înrădăcinându-se în sol, pământul foşneşte la orice pas. Se disting percuţia, suflătorii, coardele. Se disting instrumentele de sinteză în acest imens oratoriu. Refren, apoi coda. O nouă învolburare sonoră, fugă sau canon. Aproape de casă, într-un colţ de lume obscur, îi ia urma *Missa Solemnis.*

Ajunge acasă. Vântul a crescut ca o vâlvătaie. Poate chiar Pământul se târăşte ca un miriapod spre un destin ce începe în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală. Soarele îi sfârâie în creştet – lumina scârţâie sub pânze grele.

Îşi astupă urechile: nu vrea să mai audă nimic. Ca un gong, răsună glasul sângelui şi vede caisul din faţa ferestrei – arteră cutremurată de sânge. Muzica nedesluşită e o povară dacă o refuzi, dacă nu te îndrepţi spre ea. Nu te poţi ascunde: muzica e pretutindeni. Universul cântă mereu. De altfel, Sol-mi-re-do-la-mi din Prima Retortă Sonoră a elaborat în 54 e.g. principiile Sonologiei Universale.

În esenţă, lucrurile par simple. Materia din care se formează sunetele e de origine xilexiană. Nu există *XILECŞI* auditivi, în schimb, orice mişcare se revelează unui auz foarte fin – doar de o mie de ori mai fin decât cel uman. Dar există nuclee de xilecşi amorfi, dar există realităţi ascunse în care xilecşii pot acţiona în voie. Şi astfel, având la dispoziţie materia din care se plăsmuieşte muzica sferelor, Universul cântă mereu, cu un glas aproape insesizabil.

Este, de fapt, zgomotul de fond al Universului Cunoscut.

28. Cantată xilexiană pentru marile regăsiri

Ieri m-am uitat la televizor şi am văzut un film. Tot ieri am dormit trei ore la prânz. Nu mai am ce să scriu în jurnal. Astăzi am mâncat. Am dormit. Am plâns de banalitate. Nu mai am ce să scriu în jurnal.

Încercă să se cufunde în inconştienţa unei acţiuni oarecare. Dar o simţea pe hedairă zvâcnind în fiecare gest, aşa cum o durere afurisită de cap face să-ţi zvâcnească tâmplele. Încerca să se ascundă în spatele lucrurilor. Dar toate obiectele exalau fiinţa ei, ca pe o miasmă. Mâna, lunecând peste ele, atingea parcă luciul unui obraz. Perechi de ochi se multiplicau în jur, sferele se suprapuneau, spărgându-se alternativ, scurgându-se, prelingându-se în tentacule, răsucindu-se – o vegetaţie luxuriantă. Ieşise pe stradă, o pornise fără ţintă pe străzi, dar în ziua aceea hedaira nu ieşise din carapacea ei, nu dăduse vreun semn de viaţă, refugiată într-o existenţă abia plauzibilă, sabie a lui Damocles atârnată deasupra lui doar de rânjetul unei stele. O forţă necunoscută. O forţă care dereglează aparatele sensibile, între care şi raţiunea.

I-e teamă de lifturi. Niciun lift nu este iertat de forţele neantului.

Lumina de deasupra pâlpâia, apăsase pe buton, un mic vârtej sonor şi liftul se opri între etaje, îndreptăţind teama lui ancestrală faţă de lifturi. Terestrul apăsase pe acelaşi buton, o forţă străină ţintuia liftul, deodată se auzi un declic şi se restabili echilibrul de forţe, fusese depus la parter; liftul zbură netulburat în sus, el puse piciorul pe prima treaptă, respirând adânc, începu să urce pe scări, etajele nu erau numerotate şi se întrebă dacă va putea vreodată ajunge *acolo,* dar unde? Fără îndoială, undeva, între etaje, îl aştepta necunoscuta, să îl măsoare din înălţime cu nişte ochi imenşi, de parcă ar fi trebuit să ia locul metrului etalon, în birourile de la Sèvres, ca să îl depună pe o treaptă oarecare, uimit de dispariţia ei, păpuşă gânditoare fără altă raţiune de a trăi decât mişcarea – după care toate lifturile din Univers vor funcţiona normal, chiar dacă *Hazardul* va face spume la gură, agitându-şi bagheta în faţa orchestrei xilexiene a

Evenimentelor Regizate.

Era pe o scară rulantă.

Magazinul îl primise cu aerul lui dens ca o pânză de nori. Cum raţiunea exilase bărbaţii la etajul al III-lea, păşise pe scară. A auzit-o dospind în adâncurile ei şi tremurând din toate încheieturile. Când abia pusese piciorul pe o treaptă care răsărise sub el, mozaicul din minte i s-a spart. Un gând răspicat, ca o şfichiuire de bici: scara rulantă se va opri. Nu avusese timpul să se înfioare de gândul lui, ca de o presimţire; se trezise pe o treaptă înţepenită. Totul durase câteva clipe. Era convins că la capătul scării îl aştepta ea, hedaira, din pură întâmplare, cu ochi pătrunzători, electrizanţi, ca mai apoi să-l lase buimac, dispărând fără urmă.

Luase deci varză, cartofi etc. şi avusese şansa să găsească, în sfârşit, cârlige de rufe. Cu o plasă în mâna dreaptă, alta în mâna stângă şi alta, căreia i se rupseseră mânerele, sub braţ, o porni spre casă evitând metroul şi declanşând în felul ăsta o nouă întâlnire. Trecătorii erau suficient de grăbiţi – oră aglomerată, spre seară; un furnicar de oameni împânzea magazinele, trotuarele, piaţa. Pe când întunericul cobora într-un balans ritmic, privirea ei îl fulgeră dintr-un mănunchi de oameni, nu se dezmetici din primul moment, plasa de sub braţ îi căzuse iar lucrurile din ea se împrăştiaseră pe jos, hedaira se topise în întuneric arzând în alb o clipă. Ca proiectat într-o preistorie a omenirii, aşezat în patru labe, începu să strângă cele împrăştiate pe jos.

Apariţiile ei se supuneau unei legi a compensaţiei: apăruse mai de multă vreme ultima oară – avea mari şanse să o întâlnească din nou. Ajunsese să o vadă aproape zilnic. Din pură întâmplare. Numai când ea îi dicta – şi totdeauna îl lua prin surprindere.

Trăiau, fără îndoială, în două lumi situate la poluri opuse – sau, poate, erau doi poli ai aceleiaşi lumi – nu se puteau atinge niciodată. Destinul lor era să penduleze unul în căutarea celuilalt. Erau liberi, mult prea liberi – libertatea unei frunze bătute de vânt. Cele două capete ale unui balansoar: când unul urcă, altul coboară. Prin ea, hedaira, Generalul-Universalul-

Posibilul îi întindea o mână grea, de plumb. Iar el nu era decât un biet om.

Hedaira se oprise. Trotuarul răpăia în jur, oamenii, trecând în goană, aproape îi luau în braţe, ea se oprise şi deodată trecătorii începuseră să păşească pe vârfuri, zgomotele să răsune de parcă lumea ar fi fost vătuită pe dinăuntru, Pământul încetase să se mai târască în cosmos, ea îl fixa cu ochii ei cenuşii, linişte deplină, încremeniseră, hedaira era la un pas, dar între ei crescuse un zid imens, prin care pătrundeau numai privirile, atingerea era imposibilă, ea schiţase un gest, el căscase ochii, înspăimântat de puterea lui – Pământul îşi reluase mersul prin spaţiu – el se întorsese, îşi scociorâse buzunarele, se pierduse în mulţime, nerămânându-i decât să se aşeze la coadă la pâine.

Simţea o privire în ceafă, ca un punct fierbinte.

. . . . .

— *Hello, hello* — se auzi glasul lui *BELLATRIX*.

Un vârtej de lumină cositori fereastra şi pereţii translucizi tremurară în mii de ape. Şi imediat vântul izbucnit din. senin zgâlţâi ferestrele. De fiecare dată, la venirea lui Bellatrix izbucneşte o mică furtună temporală.

— Mai trec pe la voi, acum sunt grăbit, se auzi din înalt şi în clipa următoare terestrul îşi simţi în jurul trupului, învăluindu-l ca o boare, vechiul prieten radiant.

— Biondo!

— A trecut atâta timp, bătrâne! Cât a fost: un an, doi, zece?

— În faţa lui *BELLATRIX,* timpul nu contează. De-acum nu-ţi mai dau drumul. Rămâi aici cu mine. Ei, uite că până la urmă ai venit şi tu să vezi unduirile aplatizate ale pădurilor, imensele cristale fluide ale mărilor...

— Şi mai ales, bătrâne – Biondo clipi şmechereşte – irezistibilele contra-fiinţe terestre de sex opus, de care mi-ai vorbit atât de mult.

— Dar cum te-ai gândit să treci, în sfârşit, pe la mine?

— M-am reîntâlnit cu *BELLATRIX.* Vizită de curtoazie. Acum era prea grăbit – trebuia să fie prezent la apel – dar să ştii că e aceeaşi fiinţă de milioane, pe care poţi conta. (Milioane de variante, am vrut să spun). De altfel, hotărârea mea era luată de mult: Solena e cu totul alta. *XILECŞII* au pătruns peste tot – mai ales *AMORFII.* S-au infiltrat în toate ungherele lumii biounde.

Şi, ceea ce este mai rău, nici biounzii ăştia ai mei nu sunt în întregime conştienţi de asta, cu alte cuvinte, se complac în situaţia de *XILECŞI* inconştienţi. Mai sunt câteva secole până la Marea Revoltă a lui Bio-Sapiens.

— Ce este Marea Revoltă a...?

— Mişcarea astrală prin care am reuşit să scăpăm... de fapt, vom reuşi să scăpăm de *XILECŞI.* Ştii că *BELLATRIX* – băiatul ăsta e prea simpatic ca să-i porţi pică pentru ceva – m-a paraşutat în viitorul cam îndepărtat al Solenei. Măcar să mai fi prins câţiva ani din vechiul trecut!

— Nu ştiu, Biondo, poate o să fii dezamăgit; şi aici xilecşii au început să apară unul câte unul. Am impresia că în fiecare pas greşit din viaţa mea, în fiecare gafă, în fiecare moment penibil pe care l-am trăit şi-a băgat coada câte un *XILEX.* Bine măcar că nu sunt organizaţi şi acţionează haotic, atâta timp cât nu e *DRAGONUL...*

— Misiuni de recunoaştere? Oare când începe cucerirea Terrei?

— Tocmai tereştrii să ştie?

— Interesant, foarte interesant – murmură Biondo rămânând pe gânduri.

29. La umbra xilexului în floare sau Simţul special

„Oare *XILECŞII* cunosc sentimentul de dragoste?“ se frământa terestrul. Ştiam că sunt asexuaţi. Dar cred că dragostea amorfă e tot o invenţie a lor.“ De unde până unde el, alături de fiinţa asta? Cum naiba de sunt acum împreună nu va izbuti să-şi explice vreodată; ceea ce îl intrigă mai mult e că a trebuit să treacă atâta amar de vreme ca să-şi dea seama de stupizenia legăturii lor, să bată atâtea trotuare, să înghită atâtea filme proaste... Iar el s-o întrebe a mia oară pe ziua de azi, cu glasul neîntinat de plictis, de parcă întrebarea ar ţinti să dezvăluie semnificaţii neobişnuite, de parcă răspunsul ar fi o problemă de care atârna destinele Universului Cunoscut, întimpinând o mică dificultate numai din a da întrebării un sens interogativ.

— Ce mai faci?

Iar ea, privindu-l (ca pe un cadavru aşezat pe masa de disecţie?) – e atâta concentrare în ochii ei, Antim aşteaptă încordat să vină răspunsul, au fost situaţii când un singur cuvânt a schimbat soarta lumii, nu e cazul acum, însă când răspunsul cade flasc, ghilotinând orice urmă de poezie.

— Bine.

— Poezie? intervine solenautul. Aminteşte-ţi de *IRAŢIONAL,* de versurile cu care ai încercat să-l dai pierzării. îţi mai aminteşti? Eu, nu.

Totuşi, starea de poezie nu trebuie ignorată, există întotdeauna o speranţă sau nu mai există niciuna, spunea, pare-se, un *XILEX* înţelept din Lagăr. Iar el, în aceeaşi aspiraţie nebună spre nou, în lupta lui necontenită cu vechiul, să încerce să dea o alură romantică atmosferei printr-o altă întrebare, tot atât de puţin interogativă, menită să înviorează puţin spiritele, să le trezească din amorţirea în care le aruncase un nucleu de *XILECŞI AMORFI.*

— Şi altfel.

Iar răspunsul ei – are darul neobişnuit de a schimonosi orice răspuns, oricât de simplu: înainte de a deschide gura îşi dă capul pe spate, îşi netezeşte o şuviţă rebelă, îşi ţuguie buzele, îşi mută privirea puţin într-o parte etc. – pentru ca răspunsul ei să îl readucă la cruda realitate

— Tot bine.

Ca să se învârtă fără rost, se părea că şi ea presimţise inevitabilul sfârşit, îşi dădea seama că un *HIPNOTIC* acţiona împotriva lor, împotriva lui, să nu-i mai răsară nimic în cap, să nu poată spune decât:

— Mă doare măseaua.

Iar Biondo să confirme:

— Te-ai lăudat pe degeaba cu terestrele tale. Cel puţin, contrabioundele noastre...

Iar ea să nu vină nici măcar în întâmpinarea afirmaţiei lui, care ar fi trebuit contracarată. Are un trup de hedairă, e frumoasă, e... Dar oare îl aude pe Biondo? Şi de ce oare atunci când deschide gura ies numai mărgăritare menite să distrugă şi cea mai fantastică realitate, s-o spulbere la picioarele unui grotesc sublim?

În sfârşit, clipa despărţirii, nespus de aşteptată, şi de el, şi de ea, hedaira fără glas, când el ar fi vrut să audă prăbuşindu-se în ruină trecutul, cu un huruit asurzitor – trecut care, din păcate, nu a dat niciun semn, culcuşit în cine ştie ce meandre. Iar el să-i spună atunci cu o extremă simplitate:

— Salut.

Iar şi iar. Uitând că aşa ceva se spune mai degrabă la venire. Pentru ca ea să-i răspundă cu o sinceritate neaşteptată, care ar fi urnit şi munţii din loc, numai pe el nu:

— Pa.

Reuşind să acopere cu o simplă silabă strigătul pe care el şi Biondo l-au scos ca la comandă:

— *XILECŞII!*

Bătrânul încearcă să distingă, de pe buzele celui care vorbeşte întruna, cuvintele distorsionate de un vânt ce bate aproape ritmic. Izbuteşte să prindă câteva frânturi de frază:

— … radioactivitatea... pădurile... invazia...

Vorbeşte un altul, aparent fără subiect, dar bătrânul sare ca ars: „Radioactivitate?!“ Dacă urechea lui, aţintită spre un punct bine definit, s-ar afla pe de-a-ntregul în puterea voinţei, ar trebui să se dilate, ajungând până la dimensiunile unei pâlnii de gramofon. Iarăşi vântul.

Ce şi-or fi găsit să discute în mijlocul trotuarului? Bătrânul în costum de blugi se opreşte după câţiva paşi mai lenţi, rotindu-şi fruntea ca un taur la un rodeo. Cu ochii în pământ, adulmecă situaţia.

Dar nu înţelege aproape nimic. Ah, vântul ăsta blestemat!

Sunt patru tineri. Vorbeşte unul dintre ei iar ceilalţi trei, între care două fete, o fac pe interesanţii, prefăcându-se că ascultă atent.

— Eu spun că dacă mi s-ar da posibilitatea să..

După ce descrie un semicerc în jurul grupului, trecându-i pe toţi în revistă, bătrânul în costum de blugi se opreşte în fata vitrinei atelierului de jaluzele. Examinează pe îndelete mostrele expuse acolo. Dar nu văzul ar fi simţul cel mai solicitat în acel moment, ci auzul: ca dinspre un ţărm îndepărtat, vin spre el valuri de cuvinte.

Şuvoiul trecătorilor se scurge pe trotuar. Paşii lor mitraliază caldarâmul. Printre trupurile vaporoase care patinează pe geamul vitrinei, bătrânul încearcă să le distingă pe cele ale tinerilor din grupul postat în mijlocul trotuarului.

În fata vitrinei s-a aşezat o femeie cu ochelari fumurii și cu un decolteu generos. S-a oprit ca un marinar la auzul unui cântec de sirenă, deşi ea, la rându-i, ar fi putut lăsa impresia unei vrednice amăgitoare a lui Ulise. Îşi scoate din poşetă o cutiuţă în oglinda căreia se priveşte, începând să se rujeze.

Pe bătrânul în costum de blugi îl intrigă însă o altă figură a străzii: un gură-cască oprit aproape de marginea trotuarului. Absorbiţi de discuţie, cei patru tineri n-au observat că cercul curioşilor s-a mărit în jurul lor. Nu l-au sesizat nici pe domnul cu cravată roşie, care s-a oprit nu departe de ei, ca să-şi aprindă o ţigară.

— Nu ştiţi cât e ceasul? întreabă cu o voce spartă femeia cu ochelari fumurii. Domnul cu cravată roşie o măsoară din cap şi până în picioare: „pe mine m-aţi întrebat?“ – se poate citi din expresia lui.

— Îţi dai seama, tinere, ce înseamnă spectacolul străzii, cu farmecul lui intangibil, spune bătrânul profesor, mângâindu-şi vesta maronie; ciracul îl ascultă încruntat.

Cei patru discută acum cu aprindere – mai că nu s-au luat la bătaie. Pe trotuar, cercul nedoriţilor admiratori se lărgeşte din ce în ce mai mult. Lângă o bătrânică, se postează un ins bărbos, cu un caiet sub braţ:

— Nu ştiţi de la ce-a pornit discuţia, doamnă?

— Acum am picat şi eu, dar cred că domnul din faţa vitrinei ne poate spune.

Într-adevăr, bătrânul în costum de blugi s-a întors cu spatele la vitrină, urmărind cu sufletul la gură discuţia dintre cei patru, ajunsă, se pare, într-un moment de impas. Dar oricât îşi forţează auzul, nu izbuteşte să recepţioneze la limita inteligibilului decât un glas sonor de profesor:

— Vezi tu, tinere, aveam în studenţie un amic cu care uneori puneam la cale o şotie, de fapt un test: mergeam în locuri destul de aglomerate şi începeam să ne înşiruim unul altuia nişte propoziţii fără niciun sens. Lumea se uita la noi ca la urs – ne credeau nebuni.

O doamnă planturoasă, cu o floare albă în piept, se apropie în fugă. Întreabă speriată:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu ştiu nici eu, doamnă, îi răspunde omul cu cravată roşie, clătinând din cap în semn de „câte prostii mai pot să le treacă ăstora prin minte“. N-a observat că din ţigară i-a mai rămas un chiştoc care în curând o să-i ardă degetele.

Meşterul din atelier, cu o salopetă murdară, a ieşit în faţa uşii, aducând la cunoştinţă tuturor:

— Dacă n-aveţi treabă la atelier, eliberaţi trotuarul, oameni buni. Aici nu-i loc de distracţie publică.

Nimeni nu pare să-i dea atenţie. Între timp, în jurul grupului iniţial s-au strâns o duzină-două de persoane.

— Ce se întâmplă aici? se aude o voce autoritară. Nimeni nu poate furniza vreo explicaţie. Dar posesorul glasului este un ins solid: îşi face loc cu coatele. Domnul cu cravată roşie deschide gura ca un peşte – respiraţia i s-a blocat în urma unui ghiont imprevizibil. Câteva trupuri se dezechilibrează din aproape în aproape, sprijinindu-se, în cele din urmă, în câteva trupuri stabile. Zgomotele care se propagă dinspre grupul central se suprapun. Un zumzet de viespi. Un mârâit de animal înfometat.

Un roi de viespi care zumzăie înnebunit. Deodată fundalul sonor e sfâşiat de câteva strigăte între care se distinge: „Nemernicule!“ Celelalte proteste se cumulează într-un zgomot destul de pronunţat, peste care pluteşte şuierul unei sirene. Scrâşnet de frâne.

Din maşina Salvării sare un asistent împreună cu un brancardier; ultimul trage după el o targă. Cei doi încearcă să se cufunde în grupul care în cele din urmă îi absoarbe cu o mişcare pendulară – de lac tulburat din încremenire de trecerea unei

şalupe. Haşurat apoi de o mişcare greoaie, grupul se umflă ca o cafea uitată pe foc. Se strânge apoi, expulzîndu-l departe de trotuar pe omul ordinii. Acesta caută în continuare pe cineva de la care să afle ce s-a întâmplat.

— A fost un accident? reacţionează un tânăr de pe margine, încercând să se îndese mai în faţă.

— Pot să vă ajut, sunt medic de profesie, se oferi o altă persoană, aflată în apropiere. Sunt mulţi accidentaţi?

Văzând că pe o rază apreciabilă în jurul lui nu se mai află niciun compatriot într-ale profesiei, omul ordinii îşi schimbă intenţia: vrea s-o şteargă englezeşte. O tânără îl trage de mâneca:

— Spuneţi-mi şi mie ce s-a întâmplat! Vă rog!

— Nu ştiu, domnişoară, înţelegeţi, nu ştiu! se trezeşte zbierând poliţistul.

Între timp, cei doi oameni în alb ies din cercul mulţimii. Brancardierul trage după el aceeaşi targă care, după toate aparenţele, e goală.

— Nu, o astfel de situaţie este inadmisibilă, am să-i dau la ziar — se înfierbântă cineva.

Grupul e un animal ciudat căruia nu i se mai disting capetele, mâinile, picioarele. Cozile lui s-au întins în stradă. Circulaţia e blocată.

Bătrânul în costum de blugi a rămas presat de geamul vitrinei, așteptând dintr-o clipă într-alta să audă pârâitul care ar fi vestit că sticla a cedat. Un spate puternic şi alţi câţiva umeri dispuşi în semicerc nu-i dau posibilitatea să-şi îmbunătăţească poziţia. „Ce s-o fi întâmplat“ se întreabă el. I se păruse ori se auziseră şi nişte împuşcături? La fel de tulbure e mintea domnului cu cravată roşie – obrazul domnişoarei i-a ajuns foarte aproape de buze iar sânii ei au rămas presaţi de reverele costumului său; situaţie cu atât mai dramatică cu cât din această capcană de trupuri nu se poate, deocamdată, desprinde.

Ar mai fi de adăugat că unele dintre secvenţele descrise, dacă nu chiar cele mai multe, s-au şi suprapus, la aceasta contribuind şi o lege statistică: Din momentul în care s-au strâns o duzină de oameni, numărul celor care se adaugă mulţimii variază exponenţial în funcţie de durată. Legea nu poate fi altfel dovedită decât prin experimente la scară socială.

S-a scurs ceva mai mult de un sfert de ceas până când s-a auzit o nouă sirenă. Maşina albă, întrucâtva asemănătoare celei a Salvării, se opreşte şi din ea se prelinge un şir de soldaţi cu măştile pe figură.

— Deblocaţi strada! răsună într-un megafon, dar cuvintele sunt acoperite de clocotul gloatei care se înghesuie să fugă; adevărata semnificaţie a acestui îndemn iese la iveală atunci când gazele lacrimogene şi-au făcut deja efectul. Monstrul pluricefal se revarsă cu o mişcare plasmatică prin aerul în care plutesc nori albicioşi, în timp ce şuieratul bastoanelor de cauciuc începe să se facă auzit.

Şuvoiul trecătorilor, care se scurge din nou pe trotuar, se meandrează în faţa atelierului de jaluzele, ocolind până aproape de bordură. E o zonă de formă circulară, pe care toţi se feresc s-o atingă.

Un tânăr se hotărăşte să ia el iniţiativa: păşeşte prin faţa atelierului, în linie dreaptă. Se aude un scrâşnet. A nimerit în nişte cioburi. Îşi îndreaptă privirea spre firma atelierului de jaluzele şi constată că vitrina s-a spart. Se opreşte deodată. Aude din urmă un glas:

— Treceţi cu toţii hai-hui. Nu vă opriţi niciodată. Să vă spun cum...

— Da, desigur, răspunde tânărul, încurcat. Acelaşi glas baritonal adaugă ceva – moment în care tânărul se întoarce şi nu zăreşte pe nimeni. Se roteşte încă o dată în jurul propriei axe, debusolat; priveşte spre oamenii care se scurg în şir indian, pe la marginea trotuarului. Toţi au gurile pecetluite. Un alt glas izbucneşte foarte aproape de urechea lui:

— Eu spun că dacă mi s-ar da posibilitatea să...

Se mai uită o dată în jur, speriat de-a binelea şi o ia din loc, cu privirea întoarsă în urmă. Recepţionează în plină figură stâlpul metalic care, fără îndoială, era destinat unui alt scop. Lovitura nu-i trezeşte pe moment nicio senzaţie. Trece grăbit mai departe, aruncând, de câteva ori, câte o privire furişă în urmă.

— Ce mulţi sunt! exclamă Biondo.

Antim se opreşte şi admiră nucleul de *XILECŞI AMORFI.* Sunt postaţi pe trotuar, într-o zonă circulară. Cei mai mulţi dorm liniştiţi şi sferele de influenţă din jurul lor joacă în mii de imagini. Nimeni nu-i vede, cu excepţia celor doi: Antim şi Biondo. Ei au

simţurile exersate: îi percep. Asupra simţurilor celorlalţi, xilecşii amorfi nu lasă nicio urmă. Dar trecerea prin apropierea acelui nucleu colcăitor are efectul provocat de o furtună solară: teamă, anxietate.

Fiecare dintre cei doi fugari a dobândit prin rutină un simţ special, şi anume, cel al sesizării prezenţei noastre – un simţ dezvoltat. Se recomandă ca, înainte de aplicarea sancţiunii prevăzute pentru ei – din sursele noastre, LEX SEDLEX îşi continuă activitatea într-o altă dimensiune, deci şansele de a da naştere unui ales monstru justiţiar sunt foarte mari –, acest simţ să fie extirpat, pentru că el se asociază unui sentiment de ură şi panică la vederea noastră, ceea ce poate avea o influenţă negativă asupra contactelor lor reale şi virtuale, zădărnicind nobilele, dezinteresatele şi generoasele noastre intenţii de colonizare a Universului Cunoscut.

30. Ce drum să alegi: xilexizarea

Când ajunse acasă, venind de la serviciu, Antim scoase un oftat de uşurare care stârni un uragan asupra zonei de coastă a insulei Guadelupa. Îşi dezbrăcă la repezeală cămaşa în carouri, deşurubând din antebraţul drept râşniţa de cafea. Braţul stâng i se termina în două degete şi servea drept diapazon (de când se întorsese din spaţiu, muzica îi intrase în sânge – în special Concertul pentru orchestra de *XILEX).* Îşi desfăcu patul, se dezbrăcă şi se trânti în el uşurat. (Cutremurul care urmă avu o magnitudine de 2,3 pe scara Richter). „Bellatrix, băiatule, m-ai aruncat pe o variantă cam tâmpita din viaţa mea; aş fi putut concepe vreodată că n-am să fiu cosmonaut?“ După ce terestrul adormi, furnicile, până atunci toropite de căldură, îşi reluară plimbarea pe glastra de flori şi pe ţevile caloriferului (o binecunoscută metodă de insinuare xilexiană). Antim invocase un vis cu o necunoscută enigmatică şi frumoasă – o hedairă – îi apăru însă mai întâi obişnuitul xilex amorf, mai apoi Biondo, care se bucura de un succes nebun la femei, din cauză că îndeplinea foarte bine şi rolul de foen. Terestrul se trezi înspăimântat. Îşi puse fâşul pe umeri, îşi luă galoşii, umbrelă, se uită la ceas, trase uşa în urmă.

Soarele dogorea. Dar, mai înainte ca Antim să simtă cum sudoarea îi şiroia pe umeri, se stârni o ploaie deasă. Mormăi un descântec şi se apucă să treacă strada. Iuţind pasul, depăşi cu puţin *DESTINUL*, ce îşi găsise ca substrat de agregare o pisică neagră. Respectiva pisică neagră, tăind calea unui trecător nesuperstiţios, îi va cauza acestuia, în aceeaşi săptămână, două nenorociri: pierderea unui meci pe teren propriu de către echipa favorită şi însănătoşirea subită a soacrei sale.

Ajunse într-o staţie de autobuz a marelui oraş. Primul veni aproape gol, însă el nu se sui. (Pe acelaşi traseu, autobuzul va avea un accident). Se urcă în următorul – arhiplin – şi coborî la prima staţie.

Trecătorii îl fulgerau cu câte o privire şi treceau. Scărpinându-se într-o ureche, Antim trezi un fluture, care îşi luă zborul şi se aşeză pe pulpele diverselor domnişoare. Apoi, impunându-şi voinţa şi reamintindu-şi că, la urma urmei, şi nişte fiinţe superioare precum *XILECŞII* sunt asexuate, izbuti să nu se mai uite spre partea inferioară a damelor care treceau, le

contemplă doar ca forme de viaţă ale Universului Cunoscut – Cunoscut? – izbutind chiar să nu le observe sutienele prin bluzele străvezii. Neuitându-se la femei, terestrul avea convingerea că va evita o parte din atacurile *PERECHII-SURPRIZĂ.* Se calmă, intră într-un bar în stil babilonic, bău un pahar care conţinea ceva sub numele generic de *băutură răcoritoare* – prin asta înşela un alt mesager al soartei: supersurogatul,

Întrebându-se cum de nu căzuse încă asupra sa lovitura *DESTINULUI.* „Sau astăzi urma să atace *TRANSSENZORIALUL?“* Îşi mai răsfoi o dată pletele, deschise un sertăraş, în frunte, scoase un cadran de tablă smălţuită; horoscopul înţepenise în dreptul acelei date şi acelei ore; scutură cadranul, dar limbile reveniră în aceeaşi poziţie. Căzu frânt pe o bancă, diametral opus faţă de o pereche de îndrăgostiţi, aşteptându-şi în linişte sfârşitul. Aşteptarea se prelungi fără rezultat.

Se întoarse acasă zdrobit. Când deschise uşa, se declanşă înregistratorul: „Pe unde îmi umbli, hoinarule? – îl luă în primire vocea lui Biondo. Am fost atacaţi de *PERECHEA-SURPRIZĂ,* dar am reuşit să-i alung singur. Biondo“.

„Dumnezeule, chiar de nimic nu mai sunt bun?“ se întrebă terestrul, în culmea disperării. *(Dumnezeu =* probabil, un rang în conducerea militară superioară – nota *TRADUCĂTORULUI).* Antim deschise fereastra, încălecă pervazul pe care apoi se căţără în picioare, privi în jos, îl apucă ameţeala, îşi făcu singur curaj, se aruncăîn gol, căzu, dar nu păţi nimic, fiindcă stătea la parter. Plecă din nou de acasă.

Sprenoaptese reîntoarse – Biondo era tot la femei –, îşi prinse tâmplele în pumni, mintea îi era invadată de un cântec fascinant, nu mai ştia de unde îl auzise, dar îl fredonase întreaga seară, abia atunci îşi dădu seama că era un refren Xilexian, apoi privi cerul smălţat cu diviziunile Lagărului Biocosmic de Conversie Fundamentală. Se trânti în pat, însă cutremurul nu fu sesizat de aparate. Adormi cu un oftat de uşurare, care răcori frunţile marinarilor de pe vasele amarate în rada portului Guadelupa. A doua zi sări din pat ca un resort, îşi înfipse în braţul stâng diapazonul, în braţul drept râşniţa de cafea şi o porni spre serviciu.

Spre seară intră în cameră puţin debusolat, clătinându-se. Oscila mai mult în plan dorso-ventral. Cu mâinile coborâte până aproape de genunchi, se îndreptă spre cuier. Îşi dezbrăcă pardesiul, lăsându-se mult pe spate, ca şi cum ar fi vrut să îşi mângâie burta. O mânecă refuza să iasă de pe braţ. Fu nevoie de un pic de perseverenţă, datorită căreia pardesiul fu apucat de un colţ al gulerului, apoi de agăţătoare, iar mâneca zvâcni în sus. ca într-o filmare accelerată. Reuşi să prindă un braţ al cuierului. Dar nu nimeri agăţătoarea. Pe neaşteptate, Antim prinse cuierul în braţe, cu tot cu hainele care erau în el. Cuierul se dezechilibră spre perete şi se sprijini în el, ca să revină apoi la verticală, dar nu pentru mult timp.

Biondo era la masă – mai bine-zis, pe masă. Aşezat ca un Murex, îşi oprise suflul radiant pentru câteva minute. Ratase o întâlnire şi rămăsese acasă în noaptea aceea. Când văzu că Antim se apleacă spre masă, ca bătut de vânt, sări reflex, în încercarea – fără îndoială, absurdă – de a-l susţine. Terestrul însă revenise la verticală printr-un joc ciudat al întâmplării.

— Hai, agaţă odată pardesiul, îi spuse Biondo.

Ca un om perseverent, Antim ţinea pardesiul cu o mână de agăţătoare şi strângea înfocat cuierul cu cealaltă mână; în curând, oblica trecând prin axa mediană a trupului său se îndreptă spre fereastră. Nu izbuti însă să se sprijine în sticlă, pentru că mâna dreaptă agăţă pardesiul în cuier. Pe urmă, stânga slăbi strânsoarea din jurul cuierului.

— Trebuia aruncat cuierul ăsta pom, îl dăscăli Biondo. Nu te mai saturi să strângi obiecte arhaice.

— Lasă-mă, bolborosi terestrul, clătinându-se. Numai contre îmi pui. Tu, urâtule. Şi *BELLATRIX*.

— Ţi-am spus să nu te mai legi de *BELLATRIX!* Ce-ai cu bietul băiat? îi porţi pică pentru că te-a paraşutat în timp cu câţiva ani înapoi? Dar pe mine, că m-a dus cu câteva secole înainte?

— Să cânte muzica! strigă Antim răguşit, aruncându-se în pat. Îşi privi mâinile cu o expresie tâmpă. Unde mi-e diapazonul? întrebă el plângăreţ.

— Ţi l-am ascuns, răspunse solenautul, liniştit.

— Unde mi-e râşniţa de cafea?

— Ţi-am ascuns-o.

Terestrul îşi duse mâinile la frunte:

— Unde mi-e horoscopul?

Şi, ca în poveştile galactice de adormit copii, Biondo îi răspunse pentru a treia oară

— Ţi l-am ascuns.

— Mereu îmi bagi strâmbe, se văicări Antim, căscând obosit.

— Înţelege o dată, omule, că xilecşii sunt aici! Că în fiecare clipă pot să pună mâna pe noi, dacă nu chiar ne-au şi prins în gheare! Nu vezi în ce bal te-ai xilexizat? Aminteşte-ţi de nava-amfibie, bătrâne, de confruntările noastre cu *XILECŞII!*

Biondo tăcu. Amintirile începură să-i dea târcoale. „Mai bine era în spaţiu. Chiar prizonieri ai *DRAGONULUI.* Pentru că în noi încă mai acţiona simţul primejdiei."

În liniştea camerei se auzi respiraţia şuierătoare a terestrului. Adormise.

Biondo îl privi îndelung „Câte victime a făcut omul ăsta printre *XILECŞI*. Şi iată-l o victimă a lor. Trezeşte-te, băiatule, trezeşte-te!"

Oare el ar putea lupta de unul singur? Biondo începu să dea înapoi, găsind un nou vinovat: dar oare armatele astea ale Terrei – că sunt câtă frunză şi iarbă – nu fac nimic? N-au prins niciun *XILEX?* Sau totul e învăluit în cel mai strict secret? Atunci ei doi au o cât de mică şansă de izbândă?

Absolut niciuna – nota TRADUCĂTORULUI. Cu satisfacţie, constatăm că terestrul va putea rămâne pe Pământ ca promotor al supercivilizaţiei xilexiene. Pregătit în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală, el va face dovada tuturor calităţilor sale şi ne va reprezenta cu cinste.

E o intenţie pe care am dori-o realizată.

31. Capcană pentru un xilex

— *XILECŞII* trebuie prinşi cu orice preţ şi aruncaţi în crematoriile de vise, decretă preşedintele la întâlnirea secretă a Marelui Consiliu al Generalilor. Mesajele alarmante care ne vin din spaţiu nu lasă nicio undă de îndoială: ei sunt periculoşi, ca şi culoarea vişinei putrede pe care o adoptă în relaţiile bi- şi colaterale.

— Aţi omis un lucru important, domnule preşedinte: nu ştim *unde*, *când şi cum* atacă xilecşii – această triadă noesică îşi cere de urgenţă rezolvarea – şi mai ales ce sau cine sunt *XILECŞII.*

— Sunteţi, ca de obicei, neîncrezător. O echipă de cercetători...

— Desigur, interdisciplinară...

— Exact – şi puternic disciplinată – a descoperit nada ideală pe care o putem arunca pentru prinderea *XILECŞ1LOR.* Nu ştim cum arată aceşti extratereştri. Nu ştim să-i separăm de substratele materiale cunoscute. În schimb, ştim cum să-i prindem, ceea ce mi se pare esenţial.

Generalii răsfoiră rapoartele cu o morgă solemnă. *XILECŞII* fuseseră semnalaţi pe un teritoriu neînvecinat. Îşi dobândiseră o capacitate excepţională de insinuare în actele individuale, de multiplicare în acţiunile colective: zâmbete forţate, aplauze, urale. Nu le scapă nimic, nici măcar nimicul. Este o enigmă de ce ei nu sunt chiar enigma personificată. Câţiva orbi au observat prin aer spinările de *XILEX* unduind sub nuanţa roz-portocaliu, care le place cel mai mult. Alţii declară că au ochi răi iar inimile sau suflurile lor vitale se aud ca nişte bătăi de pendulă sau de mecanisme explozive.

Pentru a-i captura, au fost desfăcute ceasuri, mori de vânt, bombe, proiecţii cinematografice, întruniri politice şi bucăţi literare, dar ei au scăpat de fiecare dată printre degetele celor care conduceau investigaţiile necesare. În orice caz, s-a dovedit că au o mare capacitate de analiză şi abstractizare. Sunt în mâlul câtorva zeci de nimicuri, pe care tot ei le fierb într-o zeamă mucegăită a timpului (dosar cu mărturii fotografice cutremurătoare). Întinerirea femeilor, curgerea fluviilor, retragerea peştilor în adânc, foşnetul pădurilor, risipirea nisipului, căderea păsărilor din văzduh sunt fenomene suspectate de a fi xilexiene. Fiind căutaţi în lucruri din ce în ce

mai profunde, cineva şi-a permis să afirme că ei sunt şi rămân în noi, ceea ce le permite să supravieţuiască *aici.* Nu numai că ei ne atacă, noi îi şi atragem, suntem capcane pentru *XILECŞ1;* de multe ori, ei se zbat ca să iasă; şi căutându-i în nori, printre stele, printre femei, în însăşi această căutare – până la urmă nu facem decât să ne căutăm pe noi înşine şi să ne regăsim ca pe nişte fiinţe atât de îndepărtate de Pământ – extraterestre, fără îndoială – încât n-ar fi rău să ne apreciem la justa valoare de *XILECŞI.* Şi oare Pământul n-ar fi o colonie extraterestră etc.?

Să nu divagăm, totuşi. Un impresionant colectiv a inventat o nadă cu adevărat impresionantă, pornind de la următoarea premiză: duşmanul poate fi atacat cu propriile-i arme: complexitate, vastitate, persuasiune, incisivitate. S-a imaginat şi construit un hiperdispozitiv care poate strecura în urma *XILECŞILOR* o adevărată mocirlă învăluitoare, ei nu se pot abţine să nu redescopere treptat obiectul-spaţiu înconjurător, să nu îl înghită cu voluptate, mestecând mai întâi calm (între timp se vor semnala fenomene statistice la nivel planetar: ceasurile se vor opri, fluviile au să stagneze pentru o miime de secundă, îndrăgostiţii se vor desprinde din încleştare), mestecând apoi cu înverşunare, pentru a ajunge la conţinutul esenţial, care – şi în asia constă uluitoarea invenţie – nu există deloc.

Iată, s-a realizat *nada*, uluitoarea *nadă* cu care un xilex va fi atras – desigur, în nadă nu încape mai mult de unul –, va fi desprins de context, va fi capturat spre a servi ca material didactic. Au fost construite zeci şi sute de asemenea *nade,* cu nume de botez foarte greu descifrabile, cu numele argotic de *râme-super;* şi iată, prin inventarea *nadeı*, omenirea are la dispoziţie o nouă formă de energie, atac, apărare, lumină, viaţă şi moarte.

Marele Consiliu al Generalilor dă ordin de aruncare a *nadei* iar aceasta plonjează în spaţiu-timp înaintând tăcut, răspândind în jur un polen violaceu, târându-se alene, cu un gâfâit abia auzit. Doar *pare* că înaintează tăcut – în realitate, *râma-super* este un *XILEX* uşor mecanicist emiţând spre ai săi

Într-un limbaj pe care pâmîntenii n-au izbutit încă şi nu vor izbuti niciodată să-l descifreze: vă aduc un om, emite *râma-super,* omul de la capătul undiţei, mi-a luat o groază de timp până când l-am învăţat să se ţină după mine (Consiliul se zgâieşte să vadă ce se petrece, având la dispoziţie monitoare,

receptoare, radiatoare, supervizoare etc., dar niciunul dintre aceste aparate nu-i serveşte la nimic), vă aduc un om, veniţi, totuşi, atârnă greu la capătul undiţei, veniţi, s-ar putea să fie mai mulţi...

Moment în care primul *XILEX* îşi declanşează tunelul de absorbţie, *râma-super* se cutremură, omul sau oamenii de la capătul undiţei au fost înghiţiţi. o ceaţă persuasivă acoperă totul ca un mucegai, cei înghiţiţi se mai văd înotând în spiralele unui fum intens, norii întunecă întregul cer iar Marele Consiliu al *râmelor-super* rămîne stupefiat, aşteptând în tăcere.

Moment în care al doilea *XILEX* îşi deschide, la rându-i, tunelul de absorbţie – este un *DRAGON* – ţinătorii-de-nadă îşi simt mâinile zdruncinate, *râma-super* s-a cufundat în pântecul monstrului (care nu prea arată a pântec), doar o ceaţă deasă, invadând orizontul, ridicându-se în cele din urmă, slabele zbateri ale *râmei-super* în pântecul monstrului şi Marele Consiliu al Generalilor, aşteptând în tăcere în faţa monitoarelor. *(Monstru = o* viziune de o urâţenie respingătoare – excepţie face Monstrul Simpatic – pe care tereştrii o atribuie aspectului nostru exterior. Analogă noţiunii de *om* pentru noi. *TRADUCĂTORUL).*

Moment în care nu se mai întâmplă nimic pentru cei din faţa monitoarelor-super, care izbutesc să se desprindă treptat de condiţia lor xilexizată, cufundându-se, din păcate, tot mai adânc în banalităţile vieţii de zi cu zi, nu se întâmpla nimic nici pentru ceilalţi, deoarece înverşunatele confruntări ale *XILECŞILOR* au loc într-un alt spaţiu-timp, pe alte dimensiuni ale cunoaşterii şi pentru recepţionarea lor e nevoie de un simţ special. Al doilea *XILEX* simte la capătul firului miros de nadă, se apropie, acolo stă întins în baia de raze, sătul, primul *XILEX,* cel de-al doilea se apropie încet iar primul nici măcar n-are timp să mai dea un semn de recunoaştere, *XILEXUL* învingător mestecă lacom până când i se pune un nod în gât, se pare că a înghiţit tot, şi el îşi dorea un om, nu era pretenţios, un singur om, ceilalţi sunt indigeşti, lipsiţi de stări afective – ar fi dorit atât de mult un om iar acesta să fie Antim –, şi o lacrimă uriaşă îi cade din ochi, picurând în Universul Cunoscut, ca o petală incandescentă în care clefăie alţi mii de *XILECŞI* plângând nebuneşte.

32. O adiere de xilex

Totul începuse târziu, când se întunecase, iar Antim, într-unul din rarele sale momente de clarviziune, remarcase că vântul zgâlţâia cu putere ferestrele, deşi ele nu se vedeau în spatele draperiilor de catifea. Se auzea un trosnet ca de copac uscat. Vorbitorul din faţă obosise şi gura i se lăţise considerabil din cauza peroraţiei, colţurile ei apropiindu-i-se de urechi. Antim era pe punctul să adoarmă: imaginea, lunecând pentru o clipă, bărbia, căzându-i în piept, capul, clătinându-i-se ca o mărgică... Apoi: ochii frecaţi cu îndârjire, fălcile trosnind involuntar, bărbia ţâşnind înainte, imaginea reapărând pe retină şi deci:

Iată masa aşezată pe podium, în partea cea mai îngustă şi mai de jos a amfiteatrului. Vorbitorul încearcă să emită un sunet care, însă, i se scurge pe gât; tuşeşte, înecându-se, înşfacă paharul de apă şi îl goleşte dintr-o suflare. Ceilalţi moţăie i*n corpore* la masa drapată în catifea vişinie. E trecut de miezul nopţii.

„Oare or fi adormit cu toţii?“ se întrebă terestrul, privind pe furiş în jurul lui. Nimeni nu părea impacientat că simpozionul sau colocviul sau ce-o mai fi fost se prelungise până la ora aceea. Încercă să-şi schimbe poziţia: turul pantalonilor i se lipise de bancă, din cauza transpiraţiei. Cine ştie, poate rămăseseră prizonieri cu toţii, în bănci. Aerul era lipicios.

Din considerente strategice, se aşezase în apropierea uşii, a singurei uşi care nu era încuiată: prinse un moment prielnic şi ieşi din sală; ieşirea lui nu atrase atenţia nimănui. Pe culoar deschise ochii mari, scrutând în perdeaua de întuneric. Undeva, departe, uşa de la intrare rămăsese deschisă şi vântul îşi exersa corzile vocale pe culoarele Universităţii. I se făcu deodată frică; o pală de vânt îi umflă cămaşa şi Antim se trezi clănţănind de frig. Reintră în amfiteatru. Între timp se stinsese lumina şi pe Pământ se ridică o ciupercă atomică. Un referent făcea rechizitoriul armelor nucleare; umbra îi atârna spânzurată de tavan. Proiecţia holografică se sfârşi; lumina izbucni necruţătoare. Antim se simţi ca un şobolan a cărui văgăună a fost descoperită. Un braţ unsuros îi lunecă de-a lungul gâtului şi îl înlănţui – cea de alături (cel de alături?) se lipise strâns de el.

Tocmai atunci se vorbea de androizi, de mutanţi, de replicanţi; vorbele cadenţate păreau rezultatul unui dicteu

automat. Referentul ţinea ochii închişi – dintr-o clipă în alta, ai fi crezut că vrea s-o ia la plimbare pe un perete, vorbind în transă, rumegând mai departe subiectul prolix al conferinţei. Abia atunci, pe ecranul alb din faţă, Antim zări o scobitură, ca şi cum explozia de adineauri ar fi săpat în el. La baza aceluiaşi perete se înşiruiau adormiţii membri ai prezidiului, legaţi la ochi, ca în faţa unui pluton de execuţie.

Încercă să scape de braţul care îl încolăcise; „mă sufoci“, scrâşni terestrul, nereuşind să se desfacă din strânsoare. Izbuti totuşi, nu înainte de a observa că una dintre unghiile celei (celui) care îl îndrăgise subit se prelingea ca o gheară. În sfârşit, se eliberă din strânsoare. Îşi ridică ochii din pământ, de teamă să nu zărească, sub marginile ondulate ale rochiei, ghetele ortopedice destinate protecţiei copitelor.

Uşa era din nou aproape şi el o întredeschise – vântul o trânti cu putere. Intenţionă s-o tragă la loc, dar nu izbuti. Vântul pătrunse în amfiteatru modelând coafurile și veşmintele largi după bunul lui plac şi împrăştiind în evantai foile albe de pe masa prezidiului. Pe când încerca să tragă de clanţă spre el, Antim făcu imprudenţa să privească în afară: o lumină copleşitoare plutea în întuneric. Izbuti să trântească uşa la loc. Dar în amfiteatru vântul se înteţise, de parcă sute de ventilatoare s-ar fi deschis înspre sală. Glasul referentului izbucnea printre palele vântului. Când lumina se stinse iarăşi, o rafală de vânt şuieră pe deasupra şi clinchetul melodios al unor cioburi anunţă trecerea unui geam într-o existenţă multiplă. Antim se repezi spre fereastră, lovindu-se de un pupitru şi apoi împleticindu-se în draperia care atârna din tavan. Podeaua i se clătina sub picioare, ca puntea unei corăbii.

Exact. O pală de vânt umflă draperiile din dreptul ferestrei şi amfiteatrul se puse încet în mişcare. Plutea pe o mare întunecată, scârţâind din toate încheieturile. Ceilalţi matrozi, pe puntea ei, aţipiseră în bănci. Auzi o şoaptă: *Nu te mişca. Nu privi în urmă. Rişti să distrugi tot.*

Oraşul se îndepărta tot mai mult, cu catargele lui de beton. Antim zâmbi, simţind în obraz adierea de xilex. Adierea se înteţea, promitea să devină furtună şi să îl împingă spre necunoscut, străjuit de statuile blegi ale celor ce adormiseră în bănci sau la masa din faţă, în poziţii întrebătoare.

33. Xilexiada

— Cred că de un singur lucru ai mai fi bun: să devii autor de *science fiction*, îi sugeră Biondo într-o bună zi, exasperat de xilexizarea aproape completă a lui Antim.

Acesta îl privi ca trezit dintr-un vis.

— Cred că...

— Bineînţeles. Îi cunoşti pe xilecşi ca nimeni altul şi mai ai avantajul că nimeni nu crede în povestea asta. Ai ajunge repede un rapsod galactic de invidiat.

Propunerea fu uitată câteva zile, la capătul cărora pe adresa lui Antim sosi un colet trimis de monstrul simpatic.

— Îţi spune ceva numele ăsta? întrebă Biondo.

El nu ştia că Monstrul Simpatic nu era fiinţa care să poată fi refuzată, mai ales când atingea în Antim o coardă atât de sensibilă: Prozodia, planeta *hobby*-ului său.

Terestrul ţinea acum în mână un cupon – invitaţia la spectacolul „Un animal fantastic“, de pe Prozodia, planeta plasmatică, cupon în care i se indica şi punctul din spaţiu în care putea găsi coletul. În aceeaşi după-amiază descoperiră că acest colet era o cuşcă imensă, îngropată, prin defazare temporală, într-un spaţiu paralel, după principiul existenţelor suprapuse. În interiorul ei se afla un hippron, animal fantastic inventat de Gérard Klein, căruia însă, prin perfecţionările ulterioare, i se măriseră mult performanţele spaţio-temporale.

Înainte de a porni în expediţia care urma să-l consacre definitiv, Antim nu se lăsă până când nu efectuă câteva incursiuni în trecutul omenirii, pentru a pune la punct, o dată pentru totdeauna, problema paternităţii unor invenţii de o importanţă vitală. Hippronul se dovedi o maşină de călătorit în timp, mult mai limitată, dar mult mai exactă decât vechea noastră cunoştinţă, Bellatrix, care de câțiva ani nu se mai arătase la orizont.

*

*   *

Cu ochii larg deschişi în noapte, Antim medita acum la grandioasa expediţie spre Prozodia – atenţie, Antim B., marele rapsod xilexian, un nume ce se va înscrie definitiv în conştiinţa unui număr de cititori tinzând spre infinit. Uralele îl învăluiau

într-o mantie zeiască iar el, de pe spinarea hippronului, admira straniul spectacol al mulţimii care i se revărsa în întâmpinare.

Brusc, un ţipăt îl înfioră. Se întoarse pe partea cealaltă şi, ca un înotător orb, îşi căută o poziţie convenabilă pentru mâini şi picioare, rămânând apoi nemişcat.

„Dar dacă a fost hippronul?“

Ţipătul monstrului, din cuşca lui temporală, se propaga ca o undă de spaimă.

Sări din pat. Era şi timpul: hippronul răguşise de când încerca să-l trezească.

Părăsea această ipostază din întortocheata istorie terestră pentru a se reîntoarce aureolat de glorie. În bună măsură xilexizaţi, pământenii ar fi fost insensibili la poveştile lui. Mai târziu însă, îi vor acorda preţuirea necesară. (Avusese grijă să investigheze această ipostază din viitorul îndepărtat al planetei).

Intră în toaletă, complet absorbit de grija plecării, şi se postă în faţa oglinzii. Un chip prelung, cu ochii înfundaţi în orbite. Îşi privi încheieturile mâinilor, pe care se mai zăreau cicatricile lăsate cândva de râşniţa de cafea (la braţul drept) şi de diapazon (la cel stâng). (El nu-şi amintea, eu mi-am permis să vă reamintesc — *TRADUCĂTORUL* galactic). Intenţiona să se bărbierească; duse acţiunea la bun sfârşit, slujindu-se de pasta de dinţi. Apoi se spălă pe dinţi cu pastă de ras.

Hippronul începuse să se agite în cuşca temporală, scâncind.

Gratiile, care urmau creodele de îmbinare în spaţiu-timp, închideau o cuşcă ancorată la marginea unei linii de transport în comun. Nu conta că acolo era o stradă cu clădiri înalte, învăluită de traiectoriile trecătorilor, amintind vag de o mişcare browniană – poza de om grăbit era foarte la modă în diversele epoci ale Pământului. Cuşca se afla tot acolo.

Antim îşi imprimase în memorie coordonatele declanşatorului; îl atinse şi în clipa următoare cele două variante spaţio-temporale se disociară. Terra lunecă în neant şi pe fundalul negru, împestriţat de constelaţii, se ivi hippronul, scâncind ca un copil şi repezindu-şi tentaculele spre gratii.

Terestrul se atârnă de cuşcă, strecurându-se înăuntru şi avântându-se în escaladarea muntelui de carne ca un alpinist încercat, agăţat de o scară de frânghie. Ajungând în şa, luă în mâini capetele complicatului sistem de hamuri şi le smuci. Monstrul se smulse din loc iar cuşca zvâcni, rămânându-i

agăţată de gât (era legat de ea chiar şi în libertate). Cu un urlet cumplit, dihania plonjă în spaţiu-timp.

Un vârtej de lumină îi învălui, stelele se contopiră treptat într-o masă fluidă, monstrul prinse viteză şi intră în hiperspaţiu. Abia acum, în şaua hippronului, când şi Biondo rămăsese tăcut, învăluindu-l în tunica lui radiantă, Antim realiză că era un romantic iremediabil: se arunca orbeşte într-o nouă aventură. Oare Monstrul Simpatic merita atâta încredere?

Dar sunt întrebări la care numai viitorul şi X/*LECŞII* ar putea răspunde.

*
* *

Plonjase într-o epopee spaţială.

Nu făcea decât să hoinărească pe diversele planete, în călătorii de documentare, şi să descrie apoi, cu lux de amănunte, aventurile sale – la reîntoarcerea pe Prozodia, în cochetul său adăpost. Biondo se cam retrăsese din scenă şi trândăvea mai tot timpul. Dar dacă viaţa aici, pe Prozodia, nu este decât un drog şi beţia se va sfârşi în curînd? se întreba terestrul, îngrijorat. Apoi se abandona libertăţii depline. Avea speranţa că existau sentimente de dimensiunea infinitului iar vegetaţia plasmatică a planetei se comporta ca o fiinţă misterioasă, care te determină s-o iubeşti.

Era adesea întovărăşit, în hoinărelile sale cu Biondo, de hedairă, care ajunsese să se plictisească din ce în ce mai des de Cetăţile Imaculate de pe Rowning. Uneori hălăduiau sub emanaţiile exegetice ale Monstrului Simpatic, care le devenea pe zi ce trece tot mai simpatic, îndeplinindu-le pe dată, fiecăruia dintre ei, cele mai neobişnuite capricii. Nu mai vorbim de odihnă şi hrană, mai ales de hrana spirituală: făceau neîntrerupt cunoştinţă cu noi autori, cu noi invitaţi de un farmec cuceritor, (în timp ce forţele răului, reprezentate prin plutonul *DRAGONULUI,* se retrăgeau în umbră). Dacă existase vreodată Edenul (exact, supoziţia asta putea fi verificată printr-o scurtă incursiune în trecut), atunci Prozodia nu era departe de aşa ceva – printre altele, în dreptul uneia dintre milioanele sale de frunţi, Monstrul Simpatic purta o aureolă de sfânt.

Pe lângă liniştea atât de necesară creaţiei, pe lângă recompensele materiale ce reprezentau un debuşeu excelent pentru parcurile zoo din Galaxiile Boreale, pe lângă spaţiul de manifestare care li se oferi, creatorii îşi făcură intrarea triumfală şi în manualele şcolare. Intrară deci în conştiinţa altor generaţii, bucurându-se de toată atenţia publicului, care nu se mulţumea numai să contemple pasibil operele, ci depunea eforturi să ajungă, fie şi numai pentru câteva clipe, în compania preferaţilor săi, dăruindu-le tot felul de suveniruri, alese cu gust sau fără, admirându-i în transa creatoare prin pereţii adăposturilor, care puteau deveni transparenţi, transformându-i într-un fel de monştri sacri.

Pentru Antim, celebritatea ajunsese de-a dreptul împovărătoare: îl împiedica să se retragă în turnul lui de fildeş, ca să scrie poveştile sale xilexiene, pe care apoi să le regizeze în cadrul natural atât de generos al planetei, de o plasticitate ieşită din comun. Însă situaţia nu era chiar insuportabilă, ducând la strângerea legăturilor dintre autor şi masele care îi receptau opera. Iar Monstrul Simpatic era mai totdeauna prezent şi îl degreva pe artist de meschinăriile vieţii cotidiene, astfel încât acesta se putea consacra în întregime expediţiilor de documentare şi scrisului.

— Iată, copii, dumnealui este nenea de care v-am vorbit la lecţia trecută, spuse învăţătoarea cu ochi albaştri, privind cu farmec spre Antim.

Ciracii îl măsurară admirativ – o admiraţie plină de spaimă – cu ochii lor la fel de mari şi de albaştri. Apoi clasa de discipoli tentaculari se căţără în spinarea hippronului, care stătea cuminte, părând să-şi fi reîntâlnit concetăţenii. Pe rampa aceea improvizată, copiii întreţinură un spectacol de amatori, punând în scenă un text al marelui autor terestru. Antim fu emoţionat până la lacrimi – ceea ce nu i se mai întâmplase de multă vreme. La sfârşitul spectacolului, micii actori îi dăruiră cactuşi, învăţătoarea îi solicită un autograf, iar terestrul se simţi săgetat până în adâncul sufletului de privirea ei ca un laser.

(Am uitat să vă spun că laserul e o invenţie a lui Antim. O întâmplare nefericită făcuse, totuşi, ca el să nu figureze în colectivul de cercetători care în 1960 primiseră Premiul Nobel pentru această invenţie.)

— Am să te rog, dacă se poate: cât mai puţini admiratori, îi puse el în vedere Monstrului Simpatic. Un creator are nevoie de linişte.

— Un creator nu se poate smulge realităţii, îi replică acesta. Nu poate face abstracţie de masele de admiratori înfometaţi de viziunile lui.

Fiecare nouă zi petrecută pe Prozodia îi dădea acum o senzaţie de tristeţe. Celebritatea devenise obositoare. S-ar fi reîntors pe Terra, dar investigase, printr-o inspirată incursiune, viitorul luminos, iar acesta trebuia, bineînţeles, ajutat, printr-o muncă înverşunată, de zi cu zi – ceea ce nu putea înţelege Biondo, care trândăvea mai departe. Dar munca lui era pândită de două pericole: admiratorii şi hedaira. De admiratori mai izbutea să se ascundă; dar de hedairă, care manifesta faţă de el o admiraţie făţişă...

Admiratorii erau cât frunză şi iarbă şi îl copleşeau cu daruri. Hippronului îi aruncau bucăţele de zahăr printre gratiile cuştii temporale. Se îngrăşase şi îşi pierduse bună parte dintre calităţile câştigate prin antrenament. Oricâte subterfugii ar fi încercat, Antim nu reuşea niciodată să scape fără cel puţin un autograf; cei mai mulţi îi cereau să citească din creaţia lui, ba chiar să se şi producă în rolul monştrilor imaginaţi. Hedaira vădea aceeaşi insistenţă iar el ştia că într-o noapte avea s-o reîntâlnească – şi nu se ştia cine avea să iasă învingător dintr-o asemenea confruntare...

Şi va contempla plictisit defilarea admiratorilor, cărora le va mai acorda, din când în când, favoarea să-şi arate ilustra faţă, din cauză că erau conduşi de vechiul său prieten Monstrul Simpatic, care devenea pe zi ce trece tot mai simpatic Şi va suporta privirile lor pline de o admiraţie misterioasă şi comentariile lor absolut neroade. Oricum, Prozodia îi confecţionase o consacrare solidă în Galaxiile Boreale: veneau să-l vadă o mulţime de iubitori ai literaturii, iar portretul său era prezent în manuale de istorie galactică pe care nu izbutise să le descifreze niciodată. Avea şi el, în sfârşit, un dram de mulţumire la capătul unei munci titanice, cu resursele-i materiale modeste, cutreierând diversele epoci ale Pământului, dând la iveală invenţii epocale, dar nereuşind să se consacre decât în urma reprezentaţiilor de pe Prozodia.

Într-o bună zi va avea parte, ca de atâtea ori până atunci, de doi admiratori foarte drăguţi, dar stupizi: o pereche din Aldebaran. Ei îl vor contempla cu o spaimă emoţionată, întrebîndu-l pe Monstrul Simpatic

— Nu-i periculos?

— Nu, deloc; maestrul trudeşte tot timpul la monştrii săi. Binevoiţi, iubite creator, să suportaţi şi această tracasare, avea să spună în acelaşi timp Monstrul Simpatic, dar numai pentru Antim.

Le va acorda admiratorilor un autograf generos.

— Ştie să şi scrie?? La noi copiii sunt dresaţi să scrie.

— Bineînţeles, doar din asta trăieşte. Dar scrisul la el nu provine din dresaj, ci din educaţie culturală. (Scuză-i, dragă Antim, te rog eu, sunt complet ignoranţi!).

Monstrul Simpatic pusese astfel capăt paradei de prostie a admiratoarei.

Antim oftă, mulţumit să constate efectul celebrităţii sale. Şi câte prilejuri de afirmare mai avusese până atunci! Câte şanse de intrare în conştiinţa publicului larg, mai ales a celui de pe Pământ!

Printre altele, inventase focul şi roata – din păcate, epocalele plăsmuiri nu se bucurară de succes, intrând mult prea repede în anonimat; descoperise praful de puşcă şi hârtia, dar ce folos pentru el dacă toate acestea fuseseră atribuite chinezilor; în timpul Neobositei sale Evadări îi pusese la dispoziţie lui Pitagora ciornele în care dăduse 65 de demonstraţii asupra unei celebre teoreme asupra triunghiurilor dreptunghice.

— Şi ce face toată ziua?

— Creează tot timpul, avea să răspundă Monstrul Simpatic, exasperat de prostia admiratoarei. Creaţia e pentru el o hrană veşnică.

— Aha, un monstru intelectual!

În timpul când era în Lagăr, inventase tot felul de obiecte fantastice, însă o soartă până mai ieri lipsită de noroc îi băgase de fiecare dată câte o strâmbă: ne referim, în general, la vreo defecţiune de ultimă oră, remediată de altcineva, care – din greşeală, rea-voinţă sau uneori chiar exces de zel – ajunsese prioritar asupra invenţiei; aşa procedaseră faţă de el Gutenberg, cu tiparul, Watt, cu forţa aburului şi Darwin, cu teoria evoluţionistă.

— Mai poftiţi pe la noi, avea să le spună admiratorilor Monstrul Simpatic; se îndepărtaseră spre inima junglei prozodiene, dar Antim îi prinsese în teleobiectiv (tot o invenţie personală).

Dar cele mai multe invenţii ale sale, care deveniseră adevăraţi monştri sacri ai civilizaţiei terestre, le cedase prietenilor săi (aţi observat, desigur, cât era de generos – în Neobosita Evadare, deşi fugea tot timpul de oameni, ajungea să se reîntoarcă tot la ei) becul şi gramofonul lui Edison; tabelul periodic al elementelor lui Mendeleev; cinematograful fraţilor Lumière; mezonul lui Yukawa; razele Roentgen ale lui Roentgen, penicilina lui Penicillium Notatum...

— O să mai venim! va izbucni admiratoarea, plină de entuziasm. Aveţi nişte monştri extraordinari! Cel puţin ăla pe care ni l-aţi arătat ultima dată... Ce grozăvie! Doar un cap, două mâini...

...planeta Neptun a lui Le Verrier, structura ADN-ului a lui Watson şi Crick, hippronul şi centipedul ale lui Gérard Klein, convertorul de gânduri al lui Regnor Angelicus...

Dar, auzind ultima remarcă a admiratoarei, va fi lovit de o neagră presimţire; avea să scoată de prin buzunare, cu degetele tremurânde, invitaţia la spectacolul de animale fantastice...

... Din păcate, povestirile sale ştiinţifico-fantastice – în fond, cronici romanţate ale unor invenţii sau, mai simplu, jurnale afective de consemnări ştiinţifice – nimeriseră, din raţiuni obscure, pe care istoria literară nu va fi în stare să le descâlcească vreodată, în mâinile unor indivizi care de care mai...

...Va fixa invitaţia cu o privire tulbure: „Un animal fantastic“, şi, mai jos, semnătura binefăcătorului său: monstrul simpatic. Fiinţa care – nu era niciun secret – se *xilexizase* de mult: nu era *UN X1LEX,* ci o simplă unealtă. Mai rău.

Abia acum terestrul înţelese că una dintre milioanele de feţe ale Monstrului Simpatic – din păcate, singura care îi rămăsese necunoscută până atunci – era aceea de îngrijitor la un cosmic-zoo planetar. Iar manualul şcolar în care se lăfăia fotografia de animal fantastic a celebrului Antim B. nu era nicidecum unul de literatură...

... Şi când te gândeşti că prozele sale aveau să cadă în mâna unor cetăţeni obscuri ai Terrei (Antim scrutase deja destinul

prozelor sale — viitorul era neîndurător): Jules Verne, H. G. Wells. Ray Bradbury, Isaac Asimov, Stanislaw Lem, Ursula K. Le Guin, Aldous Huxley, George Orwell, George Ceauşu...

„Dragul meu, tu eşti mesagerul unui alt viitor Tu deţii arma care va salva omenirea“, îi şoptise hedaira. Necuprinsă Entitate, care armă? o să afle vreodată? oare era un cavaler al dreptăţii sau o păpuşă mecanică în spatele căreia istoria omenirii era trasă pe fire lungi, nevăzute? Oricum, trebuia să se grăbească. La ora asta, Pământul putea fi invadat în întregime de *XILECŞI.*

Încercă să încropească un plan de atac: Berzelius? Volta? Invenţia fotografiei? Sau soarta omenirii?

— Biondo! Trezeşte-te, n-auzi? Biondo...

Dornic de libertate, hippronul se trezise şi scâncea în cuşca temporală, aşteptându-i.

34. O planetă lipsă la apel

Pe Pământ totul părea să fie în ordine.

Biondo însă era din ce în ce mai nervos. Ca partener de discuţie, devenise greu de suportat. Se prindea ca o ventuză de fiecare răspuns, chiar şi monosilabic, pe care i-l dădea Antim. Când reuşi să scape de el, terestrul răsuflă uşurat.

Puţin mai târziu, Antim sună la uşa vecinului din faţă. Nu-i deschise nimeni. Ba nu; deschise el, agasat de atâta aşteptare – uşa nu era încuiată. Hainele atârnau în cuier destul de neglijent – se grăbiseră să le arunce acolo. În sufragerie, televizorul funcţiona încă; plecaseră de acasă, uitîndu-l deschis? Vru să-l închidă; parcă ghicindu-i intenţia, televizorul se întrerupse singur. Ca un făcut, fereastra rămăsese deschisă iar perdeaua flutura în vânt.

Culoarul era pustiu. I se păru că aude, la fiecare pas, vibraţia planşeului. Se pomeni strigând atât de tare, încât strigătul se înfăşură în spiralele largi ale casei scărilor

— Biondo!

Era de presupus ca Biondo să se fi retras pe scări, şi nu pe fereastră, ca orice bioundă cumsecade. În ultimul timp se umanizase atât de mult, încât devenise exasperant.

— Biondo!

Strigătul se răsfrânse deodată, la marginea unui ecou. Mai repede chiar decât s-ar fi aşteptat Antim, Biondo se ivi în capătul scării, gâfâind:

— M-ai chemat?

— Da.

— De fapt, să ştii c-aş fivenit şi singur.

— Nu vii încoace?

Fără să aştepte a doua invitaţie, Biondo îşi strecură suflul prin uşa apartamentului, rămasă întredeschisă. Antim sesiză bucuria întipărită în spiralele evanescente, amintindu-şi remarca solenautului din clipa în care se revăzuseră: „Mă bucur că eşti aici“ – ca şi cum s-ar fi întors dintr-o lungă călătorie şi ar fi riscat să nu mai găsească pe nimeni acasă din cauza defazajului temporal introdus de vitezele supraluminice.

— Nu mai e nimeni la tine? întrebă Biondo.

— Cred că au ieşit şi n-am observat.

Văzându-i ezitarea, Biondo îi sugeră:

— Să-i căutăm împreună.

Se uitară atenţi sub paturi, în dulapuri, după şifonier. Solenautul se strecură în spatele tablourilor şi draperiilor. Nimeni.

Antim formă la repezeală numerele de telefon ale câtorva cunoscuţi. De fiecare dată, telefonul sună în gol. „Ce dracu', au amuţit cu toţii?“ Încrâncenat de o bănuială, întrebă:

— Pe cine ai întâlnit astăzi, Biondo?

— Pe tine, pe poştaş, pe instalator... Am întâlnit destui, n-avea tu grijă. Dar toţi aveau – scuză-mi observaţia – o tendinţă generală să-mi întoarcă spatele. Spune-mi tu, sunt eu fiinţa care să facă vid în jurul ei?

Un urlet muzical îl acoperi banalul aparat de radio, care până atunci cântase în surdină. Antim privea la el ca fascinat, neştiind cum să reacţioneze. Se apucă să învârtă de butoane fără ca asta să aibă vreun efect asupra muzicii revărsate din receptor. Smulse aparatul din priză, dar acesta nici nu se sinchisi: continuă să cânte.

— Fug toţi de noi, Antim, şi nu ştiu de ce! şuieră Biondo. Şi au uitat în urma lor toate aparatele deschise.

Soneria de la intrare zbârnâi. Într-o clipă au fost la uşă: nu era nimeni.

— Ni s-a părut, spuse Antim, mult mai sigur de sine. Calmul îi revenise. Spui că fug de noi, Biondo? Am să-i fac eu imediat să-şi arate căpăţânile la ferestre – ca mărgelele înşirate pe aţă.

Antim se îmbrăcă în grabă, îşi luă în buzunar o grenadă-liliput rămasă ca amintire din Lagăr – până atunci îi servise ca bibelou – şi ieşi împreună cu Biondo pe scări, după ce încercă – fără succes – să stingă lumina, care se aprinsese subit, din proprie iniţiativă.

— Nu aşteptăm liftul?

— Liftul, nu, ripostă Antim, încercat de vechiul resentiment faţă de lifturi. Scările erau mai sigure.

Liftul îi ajunse, totuşi – pe când se aflau la parter. Uşile culisară încet, deschizându-se, dar în golul întunecat nu se ivi nimeni. Cu aceeaşi lunecare, ele se alipiră, apoi liftul o porni singur în sus.

În ghereta portarului nu descoperiră decât un caiet de procese-verbale. Îl deschiseră la ultima pagină scrisă.

Procies Verbalii

Închiat azi....

Între noi supsemnatu paznic, care predau schimbu de servici

Şi

Predăm următoarele obiectie Prinse

În prociesu verbal după cum urmiază mai Jos

Etj VII — 8 Perdelie

Etj VI — 8 Perdilie

Etaj V — 8 Perdilie

Etaj IV — 8 Perdil

Et III — 4 Perdili

Etj II — 8 Perdili

Et II —8 Perdil

Elj I — 7 Perdili 2 scaunie mesa cu faţă 1 Televizor 1 Telifon 1 mas rotund meţonez că în timpu servicilui meu nimic de os

am Predat (ss. Indescifrabil)   *am Primit (ss. indescifrabil)*

— *XILECŞII* — murmură Biondo.

Într-adevăr, doar ei foloseau într-o proporţie atât de mare termenii neinteligibili, ca şi cei cu majuscule.

— Înţelegi ceva din toată aiureala asta?

— Păi... – Antim prelungi mult momentul de gândire – cred că înţelesul e unul singur: cineva predă Pământul şi altcineva îl preia.

*

Grenada explodă, asurzindu-i. Se arătară de după colţul clădirii tiptil, că nu cumva să-i ia cineva pe goană. În mod normal, ţinând cont că era zi de odihnă, la o dulce oră a după-amiezii, ar fi trebuit ca de sus, de la ferestre, să se dezlănţuie asupra lor o rafală de injurii. Însă ferestrele înlemniseră în luciul lor de gheaţă, ameninţător – capace ale unor racle în care dormeau mii de oameni.

Existau toate semnele; Antim ar fi putut ghici, doar pipăind în aer, breşa spaţială în care căzuseră *ceilalţi,* simţea atingerea

mâinilor, a umerilor, ca şi cum cei trecuţi pe acolo ar fi lăsat câte o efigie invizibilă.

— Fereşte!

Strigătul lui Biondo se sparse în aer, un vârtej îl acoperi, la câţiva centimetri de Antim trecuse o maşină, avea mai mult de 150 de kilometri pe oră, o maşină mergând pe trotuar?, limuzina trecuse lăsând în urma ei zăngănitul de tablă şi zgomotul de sticlă spartă.

— Au înnebunit, murmură Biondo. Au înnebunit cu toţii.

— Mai era cineva pe stradă când ai venit spre mine?

— Bineînţeles. Dar parcă toţi se grăbeau să se îndepărteze de mine, să dea colţul, să-mi întoarcă spatele...

Strada părea să fie pustie, deşi în urmă cu o jumătate de oră Antim îşi aruncase ochii asupra ei de sus, de la fereastra camerei şi furnicarul uman îl copleşise. Furnicile fugiseră în muşuroaie, lăsând oraşul ca un schelet curat şi strălucitor. O maşină fulgeră pe şosea (aceeaşi viteză incredibilă). Un landou scăpat, poate, din mâna cuiva trecu prin dreptul lor. Înăuntrul lui nu părea să fie nimic, dar lucea ceva. Antim grăbi pasul în urmărirea landoului, apoi, dându-şi seama de grotescul situaţiei, renunţă.

Un autobuz opri în faţa lor; abia atunci îşi dădură seama că se aflau într-o staţie. Antim iuţi pasul, Biondo îşi dirijă suflul radiant spre uşile întredeschise şi urcară. Înăuntru nu era nimeni. Ba nu; la volan era cineva.

— Sunteţi bun să ne spuneţi..., începu Antim.

Omul nu se întoarse; o şuviţă lucioasă, ca tăiată din celofan, i se zbătea pe ceafă. Terestrul îi atinse umărul şi atunci şoferul se răsuci şi căzu sub volan, ca o păpuşă de cârpa.

— Lasă-l! strigă Biondo – Antim se aplecase spre falsul şofer. Moment în care autobuzul opri brusc şi Antim fu proiectat cu capul în parbriz; sticla înflori sub impact ca o garoafă albă, însă nu se sparse. Buimăcit, terestrul coborî – uşile se deschiseseră – dar era să cadă de-a rostogolul pe scară. Biondo veni imediat în urma lui. Apoi uşile culisară şi autobuzul porni în aceeaşi călătorie fantomatică.

— Fug cu toţii de noi, Biondo! Spune, vezi tu la mine ceva deosebit? Mi-a crescut o faţă în plus? Îmi lipseşte vreun ochi? Am un tors dublu?

— Linişteşte-te, nu-i nimic serios... îl calmă Biondo.

Dar cel puţin aparenţele îl contraziceau: privind spre clădirea din faţă, îşi dădură seama că lipsea un etaj. Undeva, pe la mijloc. Sau ei nu-l vedeau. Când Biondo sesiză lipsa terestrului, acesta era de-acum departe. (Se îndrepta în goană spre o siluetă care tocmai dispăruse după colţ). Îl strigă. Antim reapăru la puţin timp, ducând ceva în mână. Venea spre Biondo, dar se clătina.

— N-ai reuşit să-l prinzi? întrebă solenautul.

Suflul îi devenise tremurător, ezitant.

— Ba da, am... Cred că a intrat în *ceva*, care i-a secţionat trupul iar eu am rămas numai cu asta.

Un braţ. Braţul unui om, pe care Antim nu ştia cum să-l poarte în mână: ca pe un baston sau ca pe o mapă. Biondo avu puterea să mai întrebe:

— Şi cum, s-a... desprins aşa de uşor?

— Ţi-am spus doar că omul a intrat în... *ceva* în momentul când l-am prins de braţ. Cred că am vraut o rază şi apoi am rămas cu braţul lui în mână.

Desigur, *XILECŞII.* Dar ce rost avea toată înscenarea asta?

— Am impresia că suntem aşteptaţi acasă, spuse Antim.

— Am impresia că nu-i o simplă impresie, intări Biondo.

Se reîntoarseră în tăcere. Erau acum pe scară. Mai înainte de a apăsa cu talpa pe o treaptă, Antim punea piciorul atent, de parcă ar fi călcat în gelatină. Iar atunci când, pe la etajul cinci, văzu golul acela în scară, murmură:

— Nu este asta, Biondo.

Scara era întreruptă pe o bucată, după care urma o treaptă care stătea cuminte în aer, cu spirala de trepte suită peste ea. Antim întinse atent piciorul peste poriţunea lipsă. Treapta de deasupra era rigidă. După ce mai făcură câţiva paşi pe scară, terestrului îi reveni glasul:

— Ţi-am spus eu: realitatea nu este asta.

Impresia i se întări în momentul ajungerii în cameră. Trase un sertar şi-şi puse pe masă hârtiile, care formau o carte ciudată, cu singurul inconvenient că nu putea fi deschisă. Realitatea nu era asta. Sau, dacă nu realitatea, cel puţin cadrul. Cineva se ambiţionase să le ofere ceva asemănător, făcut în grabă, neglijând în viteză anumite detalii: etajul lipsă de pe la jumătatea clădirii, treapta lipsă, paginile acestei cărţi.

— *Hello, hello* – izbucni o voce din spaţiu ca un fulger prelung şi *BELLATRIX* se ivi într-un nor de lumină.

SPAŢIALUL îşi plie în linişte pânzele de întuneric spiralat. *TEMPORALUL* îi sărise din spinare. Entuziasmat, Biondo se învârteji cu frenezie în jurul lui:

— Ne iei şi pe noi, *BELLATRIX?* Trebuie să dăm piept cu *DRAGONUL.*

— Aţi văzut cum îmi recuperez supersurogatele? jubilă *BELLATRIX.* Dar parcă *vouă* nu vă convenea să fiţi prizonieri, nu mie!

— De data asta suntem hotărâţi, continuă Biondo. trebuie să avem tot timpul sub privirile noastre *DRAGONUL,* să ştim cum ne atacă. Altfel ne distruge cu trupele de comando. Era cât pe ce să ne xilexizeze de câteva ori. A fost ca o beţie, ca un drog.

— Atunci, echipaţi-vă. *SPAŢIALUL* ne aşteaptă.

Terestrul îşi fixă accesoriile la costumul spaţial. Nu părea prea entuziasmat. Abia atunci îşi dădură seama că el nu-şi manifestase bucuria faţă de venirea lui *BELLATRIX.* Se lăsă o linişte copleşitoare.

— Voi aţi văzut ce-i afară? îi întrebă terestrul, abătut.

Erau toţi ceilalţi.

Nici nu era nevoie să deschidă fereastra. Ochii le lunecară peste coloana cilindrică pierzându-se undeva, în înalt. În spatele pereţilor ei se aflau toţi ceilalţi, claie peste grămadă, depuşi unii peste alţii, trecând unii prin alţii, dar nedezavantajându-se reciproc, în reţeaua de spaţii paralele, toţi se uitau spre ei, şi omul de pe stradă, fără un braţ, şi ţâncul din landou, şi şoferul de cârpă – se aflau acolo toţi ceilalţi, privindu-i cu ochii holbaţi din spatele unui perete de sticlă.

— Acum înţelegeţi?

Terestrul devenise un focar care captase atenţii tuturor.

— *Suntem obligaţi* să luptăm împotriva *DRAGONULUI*, preciză el. Totul este regizat în acest sens. Poate chiar şi... venirea lui *BELLATRIX.*

Recepţionând în plin învinuirea, *BELLATRIX* se învineţi de emoţie, intrând în rezonanţă cu aparatul de radio.

Terestrul retractă imediat:

— Nu m-am gândit nicio clipă la tine, *BELLATRIX.* La *DRAGON* – care ştie prea multe despre tine, despre noi. Noroc cu bombele psi păstrate din Lagăr.

35. Faţă în faţă sau făcând feţe-feţe

Reîntoarcerea fugarilor în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală este un succes strategico-tactic al *DRAGONULUI.* Acesta a prevăzut, pe bună dreptate, că ei se vor întoarce, date fiind densităţile de xilexizare ale Solenei şi Pământului şi resentimentul nejustificat al evadaţilor pentru un astfel de proces de importanţă universală. Răstimpul absenţei celor doi a fost folosit cu succes pentru dobândirea tuturor agregatelor de preparare şi organizarea publicităţii necesare la scară biocosmică.

Un moment anterior al transmisiei mele conţine referiri suficiente la primele şaisprezece preparate justiţiare; nu mă repet. Remarc încă o dată aspectul foarte apetisant al celor doi prizonieri, în special al terestrului, care semăna cu un strugure, datorită bilelor pe care le purta atârnate la centură.

Cel de-al şaptesprezecelea preparat, organizat prin contribuţia directă a *TEMPORALULUI,* nu s-a bucurat de efectul scontat, deşi terestrul reuşeşte să moară de câteva ori. Explicaţiile sunt multiple: varianta materializată a *XILEXULUI TEMPORAL*, datorită rutinării, a lucrat cu mai multă încetineală, iar locul acesteia a fost uzurpat, în repetate rânduri, de o fostă variantă nematerializată, numită *BELLATRIX,* care i-a deviat pe terestru şi pe biound aproape de fiecare dată, cu o clipă înaintea morţii, din variantele fatale în variante colaterale. Aduc acest caz la cunoştinţa forurilor superioare, deoarece în trena temporală, de milioane de individualităţi active, rolul disciplinării revine numai Marii Instanţe Temporale.

Datorită vitalităţii nedorite a celor doi prizonieri, înainte de trecerea la cel de-al optsprezecelea preparat, intră în acţiune *HIPNOTICUL* (între timp, *DRAGONUL* îşi completase plutonul) şi *TELEPATUL.*

Din acest punct al acţiunii, evenimentele se precipită: în timp ce condamnaţilor li se implantează gândul o *civilizaţie unică va răsări armonios ca un astru,* o explozie terifiantă, de o formă amintind de cea a unui infuzor, distorsionează *TELEPATUL* chiar în momentul în care acesta ajunsese la concluzia că prizonierii sunt irecuperabili pentru INTERMUNDIUL XILEXIAN, dovedind surprinzătoare fixităţi în concepţia faţă de colonizarea

Universului Cunoscut.

DRAGONUL era în faţa terestrului – la câţiva paşi. Prizonierii îl întrezăreau ca o haşură cenuşiu-bălţată. Era trist – îşi pierduse plutonul de intervenţie aproape în întregime iar *XILECŞII* înlocuitori nu dăduseră rezultatele scontate. Câteva pete verzui de mânie apărură pe aria haşurată. Îl fixă cu ură pe terestru – ca şi bioundul, acesta se sustrage cu consecvenţă clasificărilor existente la ora actuală în *Ierarhiile* lui *SARCOM 2R,* deci constituia un mutant periculos – şi intenţiona să se repeadă, transformându-l într-un colaps gravitaţional.

Terestrul însă îl abordă cu neruşinarea-i caracteristică:

— Ştii ce-i asta din mâna mea, frumosule?

Şi-i arată bila pe care-o extrăsese din ciorchinele apetisant de la centură.

— ... Să-ţi spun tot eu: o bombă psi manuală, drăguţule. O bombă cu extract de ură.

DRAGONUL încremeni, poziţionat spre mâna care ţinea strâns bomba. Se învineţi de spaimă: haşurile cenuşii precipitară într-o mâzgă densă.

— Ţinteşte-l! strigă Biondo ca scos din minţi. Ţinteşte-l!

— Fii calm, prietene, spuse terestrul, strângând în mână bila.

Prietenia este, în viziunea conducerii xilexiene, o relaţie de tip militar, de la inferior la superior. Relaţia de prietenie se va înţelege explicit din controversa dintre prietenul inferior, Biondo, şi cel superior, Antim:

— *Cruţă-l. De ce nu eşti generos?*

La care prietenul superior răspunde inferiorului:

— *Nici gând!*

Funcţiile de prieten superior şi inferior se inversează adesea, în contradicţie cu ierarhiile stufoase, dar exacte din INTERMUNDIU. Am făcut precizările pentru clarificarea – o dată pentru totdeauna – a acestei relaţii ciudate. TRADUCĂTORUL.

În cele ce urmează, *DRAGONUL* îşi pierde cumpătul (pentru câteva momente, numai), în sensul că se aruncă la picioarele terestrului, cerându-i iertare, promiţându-i ridicarea la titlul de *DRAGON,* deci sărind peste câteva ranguri de fiinţă evoluată, ceea ce terestrul, datorită măiestriei sale militare (vezi şi tratatul lui *WANG SICOMORUL: Meşteşugul militar ca artă,*

ştiinţă, filosofic şi formă supremă de evoluţie în Universul Cunoscut) – merita pe deplin.

Rugăminţile mele se îndreaptă spre acelaşi specimen: dragul meu, nu te înverşuna, dă-mi drumul. Însă el nu percepe rugămintea mea decât ca o sugestie vagă. Sau poate m-am infiltrat atât de mult în sistemul lui de semnalizare, încât percepe rugăminţile mele ca pe simple capricii personale şi le respinge din capul locului.

E necesară o precizare: poziţia din care îmi emit mesajul e foarte critică. Am fost tot timpul în imediata apropiere a faptelor relatate, fie implantat în textura optică a *DRAGONULUI*, fie ataşat de un *XILEX MONOMORF,* fie strecurat în gândurile fugarilor (unde n-am stat prea mult, însă – pentru a nu leza activitatea colegului meu *TELEPAT),* fie ascuns în echipamentul de protecţie al prizonierilor.

În momentul de faţă am un loc foarte bun de observaţie. Atât numai că poziţia mea e de-a dreptul jenantă, dacă nu chiar foarte critică. Am intrat prin influenţă într-una din bilele atârnate la centura terestrului. Din nefericire, el şi-a ales tocmai aceasită bilă spre a-l ameninţa pe *DRAGON.* Iată deci că am putut fi prezent şi într-o bombă psi. *TERESTRUL* ţine mâna cu bomba ridicată deasupra capului, *DRAGONUL* e la picioarele lui, Biondo îşi răsuceşte deasupra suflul radiant, văd foarte bine scena prin fantele dintre degete. Singurul neajuns ar fi acela că sunt strâns cu putere de *gât* (termenul mi se pare impropriu, câtă vreme strânsoarea îmi cuprinde întreg trupul). E o strânsoare sălbatică, încăpăţânată, dar asta nu mă împiedică să-mi îndeplinesc în continuare, cu succes, datoria. Singura temere care mă încearcă ar fi ca potenţialul meu biologic să nu se epuizeze, datorită forţelor mele vitale mai restrânse decât ale celorlalţi *XILECŞI* monomorfi. Dar rezist, după cum şi voi, receptorii acestui mesaj, aţi rămas pe baricade. Din păcate, atât de puţini...!

Biondo asistă la întreaga scenă. *DRAGONUL* e în faţa terestrului, într-o poziţie slugarnică. Cum, încă nu am învins? Este imposibil! Vom învinge imediat! Victoria! Vict... Afurisitul ăsta de teres...

Cuprins

Redactor VICENŢIU DONOSE Tehnoredactor: MIHAI BUJDEJ

Apărut 1988. Format 70X100/32. Coli tipo 8 Bun de tipar la 02.XI.1987 Editura Junimea, str. Gheorghi Dimitrov nr. 1 IAŞI — ROMÂNIA

Tiparul executat sub cd. nr. 184 la întreprinderea poligrafică Iaşi str 7 Noiembrie nr. 49